

မင်းမြတ်သူရ

သွေးဆာနေတဲ့ အပျိုမင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

L net

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
COM

မပန်းဝါတို့မိသားစုသည် ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကျယ်၌ လှေကို
အိမ်လုပ်၍ နေထိုင်ရသော တံငါသည်မိသားစုပင်ဖြစ်၏။
လွန်ခဲ့သော နှစ်များက မပန်းဝါတို့သည် မြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ တံငါစု၌
နေထိုင်ကြ၏။

ထိုသို့နေထိုင်ရင်း ဇွေရာသီ၌ ချောင်းမြောင်းများတွင် ငါးရှာရ
ခက်သောအချိန်ကာလနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေ၏။ ထိုအခါ လုံ့လဝီရိယ
ရှိသော တံငါသည်အချို့သည် မြစ်ဝေးကမ်းဆေးသို့ အရှေ့တောင်သွားပြီး
ငါးရှာထွက်ကြ၏။

ထိုသို့ ငါးရှာထွက်ရင်း ဝေးလံလှသော တံငါစုသို့ မပြန်တော့ဘဲ မြစ်ပြင်ကျယ်၌သာ နေထိုင်လေတော့၏။

နောက်ပိုင်းတွင် တံငါသည်များသည် မိသားစုကို အပါခေါ်ပြီး လှေကို အိမ်လုပ်၍ နေထိုင်လေတော့၏။

မပန်းဝါ၏ ဖခင်သည် မြစ်ဝေးကမ်းဝေးသို့ ငါးရှာထွက်သော တံငါသည်တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။

မပန်းဝါတို့သည် လှေကိုအိမ်လုပ်၍ နေထိုင်ရင်း နွေရာသီသောင်ထွန်းသောအချိန်ကာလ၌ နီးစပ်ရာသောင်ပြင်သို့ တက်ပြီး တံထိုး၍နေထိုင်လေ့ရှိ၏။

တံငါသည်များသည် နွေဘက်တွင် ငါးရှာ၍ ညဘက်၌ သောင်ပြင်တံများတွင် နားခိုကြ၏။ မပန်းဝါသည် လိမ္မာသော သားသမီးပီပီ မြစ်ပြင်ကျယ်၌ အိမ်လုပ်၍နေထိုင်ရသော မိဘများကို သနားဂရုထားသက်မိ၏။

မိဘများ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ငါးဖမ်းနေခြင်းကို မကြည့်ရက်နိုင်ချေ။ စီးပွားရေးအခြေအနေပေးပါက မိဘများကို ထုန်းပေါ်မှာ

အိမ်ဆောက်ပြီး အေးအေးလူလူ နေစေချင်၏။ မပန်းဝါတို့ မိသားစုသည် ချဉ်းအတည်တကျ နေသူများထက် ငါးပိုမိုရှာသော်လည်း ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးစုံကို ပိုမိုကြုံတွေ့ရ၏။

မြစ်ဝေးကမ်းဝေး ငါးဖမ်းသူများသည် နွေရာသီ၌ ပူပြင်းသောနေရောင်ကို ခံရပြီး မိုးရာသီ၌ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးမြသောဒဏ်ကိုခံရ၏။

နွေဦးကာလ ပြင်းထန်သောလေပြင်းများ၏ အန္တရာယ်ကိုလည်းခံရသေး၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တစ်နေ့လုပ်တစ်နေ့စားရသော တံငါသည် မိသားစုအတွက် ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိချေ။

မပန်းဝါသည် ငယ်စဉ်ကပင် သူတစ်ပါး ကလေးငယ်များကဲ့သို့ စာသင်ချိန်မှာ စာမသင်နိုင်ဘဲ မြစ်ပြင်ကျယ်၌သာအချိန်ကုန်ခဲ့၏။

မပန်းဝါ အဖို့ပေါက်အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ ချောင်းဆိုးသွေးပါရောဂါဖြင့် မိခင်ကြီး ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွား၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ မပန်းဝါသည် မိတဆိုးသမီးဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ဖခင်၏ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ခဲ့သော်လည်း ဘုရားသွား
ကျောင်းတက် မပြုလုပ်နိုင်ဘဲ တံငါသည်ဘဝနှင့်အချိန်ကုန်နေရ၏။

တစ်နေ့တွင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော တံငါသည်သားအဖသည်
ကြမ္မာဆိုးကြီးတစ်ခုနှင့်ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေ၏။

ထိုကြမ္မာဆိုးကြောင့်ပင် မပန်းဝါ၏ဘဝသည် အပြောင်းလဲ
ကြီးပြောင်းလဲသွားလေတော့၏။

BURMESE
CLASSIC

မပန်းဝါတို့ သားအဖသည် နွေရာသီ သောင်ထွန်းချိန်ရောက်
သဖြင့် မြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ သောင်ပြင်၌ တဲဆောက်ပြီးနေကြ၏။

မပန်းဝါတို့ တဲဆောက်သောသောင်ပြင်၌ အခြားသော
တံငါသည်မိသားစုများ၏ တဲအိမ်များလည်းရှိ၏။ ထိုတဲအိမ်များ
မှ တံငါသည်များသည် အုပ်စုဖွဲ့၍ ညစဉ် သောက်စားမူးယစ်နေ
သဖြင့် မပန်းဝါတို့သားအဖအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရ၏။

ထိုသို့ သောက်စားမူးယစ်နေသော တံငါသည်များသည်
မပန်းဝါထံသို့ မကြာခဏလာရောက်၍ ရိသဲသဲပြောဆိုကြ၏။

မပန်းဝါ၏ဖခင်သည် ငှက်ကြီးတောင်စားကို ထုတ်၍သွေးပြ
သောအခါမှပင် တံငါသည်များ ထိတ်လန့်သွားပြီး

“အဘိုးကြီး ဓားထက်ပိုရတယ်၊ မလွယ်ဘူးဟေ့”

ဟုဆိုကာ ရှောင်ကွင်းသွားလေ၏။

သောင်မြင်၍ ဆက်လက်နေထိုင်လျှင် အပျိုပေါက်အရွယ်
သမီးငယ်အတွက် အန္တရာယ်များလှသဖြင့် ထိုနေရာမှ ပြောင်းရွှေ့
ရန် မြင်ဆင်လေတော့၏။

သို့သော် ထိုနေ့ညနေမှာပင် သောင်မြင်သို့ ပုလိပ်များမမျှော်
လင့်ဘဲရောက်ရှိလာပြီး တံငါသည်များကို ဓားပြမှုနှင့် ဖမ်းဆီး
လိုက်လေ၏။

ထိုသူများသည် တံငါသည်အယောင်ဆောင်ပြီး အနီးအနား
မြို့ရှိ ချစ်တီးတိုက်ကို ဓားပြတိုက်သွားသူများဖြစ်၏။

ပုလိပ်များသည် မပန်းဝါ၏ဖခင်ကိုပါ ထိုသူများနှင့် တစ်ဖွဲ့
တည်းထင်ပြီး ဖမ်းဆီးလေ၏။

မပန်းဝါ၏ ဖခင်က ဓားပြများနှင့်မပတ်သက်ကြောင်း

အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ရှင်းဖြသော်လည်း ပုလိပ်များက နားဝင်ဟန်
မရှိချေ။

မပန်းဝါသည် အဖမ်းခံရ ဖခင်အတွက် ရတက်မွေပြီးဂါတ်တ
ရှေ့ထမင်းဆိုင်၌ တစ်ညလုံးထိုင်နေလေ၏။

ဂါတ်တအတွင်းသို့ဝင်၍ ပုလိပ်များကိုလည်း အပြစ်မရှိ
ကြောင်းတောင်းပန်လေ၏။

ပုလိပ်များသည် မပန်းဝါကို ဂရုဏာသက်ခြင်းမဖြစ်ဘဲ
လှောင်ပြောင်သရော်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မပန်းဝါသည် ဖခင်အတွက် ရတက်မွေသည်ထက်
ပွေလှ၏။

မပန်းဝါ၏ ဖခင်ကို ဖမ်းဆီးထားသော ဂါတ်တရှိ ဌာနအုပ်
မှာ ဦးဘကြိုင်ဆိုသူဖြစ်၏။

ဦးဘကြိုင်သည် လွန်စွာစိန်မလိုက်စားသူဖြစ်သဖြင့် မပန်းဝါ
ကိုမြင်သောအခါ သမီးအရွယ်ဟူ၍ပင် မမြင်တော့ဘဲ ဖျက်ဆီး
ရန်ကြံလေ၏။

ဌာနအုပ်ဘကြိုင်သည် တပည့်ဖြစ်သူ ပုလိပ်သားဝင်းစိုးအား
မယန်းဝါကို စည်းရုံးရန် လွှတ်လိုက်၏။

ပုလိပ်သားဝင်းစိုးသည် မယန်းဝါ၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့
ခေါ်၍

“နင့်အဖေမှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုရင် လွှတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့
အပြစ်မရှိကြောင်း ဌာနအုပ်ကြီးသိအောင် ပြောပြဖို့လိုတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မယန်းဝါသည် ဖခင်လွတ်မြောက်ရေး
အတွက် စိတ်အားထက်သန်သွားပြီး

“ဌာနအုပ်ကြီးသိအောင် ကျွန်မပြောပြပါမယ်၊ ဘယ်မှာ
သွားပြောရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဝင်းစိုးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“မြို့ထဲက ဌာနအုပ်ကြီးရဲ့အိမ်လိပ်စာကို ငါပေးလိုက်မယ်၊
ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို ပတ်ဝန်းကျင်သိသွားရင် မကောင်းဘူး၊
နင် နှုတ်လုပ်ဖို့တော့လိုတယ်၊ ဒီသတင်းပေါက်ကြားသွားရင် နင့်
အဖေ မလွတ်ဘဲ ထောင်နန်းခံရလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေရာ မယန်းဝါသည် အန္တရာယ်ကိုပင် မမြင်ဘဲ
လူယုတ်မာ ဝင်းစိုးအား ကျေးဇူးတင်၍ပင်နေလေ၏။

မယန်းဝါသည် ဖခင်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဌာနအုပ်ကြီး
၏ အိမ်လိပ်စာအတိုင်းလိုက်သွားလေ၏။

မယန်းဝါသည် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကိုထိုးလိုက်သော်လည်း
အိမ်ထဲမှ တုံ့ပြန်သံမကြားရသဖြင့် ခြံတံခါးကို ထွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်
ရောက်သွားလေ၏။

မယန်းဝါသည် အိမ်တံခါးသို့ရောက်သောအခါ ဧည့်ခန်းထဲ
၌ အရက်သောက်နေသော ဌာနအုပ်ဘကြိုင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
မယန်းဝါက ဌာနအုပ်ဘကြိုင်ကိုကြည့်၍

“ဌာနအုပ်ကြီးရှင်၊ ကျွန်မ ပြောစရာရှိလို့ပါ”
ဟုဆိုလိုက်ရာ ဌာနအုပ်ဘကြိုင်က
“ပြောစရာရှိရင် အိမ်ထဲဝင်ပြော၊ တံခါးဝမှာ အော်မနေနဲ့”
ဟုခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

မယန်းဝါ အိမ်ထဲသို့ရောက်သောအခါ ဌာနအုပ်ဘကြိုင်က

“မင်းပြောတဲ့စကားက လျှို့ဝှက်တဲ့စကားဆိုရင် သူများတွေ ကြားလို့မဖြစ်ဘူး၊ တံခါးကိုပိတ်လိုက်ပါ”

ဟုပြောလေရာ မပန်းဝါသည် အိမ်တံခါးကိုပိတ်လိုက်၏။ တံခါးပိတ်ပြီးသောအခါ ဌာနအုပ်ဘကြိုင်သည် မပန်းဝါ၏ တစ်ရစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာကိုကြည့်၍

“ပြောချင်ရင် အနီးကပ်တိုး”

ဟုခေါ်ကာ မပန်းဝါကို အနီးသို့ခေါ်လိုက်၏။

မပန်းဝါသည် ဌာနအုပ်ဘကြိုင်အား ဖခင်၌ အပြစ်မရှိကြောင်း တတွတ်တွတ် ရှင်းလင်းပြနေ၏။

ဌာနအုပ်ဘကြိုင်သည် မပန်းဝါ၏ ရှည်လျားသော စကားများကို နားမထောင်လိုတော့ဘဲ လက်ကာပြု၍

“တော်ပြီ၊ မကြားချင်တော့ဘူး၊ မင်းအဖေမှာ အပြစ်ရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ ငါဆုံးဖြတ်ချက်က အဓိကပဲ၊ ငါစိတ်ဆိုးရင် မင်းအဖေဒုက္ခရောက်မယ်၊ ဒါကြောင့် ငါစိတ်ဆိုးအောင်မလုပ်နဲ့”

ဟုဆိုကာ မပန်းဝါအားဖက်၍ အနီးရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်သို့

ဆွဲချလိုက်၏။

ပြီးနောက် သူမ၏နှုတ်ခမ်းများကို နမ်းစုတ်၍ အပေါ်အင်္ကျီကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲချွတ်လေ၏။ မပန်းဝါက အထိတ်တလန့် ရုန်းကန်နေစဉ် ဌာနအုပ်ကြီး၏လက်များက ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်လေရာ မပန်းဝါသည် မိန်းမောသွားလေ၏။

တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် မပန်းဝါသည် ဌာနအုပ်ကြီးကို ဒေါသတကြီးကြည့်၍

“လူယုတ်မာကြီး၊ လူယုတ်မာကြီး”

ဟုအော်ဟစ်နေလေ၏။ ဌာနအုပ်ကြီးသည် သဘောကျဟန်ဖြင့်ရယ်မောလိုက်ပြီး

“မင်းဟာ အတော်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်မလေးပဲ၊ မင်းဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ကောင်းသလဲဆိုတာ ငါ့နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်စမ်းမယ်”

ဟုဆိုပြီး မပန်းဝါကို ပွေ့ဖက်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဌာနအုပ်ကြီး၏အိမ်တံခါးသည် ဝှက်ခွေ

ပွင့်သွားပြီး တံခါးဝ၌ မပန်းဝါ၏ဖခင်ကိုမြင်လိုက်ရ၏။

မပန်းဝါသည် ဖခင်ကိုမြင်သောအခါ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့်

“အဖေ”

ဟုခေါ်ပြီးထွက်ပြေးသွားလေ၏။

မပန်းဝါ၏ဖခင်သည် သမီးဖြစ်သူ၏အဝတ်အစားများကို
ကြည့်၍ အခြေအနေကို သဘောပေါက်ပြီး ဒေါသတကြီးတက်
ခေါက်ကာ

“တောက်...ကိုယ့်သမီးအရွယ်ကို စော်ကားချင်တဲ့ လူယုတ်
မာ သေပေတော့”

ဟုဆိုပြီး လက်ထဲရှိ မှိန်းဖြင့် ထိုးရန်ပြင်လေရာ ဌာနအုပ်
လူယုတ်မာသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချ၍ ပြေးလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ထဲသို့ ဌာနအုပ်ကြီး၏တပည့် ဝင်းစိုး
ဝင်ရောက်လာပြီး

“ဓားမြဗျို၊ ဓားပြ၊ ဓားပြ”

ဟု အော်ဟစ်နေလေရာ ဖခင်ကြီး၏မှိန်းချက်မိပြီး ထိုနေရာ

မှာပင် အသက်ထွက်သွားလေ၏။

ဖခင်ကြီးက သေဆုံးနေသော လူယုတ်မာဝင်းစိုးကိုကြည့်၍

“ငါ့သမီးအရှက်နဲ့ ကြိုးစင်လဲဆိုလဲ လဲရဲတယ်ကွ”

ဟုကြုံးဝါးနေလေ၏။

မင်းသိင်္ခမင်း

မင်းမြတ်သူ

အုတ်စု အသားကလပ် ကျောက်ချိပ် ရန်ကုန်

လိပ်စာ အမှတ်အသား

မပန်းဝါ၏ဖခင်သည် ပုလိပ်များ စစ်ဆေးပြီး တားမြစ်များနှင့်
မပတ်သက်ကြောင်းသိရသဖြင့် အချုပ်မှလွတ်မြောက်ခဲ့၏။ ထိုသို့
လွတ်မြောက်လာသော ဖခင်ကြီးအား သားသမီးချင်းစာနာသော
ထမင်းဆိုင်ရှင်ကြီးက

“ခင်ဗျားရဲ့သမီးလေး တဏှာရူးဌာနအုပ်ကြီးဆီလိုက်သွား
တယ်၊ ဒီလူကြီးဟာ လူယုတ်မာဝင်းစိုးနဲ့ပေါင်းပြီး မိန်းကလေးတွေ
ကို ဖျက်ဆီးနေတာကြောပေါ့၊ ခြိမ်းခြန်လိုက်သွားပါ”

ဝေတနာစာပေ

ဟုပြောဆိုသဖြင့် ဖခင်ကြီးသည် သမီးအတွက် ရတနာပွေ
ပြီး ဌာနအုပ်ကြီးအိမ်သို့လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မကြာမီ ပုလိပ်များရောက်လာပြီး ဖခင်ကြီးကို လူသတ်မှုဖြင့်
ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

မပန်းဝါတို့သားအဖ၏ အဖြစ်ဆိုးသည် မြို့တွင်းသို့ တောမီး
ကဲ့သို့ ပြန့်နှံ့သွားလေရာ တစ်မြို့လုံးက ဂရုဏာသက်ကြ၏။ မပန်းဝါ
ကို မိကဆိုးသမီးလေးဟု သိရသဖြင့် ပိုမိုဂရုဏာသက်ကြ၏။

မပန်းဝါသည် ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ဖြစ်သဖြင့် ဖခင်ကြီး အချုပ်ကျနေ
ခိုက် မည်သည့်အရပ်သို့ သွားရမည်မှန်းမသိချေ။

မပန်းဝါ၏သားစဗွယ်အဖြစ်ကို ထိုမြို့၏ကွန်ဗင့်ကျောင်းမှ
ကျောင်းအုပ်သီလရှင်ကြီး သိသွားပြီး မပန်းဝါကို သူမ၏အိမ်သို့
ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မပန်းဝါသည် သီလရှင်များ၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်
သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

သီလရှင်ကြီးသည် မပန်းဝါကို ဂရုဏာသက်စွာဖြင့် နှစ်

ဝေတနာစာပေ

പേര്: _____

ထိုအချိန်မှစ၍ မပန်းဝါသည် သီလရှင်ကျောင်းဆရာမကြီး

— 66747076

၏ မွေးစားခြင်းကို ခံရလေ၏။

မမန်းဝါသည် သီလရှင်ကျောင်းမှ ဖွင့်လှစ်ထားသော ကွန်ဗင့်
ကျောင်း၌ ကျောင်းတက်ရသဖြင့် အင်္ဂလိပ်အမည် ခိုင်ယာနာသို့
ပြောင်းလဲလိုက်ရလေ၏။

မမန်းဝါသည် ဘဝနာသူဖြစ်သဖြင့် ကွန်ဗင့်ကျောင်း၌ ကြီး
စားသင်ယူလေ၏။

မမန်းဝါသည် သီလရှင်များနှင့်အတူ နေထိုင်သော်လည်း
သာသနာဘောင်၌ပျော်မွေ့ခြင်းမရှိချေ။

ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်သော စာပေများကိုလည်း ဖတ်ရှု
ရန် ဝါသနာမရှိချေ။

သီလရှင်ဆရာမကြီးက မမန်းဝါအား တစ်ချိန်တွင် သီလရှင်
ဝတ်စေလိုသောဆန္ဒရှိ၏။

ထို့ကြောင့် သီလရှင်များကဲ့သို့ စည်းကမ်းတကျနေထိုင်စေပြီး
သာသနာစာပေများကိုလေ့လာစေ၏။

တစ်နေ့သ၌ သီလရှင်ဆရာမကြီးက မမန်းဝါကိုခေါ်၍

ဝေတနာတပေ

“ခိုင်ယာနာကို တစ်နေ့ကျရင် သီလရှင်ဖြစ်စေချင်တယ်၊
သီလရှင်ဘဝနဲ့ သာသနာအကျိုးကို သယ်ပိုးစေချင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ မမန်းဝါက သက်ပြင်းချ၍

“ကျွန်မ သီလရှင်မဝတ်လို့မရဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ သီလရှင်ကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“လူ့ဘဝဟာ ပူဇော်ငြင်းပြလွန်းပါတယ်၊ သာသနာ
ဘောင်ထဲမှာနေပြီးဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို ဆပ်စေချင်တယ်၊
ခိုင်ယာနာဟာ ငယ်စဉ်ဘဝတစ်ခုလုံး ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့ရတယ်၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုင်ယာနာရဲ့သဘောအတိုင်းပါပဲ၊ ခိုင်ယာနာကို
ကျောင်းက မွေးမြူထားပေမဲ့ ဘာကိုမှ ချုပ်နှောင်မထားပါဘူး၊
အရာရာတိုင်းဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပါပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မမန်းဝါသည် မိမိကို စေတနာမေတ္တာထား
၍ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့သော သီလရှင်များကိုကျေးဇူးတင်၏။

သို့သော် သာသနာဘောင်၌ သီလရှင်တစ်ဦးအဖြစ် အမှုထမ်း
ရန် ဆန္ဒမရှိချေ။ သူမသည် လူ့ဘောင်လောက၌သာ ပျော်မွေ့ပြီး

ဝေတနာတပေ

လှုပ်ရှားရုန်းကန်လို၏။

နောက်ဆုံး၌ သီလရှင်ကြီးသည် မပန်းဝါအား သီလရှင်ဖြစ်
ရန် ပါရမီ မပါသူဟူသာ မှတ်ယူလိုက်လေ၏။

ပန်းအိမ် ကွန်ပျူတာ

ချီအမှတ်(၇)ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဧရာဝတီ၊ ရွှေဘိုမြို့နယ်၊ အရှေ့ဘက်၊ အရှေ့ဘက်၊ အရှေ့ဘက်။

ဝေသာနာစာပေ

တစ်နေ့သ၌ မပန်းဝါအား ကျောင်း၌ ခေါ်ယူမွေးစားသော
သီလရှင်ကြီး သေဆုံးသွားလေ၏။

ထိုအခါ သီလရှင်ကြီးနေရာသို့ ဆက်ခံမည့် လူသစ်တစ်ဦး
ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုသီလရှင်ကြီးသည် မပန်းဝါကို အတင်းအဓမ္မ သီလရှင်
ဘဝသို့ သွတ်သွင်းစေလို၏။

ထိုအခါ မပန်းဝါက သီလရှင်မဝတ်လိုကြောင်း အကြောက်
အကန် ငြင်းဆန်လေ၏။

ထိုအခါ သီလရှင်ဆရာမကြီးသည် မပန်းဝါကို မကျေမချမ်း

ဝေသာနာစာပေ

ဖြစ်ပြီး ယနေ့မှစ၍ မမန်းဝါကို ဆက်၍ ကျွေးမွေးထားနိုင်ကြောင်း

ပြောဆိုပြီး ကျောင်းမှ မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။

မမန်းဝါသည် မာနကြီးသူဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းမှထွက်ခွာရန် အထုပ်အပိုးဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ မမန်းဝါကို ဂရုဏာသက်သော သီလရှင်များက ဆရာမကြီးကို ဝိုင်းခန်းတောင်းဖန်ပြီး မမန်းဝါအား ကွန်ဗင့်ကျောင်း ၏ ကျောင်းစာရေးအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်စေ၏။

မမန်းဝါသည် ကျောင်းစာရေးအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သဖြင့် လခရရှိလေ၏။

မမန်းဝါသည် ထိုလခနှင့်ပင် ကျောင်းတက်ရလေ၏။

မမန်းဝါ၏နေထိုင်ရေးအတွက်မူ ကျောင်းကဆက်၍ တာဝန် ယူထားလေ၏။

မမန်းဝါကို ယခင်က ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့သော သီလရှင် ဆရာမကြီးသည် လွန်စွာ တရားမျှတသူဖြစ်၏။

မမန်းဝါအား ကျောင်း၌ ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့သော်လည်း

ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ သွတ်သွင်းခြင်းမရှိချေ။

ဤသို့ဖြင့် မမန်းဝါသည် ကွန်ဗင့်ကျောင်းသူတစ်ဦးအနေ ဖြင့် တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်မြင်ခဲ့လေ၏။

သူမသည် ကွန်ဗင့်ကျောင်းမှ ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် ကျောင်း၌ပင် ကျောင်းစာရေးမလုပ်၍ နေလေ၏။

မမန်းဝါသည်ရပ်ရည်ချောမောလှပသဖြင့် ကျောင်းသူ များအကြား၌ များစွာရေပန်းစားလေ၏။

ထို့ဖြင့် ကွန်ဗင့်ကျောင်းသူပီပီ အင်္ဂလိပ်စကားပြောဆိုရာတွင် လည်း ကပြားမများကဲ့သို့ပင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပြောဆိုတတ် သဖြင့် အများ၏အထင်ကြီးခြင်းကိုခံရလေ၏။

တစ်နေ့တွင် အသက်အာမခံကုမ္ပဏီမှ မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီး သည် ကွန်ဗင့်ကျောင်းသို့မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာရင်း မမန်းဝါ၏ အင်္ဂလိပ်စကား ကျွမ်းကျင်ပုံကို သဘောကျသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် မမန်းဝါ၏အကြောင်းကို စုံစမ်းပြီး တွေ့ဆိုလို ကြောင်း ပြောကာ

“ဒိုင်ယာနာ အန်ကယ်တို့ရဲ့အသက်အာမခံကုမ္ပဏီမှာ အလုပ် လုပ်ပါလား။ ဒိုင်ယာနာရဲ့ သွက်လက်ချက်ခြာပုံကိုမြင်လို့ အန်ကယ် တို့အလုပ်နဲ့ လိုက်ဖက်တယ်လို့ထင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မဖန်းဝါသည် မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီး၏ စကားကြောင့် တွေဝေသွားလေ၏။ ထိုအခါ မျက်နှာဖြူကြီးက

“ဒိုင်ယာနာ အေးအေးဆေးဆေးစဉ်းစားပါ။ အာမခံကုမ္ပဏီ မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆန္ဒရှိရင် ရန်ကုန်ကိုဆင်းလာခဲ့ပါ”

ဟုပြောပြီး မျက်နှာဖြူကြီး၏ လိပ်စာကတ်ကိုပေးပြီးထွက်ခွာ သွားလေ၏။

မဖန်းဝါသည် ထိုအချိန်မှစ၍ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ၌ လုပ် ကိုင်ရမည်လောဟု စဉ်းစားနေမိ၏။

သူမသည် ကွန်ဗင့်ကျောင်း၌ စာရေးမအဖြစ် လုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်ကို ငြီးငွေ့နေပြီဖြစ်၏။ ထိုအလုပ်သည် တက်လမ်းမရှိဟူ၍ လည်း ထင်မြင်မိ၏။

မဖန်းဝါသည် အာမခံကုမ္ပဏီ၌ လုပ်ကိုင်မည့်အကြောင်း

သူမနှင့် ခင်မင်သောသီလရှင်များအား ပြောပြလေရာ သီလရှင်များ သည် တစ်ယောက်တစ်မျိုး အကြံဉာဏ်ပေးကြလေ၏။

မဖန်းဝါသည် နောက်ဆုံး၌ ရန်ကုန်မြို့သို့သွားပြီး အသက် အာမခံကုမ္ပဏီ၌ လုပ်ကိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ရန်ကုန်မြို့သို့သွားရန် သူမ၌စုဆောင်းထားသော ငွေအနည်း ငယ်ရှိ၏။

မဖန်းဝါကို ခင်မင်သော သီလရှင်များကလည်း ၎င်းတို့ စုဆောင်းထားသော ငွေများကို လမ်းစရိတ်အဖြစ်ပေးကြ၏။

မဖန်းဝါ ရန်ကုန်သွားမည့်နေ့၌ ဘူတာသို့ သီလရှင်အချို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးကြပြီး သူမ၏ခရီးလမ်းအတွက် ဝိုင်းဝန်း ဆုတောင်းပေးကြ၏။ ခဏကြာလျှင် မီးရထားကြီးသည် မီးခိုး တလူလူနှင့် ဘူတာမှထွက်ခွာသွားလေ၏။

သီလရှင်များသည် ဘူတာ၌ လက်တပြပြနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ လေ၏။ မဖန်းဝါ၏ ဘဝခရီးကား အသစ်စတင်ချောပြီ။

မမန်းဝါသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်သောအခါ မျက်နှာဖြူ
အရာရှိကြီးပေးထားသော လိပ်စာအတိုင်း အာမခံကုမ္ပဏီသို့ သွား
ရောက်တွေ့ဆုံလေ၏။

မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးသည် မမန်းဝါကိုမြင်သောအခါ
လှိုက်လှဲစွာကြည့်လိုက်၏။

“ဒိုင်ယာနာ အန်ကယ်တို့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်မယ်လို့
မျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ။ ဒီနေ့ကစပြီး ဒိုင်ယာနာရဲ့ ဘဝတက်လမ်း
တွေ အများကြီးရှိသွားပြီ။ ဒိုင်ယာနာ အလုပ်ဝင်ကာစမှာတော့ လခ
စားတစ်ပိုင်း ကော်မရှင်တစ်ပိုင်း လုပ်ရမယ်။ လောလောဆယ်တော့

အသက်အာမခံကုမ္ပဏီနဲ့ပတ်သက်ပြီး သင်ကြားရမယ်”

ဟုဆိုကာ မမန်းဝါအား ဂျိုးဇက်ဆိုသည့် ကပြားအဘိုးကြီး
ထံသို့ အပ်နှံလိုက်လေ၏။

ဂျိုးဇက်ဆိုသော အဘိုးကြီးသည် အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ၌
နှစ်ပေါင်းများစွာ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသော ဝန်ထမ်းဟောင်းကြီးဖြစ်၏။
ဂျိုးဇက်က မမန်းဝါကို သူ၏အခန်းသို့ခေါ်၍

“ဒိုင်ယာနာရဲ့ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်ကို မြင်တာနဲ့တစ်နေ့မှာ
အသက်အာမခံအလုပ်နဲ့ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းခဲ့သူဆိုတာ ကျုပ်အလို
လိုသိတယ်။ ကြိုးစားပြီးသင်ယူပါ”

ဟုပြောလေရာ မမန်းဝါက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျွန်မ ကြိုးစားပြီးသင်မှာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
အသက်အာမခံဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာတောင် ကျွန်မ မသိသေးဘူး”
ဟုပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဂျိုးဇက်ဆိုသော ကပြားအဘိုးကြီးက ရယ်မော၍

“အာမခံလုပ်တယ်ဆိုတာ လောင်းကစားခြင်းတစ်မျိုးပဲ။

ကျပ်ကတော့ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီဟာ မကောင်းမြင်စိတ်နဲ့
မကောင်း မြင်စိတ်ကြားကနေ အမြတ်အစွန်းထွက်အောင်လုပ်ရတဲ့
အလုပ်လို့ ယူဆတယ်”

ဟုပြောလေရာ မပန်းဝါက အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မလုပ်ရမဲ့ အာမခံအလုပ်ဆိုတာ လောင်း
ကစားအလုပ်ပေါ့”

ဟုရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခါ အဘိုးကြီးဂျိုးဇက်က ရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား...သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ အာမခံအလုပ်
ဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တရားဝင်ခွင့်ပြုထားတဲ့ လောင်းကစား
အလုပ်ပဲ၊ ဒိုင်ယာနာ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒီနှစ်အတွင်းမှာ ဒိုင်ယာနာ
က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေမယ်ဆိုပြီး အသက်အာမခံထားတယ်၊
အာမခံကုမ္ပဏီကတော့ ဒီတစ်နှစ်မှာ ဒိုင်ယာနာမသေပါဘူးလို့ ဆို
ပြီး အာမခံထားတယ်။ ဒီနှစ်အတွင်း ဒိုင်ယာနာကဆိုးမိုးမှောင်ကျ
ပြီး သေဆုံးခဲ့ရင် ကုမ္ပဏီက အလျော်ပေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောက

ကြီးမှာ ကောင်းခြင်းနဲ့မကောင်းခြင်း၊ ကောင်းခြင်းက များပြားနေ
လို့လားမသိဘူး၊ ဒီနေ့အထိ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ
ကြီးတွေ တဖြည်းဖြည်းကြီးထွားလာတယ်၊ အာမခံကုမ္ပဏီကြီးတွေ
ရဲ့ အမြတ်အစွန်းဟာ ဒေါ်လာသန်းပေါင်းများစွာရှိတယ်ကွ၊ နှစ်ပေါင်း
ရာနဲ့ချီပြီး တည်တံ့နေတဲ့ အာမခံကုမ္ပဏီကြီးတွေ ရှိနေတာကို
ထောက်ရှုပြီးတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကောင်းခြင်းတွေပဲ များပြားနေ
တယ်လို့ဆိုနိုင်တယ်။ အာမခံကုမ္ပဏီကြီးတွေဟာ လူတွေရဲ့အသက်
ကိုသာမကဘူး ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုချင်းအလိုက်လဲ အာမခံ
ထားတယ်၊ အဖိုးတန် အိမ်၊ ကား၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ လက်ဝတ်ရတနာ
တွေကိုလဲ အပေါင် အဖြစ်ထားတယ်၊ နောက်ပြီးမှ ဘာမှအဘိုးမတန်
တဲ့ ချိတ်တုံးလေးတစ်လုံးကိုတောင် အာမခံအဖြစ်လက်ခံကြတယ်၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အာမခံကုမ္ပဏီကြီးတွေကတော့ နှစ်စဉ်အမြတ်အစွန်း
ထွက်နေတာပေါ့ကွာ”

ဟုပြောလေရာ မပန်းဝါသည် အဘိုးကြီးဂျိုးဇက်၏စကား
ကို အလွန်စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။ မပန်းဝါက

“လူတွေဟာ အာဖြစ်လို့ ခိုက်ဆဲအကုန်ခံပြီး အာမခံထားကြတာလဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဂျိုးဇက်ဆိုသောအဘိုးကြီးက

“စိုးရိမ်သောကကြောင့်ပေါ့ကွာ၊ လူသားတိုင်းမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုရှိတယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုလေးတွေ ပျက်စီးပျောက်ဆုံးသွားမှာကြောက်ရွံ့ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် အာမခံကုမ္ပဏီတွေမှာ အာမခံထားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ယူဆထားသလို ဘေးအန္တရာယ်တွေနဲ့ ကြုံတွေ့တာနည်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ဒီနေ့အထိ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီတွေ ရှင်သန်မှုရှိနေတာပေါ့။ ဘာဖြစ်ဖြစ် အသက်အာမခံထားတယ်ဆိုတာ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် အာမခံချက်တစ်ခုရှိနေတာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျိုးဆက်ဆိုသောအဘိုးကြီးသည် မပန်းဝါအား အသက်အာမခံနှင့်ပတ်သက်သော အသတ်ပညာများကို နေ့စဉ်သင်ပြပေးလေ၏။

“ဒီမှာ ဒိုင်ယာနာ၊ အသက်အာမခံရဖို့ ကြိုးစားတဲ့နေရာမှာ

ကိုယ့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မကျဆင်းစေနဲ့၊ ကိုယ့်ရဲ့ဖောက်သည်ကိုလဲ အကျပ်အတည်းမဖြစ်စေနဲ့၊ အာမခံကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနဲ့ ရဖို့ကြိုးစားပါ၊ ငါ့အမြင်တော့ ဂုဏ်သိက္ခာမရှိဘဲ ရတဲ့အာမခံဟာ တန်ဖိုးမရှိဘူး။ အချို့သောလူတွေဟာ သူတစ်ပါးကို အားနာလောက်အောင် ပြောပြီး အသက်အာမခံရဖို့ မြှူဆွယ်ကြတယ်၊ သူတို့ဟာ ကိုယ်ကော်မရှင်ရဖို့ပဲ အရေးထားတယ်၊ သူတစ်ပါးက အောင့်သက်သက်နဲ့ အာမခံထားလိုက်ရတယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူး”

ဟုသင်ကြားပေးလေ၏။

ထိုသို့ သင်ကြားပေးပြီး သုံးလပြည့်သောနေ့ဂျိုးဇက်က

“ဒီနေ့ ဒိုင်ယာနာကို အသက်အာမခံနဲ့ဗတ်သက်တဲ့ပညာရပ်တွေ သင်ကြားပေးတာ (၃)လရှိပြီ။ မနက်ဖြန်ကစပြီး ဒိုင်ယာနာလက်တွေ့လုပ်နေခွင့်ဝင်ပြီး ကြိုးစားရတော့မယ်၊ ဒိုင်ယာနာ (၃)ရက်အတွင်း အာမခံဖောက်သည်တစ်ယောက်ရဖို့ ကြိုးစားရတော့မယ်၊ (၃)ရက်ပြည့်လို့မှ အာမခံထားဖို့ ဖောက်သည်တစ်ယောက်မှ မရဘူးဆိုရင် ဒိုင်ယာနာကို အာမခံကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်မခန့်နိုင်တော့”

ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ မယန်းဝါသည် အဘိုးကြီးဂျိုးဇက်၏စကားကြောင့်ထိတ်လန့်သွားပြီး

“ရှင်...သုံးရက်အတွင်း အာမခံထားဖို့လူတစ်ယောက်ရှာရမယ်ဟုတ်လား၊ ကျွန်မက ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်တာမှ ၃-လပဲရှိသေးတယ်၊ ရန်ကုန်မှာလဲ အသိအကျွမ်းမရှိဘူး၊ အာမခံဖောက်သည်ရဖို့ ဘယ်လိုရှာရမှာလဲ”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးကြီးဂျိုးဇက်က မယန်းဝါမျက်နှာညှိုးငယ်နေကြောင်း ရိပ်စားမိသွားပြီး

“ဒီလောက်လဲ စိတ်ဓာတ်ကျမနေပါနဲ့ ဒိုင်ယာနာ၊ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်ကာစလူတွေ လုပ်သလိုပဲလုပ်ပါ”

ဟုပြောလေရာ မယန်းဝါက အဘိုးကြီးတို့ကြည့်၍

“ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ အဘိုးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“အာမခံကုမ္ပဏီမှာ ဝန်ထမ်းအသစ်တစ်ယောက်ဟာ အာမခံ

ဖောက်သည်တစ်ယောက်ရဖို့မလွယ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆွေမျိုးရင်းချာတွေမှာ အကူအညီတောင်းပြီး ကုမ္ပဏီမှာ ဖောက်သည်စာရင်းပြုလေ့ရှိတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မယန်းဝါသည် အဘိုးကြီးဂျိုးဇက်၏စကားကြောင့် ခေါင်းခါယမ်း၍

“အန်စာယံပြောသလို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ရန်ကုန်မှာ ကျွန်မဆွေမျိုး တစ်ယောက်မှမရှိဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ မယန်းဝါ၏စကားကြောင့် အဘိုးကြီးဂျိုးဇက်က ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဒါဆိုရင်လဲ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပေတော့ ဒိုင်ယာနာရေ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မယန်းဝါသည် အဘိုးကြီးဂျိုးဇက်ထံမှ အာမခံနှင့်ပတ်သက်သော ပညာရပ်များကို သင်ကြားပြီးနောက် ထိုပညာရပ်များသည် မိမိ၏ပီဇီနှင့် များစွာကိုက်ညီကြောင်း သတိပြုမိလေ၏။

မိမိ၏ သွက်လက်ချက်ချာသော အပြုအမူကို အရင်းတည်၍ အာမခံဖောက်သည်များ ရရှိအောင် ကြိုးပမ်းရပေတော့မည်။

မပန်းဝါသည် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်အတွင်းရှိ မိန်းမပျိုများစု၍နေသော အဆောင်သို့ပြန်လာပြီးနောက် (၃)ရက်အတွင်း အသက်အာမခံတစ်ခုရအောင် မည်သို့ကြိုးစားရမည်နည်းဟု တွေးတောနေလေ၏။

မပန်းဝါတစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်နေစဉ် အနီးသို့ မြေဆိုသည့် မိန်းကလေးရောက်လာပြီး

“ပန်းဝါတစ်ယောက်တည်း ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မပန်းဝါက အသက်အာမခံကုမ္ပဏီမှ ခိုင်းစေလိုက်သောအလုပ်ကိုဖြောဖြလိုက်လေ၏။

မပန်းဝါ၏စကားဆုံးသောအခါ မြေမြတ ရယ်မော၍

“ဒါများ ပန်းဝါရယ်၊ ပန်းဝါရဲ့ရုပ်ရည်နဲ့ဆိုရင် အယ်ယောက်ျားက ငြင်းမှာလဲ၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကိုရှာပြီး အာမခံထားဖို့ စည်းရုံးလိုက်ပါ”

ဟု ဖြောလေရာ မပန်းဝါသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အနေနဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဆီမှာ ကြိုးပမ်းရင် ပိုပြီးအဆင်ပြေနိုင်တယ်”

ဟုဆိုကာ မိမိ၌ရှိသော အကောင်းဆုံးအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်၍ အငှားကားတစ်စီးကို ငှားရမ်းကာ ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

မပန်းဝါသည် ဆူးလေဘုရားလမ်းထောင့်သို့ရောက်သောအခါ အငှားကားကို ကွန်တင်နင်တယ်ဟိုတယ်အနီး၌ ရပ်ခိုင်းကာ ဟိုတယ်အတွင်းသို့ ဆင်မယဉ်သာဟန်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

ထိုအခါ ဟိုတယ်အတွင်းရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ယောက်ျားများသည် မပန်းဝါ၏ကိုယ်လုံးအလှကို မျက်တောင်မခတ်တန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။

မပန်းဝါ၏ ရုပ်လက္ခဏာသည် ယောက်ျားများ တစ်ကြိမ်ကြည့်မိသည်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်သော ရုပ်ရည်

မျိုးဖြစ်လေ၏။ ထို့ပြင် သူမ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ အောက်
တိုင်း သူ့အချိုးအစားဖြစ်ပြီး ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာလည်း ထိုခေတ်က
လွန်စွာခေတ်မီသော စာပါးအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ခေတ်ရှေ့
ပြေးသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

မပန်းဝါ၏ တင်သားများမှာ ဦးမောက်စွင့်ကားပြီး ယောက်ျား
များ သက်ပြင်းအခါအခါ ချရသော အနေအထားမျိုးဖြစ်သည်။
မပန်းဝါသည် ဟိုတယ်အတွင်းရှိ စားပွဲတစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီ
နှင့်ကိတ်မုန့်များကို မှာယူစားသောက်ရင်း ပုဂံသယောကျ်ားများကို
အကဲခတ်နေလေ၏။ ထိုသို့ အကဲခတ်ရင်း စားပွဲတစ်လုံး၌ ဥရောပ
ဝတ်စုံကို ကျနစွာဝတ်ဆင်၍ ထိုင်နေသော အသက်လေးဆယ်
ဝန်းကျင်ယောက်ျားတစ်ဦးကို သတိပြုမိလိုက်၏။

ထိုယောက်ျားသည် ဟိုတယ်အတွင်းရှိ ယောက်ျားများအနက်
အသားနားဆုံးယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မပန်းဝါသည်
ထိုယောက်ျားနှင့်တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် မျက်လုံးချင်းဆုံကြည့်လိုက်ရာ
ထိုသူ၏မျက်လုံးများသည် နှစ်လိုဟန်ဖြင့် အရောင်တောက်ပသွား

ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်လေ၏။

မပန်းဝါသည် ခဏကြာလျှင် ထိုင်ရာမှထ၍ ထိုလူ၏ စားပွဲ
ရှိရာသို့ လွန်စွာကြည့်ကောင်းအောင် လျှောက်လှမ်းသွားပြီး

“အစ်ကို...ကျွန်မ ထိုင်မယ်နော်”

ဟု ချီသာသောအသံလေးနှင့်ဆိုလိုက်လေ၏။

မပန်းဝါ၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် ထိုသူသည် ဖော်ရွေသော
အမူအရာဖြင့်

“ထိုင်ပါဗျာ၊ ထိုင်ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ မပန်းဝါသည် ထိုသူအရှေ့ရှိ ထိုင်ခုံ၌ ဝင်
ထိုင်လိုက်ပြီး

“လူ့ဘဝဆိုတာ အလွန်တန်ဖိုးရှိပါတယ်အစ်ကို”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ထိုသူသည် မပန်းဝါကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်
လိုက်၏။ မပန်းဝါက ဆက်လက်၍

“ဒီနေ့ခေတ်ကြီးမှာ လူ့အသက်ကို ရန်ရှာနိုင်တဲ့အန္တရာယ်
တွေအများကြီးပဲနော်၊ ဗြိတိသျှ လျှောက်သွားရင်း တားတိုက်ပြီး

သေနိုင်သလို ရေထဲမှာလဲ သင်္ဘောသစ်ပြီး သေနိုင်သေးတယ်။
နောက်ပြီးတော့ လူ့အသက်ကိုရန်ရှာနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်တွေလဲ အများ
ကြီးပဲနော်။ ဥပမာ-ပုလိပ်ရောဂါတို့၊ ကာလဝမ်းရောဂါတို့လိုပေါ့။”

ဟုဆိုပြီး ထိုသူအား ညှို့မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။
ထိုသူက မပန်းဝါကို အငမ်းမရ ပြန်ကြည့်၍

“ညီမပြောတာ သိပ်မှန်တယ်။ ကျုပ်အသက်ကို ရန်ရှာမဲ့
အန္တရာယ်တွေအများကြီးပဲ”

ဟု ထောက်ခံလိုက်လေ၏။ မပန်းဝါသည် မိမိ၏ဆင်ကွက်
အတွင်းသို့ ထိုသူဝင်လာမှန်းသိသဖြင့် ထိုသူ၏ နေအင်အားကို
အကဲခမ်းလိုသဖြင့်

“အစ်ကိုက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲဟင်”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ထိုသူက ရင်ကိုကော့၍

“အစ်ကိုက ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်လေ။ ပုဇွန်တောင်မှာ အစ်ကို့ရဲ့
စေလိုရာစေဆိုတဲ့ ရွှေဆိုင်ကြီးကို မသိသူမရှိဘူး။ ညီမလေး ကြားဖူး
တယ်မဟုတ်လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မပန်းဝါသည် ရွှေဆိုင်ကို မကြားဖူး
သော်လည်း

“ကြားဖူးတာပေါ့ရှင်၊ အစ်ကိုရဲ့ရွှေဆိုင်က ရန်ကုန်မြို့မှာ
မသိသူမှမရှိတာ”

ဟုမြှောက်ပင့်ပြောဆိုလိုက်ရာ ထိုသူသည် ဘဝင်လေဟပ်
သလို ဖြစ်သွားလေ၏။ မပန်းဝါက ထိုသူကို အဆင်ကြီးဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍

“အစ်ကို ဟိုတယ်မှာ စားသောက်ပြီးရင် အိမ်ကိုဘာနဲ့ပြန်
မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်ဆိုသူက

“ဟဲဟဲ...အစ်ကိုက နယ်နယ်ရရလူမှမဟုတ်ဘူး၊ သူများလို
လန်ချားဘယ်စီးပါ့မလဲ၊ အစ်ကိုပိုင်တဲ့ စတူဘောက်ကားကြီး စီး
ပြန်မှာပေါ့”

ဟု ခပ်ကြွားကြွားဖြေလေ၏။ မပန်းဝါက သဘောကျဟန်
ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“အစ်ကိုရဲ့ စတူဆာကာကားကြီးကို ဘတ်စ်ကားကြီးက
ဝင်တိုက်သွားရင်လဲ အစ်ကိုရဲ့အသက်အန္တရာယ်ကို ထိခိုက်နိုင်တာ
ပဲနော်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ထိုသူက အူကြောင်ကြောင်ဖြင့်

“ဒါပေါ့ ညီမရယ်”

ဟုထောက်ခံလေ၏။

မယန်းဝါသည် ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်ကိုလူကြွားအား မိမိ၏အာမခံ
ထောက်ချောက်အတွင်းသို့ သွတ်သွင်းရန်အချိန်ကျသဖြင့်

“ကျွန်မက မကောင်းတဲ့အနိဋ္ဌာရုံတွေကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ
လာပြောနေတယ်လို့ မထင်ဘူးလားရှင်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့
မြန်မာစကားမှာ ကွေးသောလက်မဆန့်မီ ဆန့်သောလက်မကွေးမီ
မှာ သေခြင်းတရားနဲ့ ကြုံတွေ့နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိပါတယ်၊
ဒါကြောင့် မမြဲလှတဲ့ လူ့ဘဝကြီးမှာ ကျွန်မ ခင်မင်တဲ့အစ်ကိုရဲ့
အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပေးချင်လို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် လူကြွားက မယန်းဝါ၏

မျက်နှာကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“အစ်ကိုရဲ့အသက်အန္တရာယ်ကို ညီမက ကာကွယ်ပေးမယ်
ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုကာကွယ်မှာလဲ ညီမရယ်၊ အစ်ကိုတော့ နား
မလည်နိုင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ မယန်းဝါက ထိုခါမှပင် ကိုလူကြွားအား
အသက်အာမခံနှင့်ပတ်သက်သော သဘောထားများကို ရှင်းလင်း
ပြလေ၏။

မယန်းဝါသည် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော အမူအရာလေးနှင့်
ကိုလူကြွားအား ရှင်းလင်းပြလေရာ ကိုလူကြွားသည် ငါးမိနစ်
မပြည့် မီမှပင် အသက်အာမခံထားရန် သဘောတူလိုက်လေ၏။

မယန်းဝါသည် ကိုလူကြွားထံမှ အသက်အာမခံကို ရရှိ
လိုက်သဖြင့် စိတ်အားတက်ကြွသွားပြီး ကိုလူကြွား၏တိုက်နှင့်ကား
ကို အာမခံထားရန် ချီသာသောအသံဖြင့် ဆက်လက်စည်းရုံးရာ
ထိုသူက မယန်းဝါကို သဘောကျဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ညီမကတော့ အစ်ကိုအပေါ်မှာ စေတနာသိပ်ကောင်းတာ

ပဲနော်၊ ညီမ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ တိုက်ခိုက်ကား
ကိုလဲ အာမခံထားမယ်ဗျာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မဖန်းဝါသည် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ဖြစ်သွားပြီး ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုလူကြွေး၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောသည့်
အနေဖြင့် ဘုံဘောရက်စတော့ရင်၌ နေ့လယ်စာကို လိုက်စားခဲ့
လေ၏။ နေ့လယ်စာစားပြီးနောက် ထိုသူက

“ငါ့ညီမ အပြောကောင်းတာနဲ့ အစ်ကိုတော့ အာမခံ ၃ခု
ထားလိုက်ပြီ၊ အစ်ကို အိမ်ပြန်ရောက်ရင်တော့ အိမ်ကမိန်းမ ကပ်စေး
နည်းကြီးနဲ့ စကားများရန်ဖြစ်တော့မှာ သေချာတယ်၊ ညီမတို့ကုမ္ပဏီ
မှာ အိမ်ထောင်ရေးအာမခံတွေ ဘာတွေ မရှိဘူးလား၊ အိမ်က
မိန်းမကြီးနဲ့ စကားများရန်ဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်ကွဲရင် အလျော်အစား
လေးရချင်လို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မဖန်းဝါသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော
လိုက်လေတော့၏။

မဖန်းဝါသည် အသက်အာမခံနှင့်ပတ်သက်၍ ပွဲဦးထွက်
အောင်မြင်ခဲ့သဖြင့် စိတ်အားတက်ကြွပြီး ဘုံဘောရက်စတော့ရင်နှင့်
အိုရီးယင့် ကလပ်တို့၌ ဆက်သက်စည်းရုံးလေရာ သင်္ကန်းတိုက်
ပိုင်ရှင်တစ်ဦးနှင့် မဂိုလမ်းမှ စိန်ဘာဘူတစ်ဦးကို အာမခံထားရန်
စည်းရုံးနိုင်ခဲ့၏။

စိန်ဘာဘူကြီးသည် မဖန်းဝါ၏စကားအပြောအဆို ရည်ရွယ်
ကို သဘောကျလွန်းသဖြင့် မိတ်ဆွေ စိန်ဘာဘူများနှင့် ဆက်သွယ်
ပေးရန် ကတိပြုလေ၏။

သင်္ကန်းတိုက်ပိုင်ရှင် လူမျိုးကြီးတစ်ဦးကလည်း မပန်းဝါ၏ ချောမော လှပသော ရုပ်ရည်ကို အခမ်းမရကြည့်၍ မိမိပိုင်ဆိုင်သမျှ အားလုံးကို အာမခံထားရုံမက၊ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး အာမခံ ထားအောင် စည်းရုံးပေးမည်ဟု ဆို၏။

မပန်းဝါ၏ အသက်အာမခံနှင့် ပတ်သက်သော ပွဲဦးထွက် အလုပ်များသည် ကောင်းစွာအောင်မြင်ခဲ့လေ၏။ မပန်းဝါသည် သုံးရက်ပြည့်သောနေ့၌ အာမခံကုမ္ပဏီ၏ အရာရှိချုပ် မျက်နှာဖြူ ကြီး၏ စားပွဲရှေ့သို့သွားပြီး အာမခံစာချုပ်များကို ချပေးလိုက်၏။ မျက်နှာဖြူကြီးသည် အာမခံစာချုပ်များကို ဖတ်၍ မျက်လုံးပြူးသွား ပြီး မပန်းဝါကို ဝမ်းသာအားရ ချီးမွမ်းလေ၏။

မျက်နှာဖြူကြီးသည် ထိုနေ့မှစ၍ မပန်းဝါအား အာမခံကုမ္ပဏီ ၌ ကော်မရှင်စားမှ လခစားအဖြစ် ပြောင်းလဲခန့်အပ်လိုက်လေ၏။ ရှေ့ဆက်ပြီး မပန်းဝါ ကြိုးစားဆောင်ရွက်သမျှအားလုံးကိုလည်း ကော်မရှင်ဖြင့် ချီးမြှင့်ဦးမည်ဆို၏။ မပန်းဝါ၏အောင်မြင်မှုသည် အာမခံကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ထိုအခါ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းရှိသူများက ချီးမွမ်း ကြပြီး မနာလိုသူများက ကဲ့ရဲ့ကြလေ၏။ မနာလိုသူမိန်းမများက “ကောင်မက ရုပ်ကလေးပန်းပြပြီး ယောက်ျားတွေ လိုက် မြူနေတယ်၊ ဒီကောင်မ အာမခံရလာတဲ့လူတွေကိုကြည့်လိုက်၊ မိန်းမ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး၊ ယောက်ျားတွေချည်းပဲ၊ ဒီကောင်မမျိုးက အာမခံကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့မကောင်းဘူး၊ ပိုင်းလုံးလုပ်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ အခြားသော မနာလိုသူမိန်းမတစ်ဦးက

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့အေး၊ သူ့လိုကောင်မမျိုးနဲ့ ကုမ္ပဏီ တစ်ခု တည်းမှာလုပ်ရတာ ငါတို့တောင် သိက္ခာကျသေးတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မပန်းဝါအား အာမခံပညာရပ်များ သင်

ကြားပေးသော ကုလားအဘိုးကြီးဂျိုးဇက်က

“ကျုပ်ကတော့ မအံ့သြပါဘူး၊ ဒိုင်ယာနာကို မြင်မြင်ချင်း ဒီလိုအရည်အချင်းမျိုးရှိတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီးသားပါ၊ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးဆုံး သတိပေးချင်တာက အာမခံကိုယ်စားလှယ်

တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းဖို့ပါပဲ။ အာမခံ လုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင်မှုရလေ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းဖို့ပိုခက် ခဲလေပါပဲ။ မိန်းမလှတစ်ယောက်မှာ ဒီလိုအခက်အခဲမျိုး ပိုတွေ့ တတ်တယ်”

ဟု သတိပေးလေ၏။ မပန်းဝါသည် အာမခံလုပ်ငန်းနှင့် အကျိုးပေးကောင်းလှပြီး ကော်မရှင်ကြေးများစွာရသဖြင့် လက်ရှိ နေထိုင်သော ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်အဆောင်မှ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ဇာန်တော်လေးဘက်၌ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကိုပင် ဝယ်ယူနိုင်ခဲ့၏။

ထို့ပြင် ထမင်းချက်အစေခံအဖြစ် အညာသူမလေးတစ် ယောက်ကို ငှားရမ်းခဲ့လေ၏။

မပန်းဝါသည် အာမခံကုမ္ပဏီ၌ ထူးချွန်စွာအောင်မြင်ခဲ့သော် လည်း သူမ၏အသက်မှာ နှစ်ဆယ်ကျော်မျှပင် ရှိသေး၏။

ဤသို့ လုပ်ငန်း၌ ထူးချွန်သည့်အပြင် သူမ၏ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်မှာ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် လှပပြီး ညှိုငင်အားကောင်း သော မျက်နှာကို ပိုင်ဆိုင်သဖြင့် ပုဂံသယောကျ်ားတိုင်း နှစ်သက်

ကြ၏။

မပန်းဝါ၏ ညှိုငင်သောအပြုံးနှင့် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အပြောအဆိုကြောင့် မပန်းဝါ အသက်အာမခံထားရန် စည်းရုံးသော ယောက်ျားများသည် ငြင်းဆိုသူ နည်းပါးလှ၏။

မပန်းဝါ၏ ဖောက်သည်များအနက် မိန်းမသားများ အလွန် နည်းပါးပြီး ယောက်ျားများသာ များပြားနေလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မပန်းဝါသည် အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ၌ တစ်နှစ် နီးပါး အလုပ်လုပ်ပြီးသောအခါ အာမခံကုမ္ပဏီက သူမအတွက် ကားတစ်စီး စီစဉ်ပေးထားလေ၏။

မပန်းဝါသည် နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ချောမောလှပသော အသက်အာမခံကိုယ်စားလှယ်မလေးအဖြစ် ရန်ကုန်မြို့လူကုယ် အသိုင်းအဝိုင်း၌ ထင်ရှားခဲ့လေ၏။

မပန်းဝါသည် အသက်အာမခံကိုယ်စားလှယ်အလုပ်ကို လွန်စွာ ဝါသနာထုံလေ၏။

သူမ၏ ညှိုငင်သောအပြုံးများအောက်၌ ယောက်ျားများ

မြောပါသွားခြင်းကို များစွာသဘောကျနေမိ၏။

သို့သော် သူမ အပျိုပေါက်အရွယ်က ဌာနအုပ်၏ ဇော်ကားခြင်းခံရသော အိပ်မက်ဆိုးကို မကြာခဏ မြင်မက်ပြီး ယောက်ျားများကို ရွံ့မုန်းနေမိ၏။

သို့သော် သူမ၏အလုပ်သည် ယောက်ျားများနှင့် ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံရသောအလုပ်ဖြစ်သဖြင့် ဆောင့်ဆည်းသည်ခဲပြီး နေထိုင်ရလေ၏။

မပန်းဝါသည် သူမကို ချည်းကပ်သော လူကုတ်ယောက်ျားများကို အတိအလင်း မငြင်းဆန်ဘဲ လှည့်ပတ်ရှောင်တမ်းနေလေ၏။

သူမသည် ယောက်ျားများကို မိတ်မပျက်အောင် ဆက်ဆံပြီး သူမ၏အလုပ်မပျက်အောင် ထိန်းထား၏။

လူကုတ် ယောက်ျားများသည် မပန်းဝါကို မရသဖြင့် မချင့်မရဲဖြစ်ကာ လွတ်သည့်ငါးကို ကြီးသည်ဟုထင်မြင်နေလေ၏။

တစ်ခါက မပန်းဝါ၏ မာန်မာနကို မသိသော မျက်နှာဖြူတစ်ဦးက ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ရန် ကြိုးပမ်းလေရာ မပန်းဝါ၏ လက်ဝါးနှင့် မျက်နှာဖြူ၏ပါး မိတ်ဆက်သွားပြီး

“ငါ့ကို အပေါစားမိန်းမအောက်မေ့လိုလား၊ လက်ဝါးအရသာမြည်းကြည့်လိုက်ဦး”

ဟုပြောလေ၏။

တစ်ခါကလည်း တရုတ်တန်း၌ ပျောက်အိုးပြုလုပ်ရောင်းချသော တရုတ်ကျင်လှိုင်ဆိုသူက မပန်းဝါကို ကန်တော်ကြီးခေါ်ပြီး မဖွယ်မရာပြုရန်ကြိုးပမ်းလေ၏။

မပန်းဝါက တရုတ်ကျင်လှိုင်၏ပေါင်ကြားကို ခြေဖြင့်ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ ကျင်လှိုင်သည် ရေထဲသို့ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ရန်ကုန်မြို့ လူကုတ်လောက၌ မပန်းဝါကို လွယ်လွယ်ကူကူမရနိုင်ကြောင်း၊ နာမည်သတင်းကြီးသွား၏။

မပန်းဝါအနေဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုလျှင် မြို့အုပ်၊ အရေးပိုင်၊ ကဲ့သို့ အစိုးရအရာရှိကြီးများသာမက သူဌေးသူကြွယ်များကိုပင် ရယူနိုင်လေ၏။ သို့သော် သူမအနေဖြင့် ယနေ့ထက်တိုင် အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ် မရှိသေးချေ။

တစ်နေ့သည် မပန်းဝါသည် ပဲခူးဘက်ရှိ ဆန်စက်များ အာမခံ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စာချုပ်များချုပ်ရန် ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ပဲခူးသို့သွားလေ၏။ ပဲခူးမြို့၌ တစ်ညအိပ်၍ အာမခံစာချုပ်များ ချုပ်လုပ်ပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့သို့ပြန်လာလေ၏။

မင်္ဂလာဒုံဘက်သို့ရောက်သောအခါ လူပြတ်သောနေရာ၌ သူမ၏ကားသည် ဖွက်ချက်ဖွက်ချက်မြည်ပြီး ထိုးရပ်သွားလေ၏။ မပန်းဝါသည် ည မှောင်ရီသန်းစအချိန် မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း ကားပျက်နေသဖြင့် အကူအညီ ရလိုရငြား ကားပေါ်မှဆင်းစောင့်

လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထန်းရည်မှူး၍ ပြန်လာသော ကာလသား တစ်စုသည် မပန်းဝါ၏ ကားအနီးသို့ရောက်လာပြီး ရိသဲ့သဲ့ပြောဆို ကြ၏။

မပန်းဝါသည် အောက်တန်းစားယောက်ျားများကို အထင်ကြီး သူမတုတ်သဖြင့် မာထန်ထန်ပြန်လည်ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ထန်းရည်သမားများသည် မပန်းဝါကို မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားပြီး လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်သူတစ်ဦးက မပန်းဝါကို ဆွဲဖက်ရန် ကြိုးစားလေ၏။

မပန်းဝါက အောက်သို့ဆုတ်၍ ရှောင်တိမ်းပြီး ကားထဲတွင် ရှိသော ဓားမြှောင်ကိုယူရန် ကားတံခါးကိုဖွင့်လေ၏။ သို့သော် လူရမ်းကားများက လက်ဦးသွားပြီး မပန်းဝါကို ကားထဲသို့ တွန်း လှဲလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မင်္ဂလာဒုံစစ်တပ်မှ စစ်ကားတစ်စီးသည် မပန်းဝါတို့ရှိရာသို့ မောင်းနှင်လာပြီး မပန်းဝါနှင့် အမူးသမားများ

၏ ဖြစ်ရပ်ကိုမြင်တွေ့သွား၏။

ထိုအခါ ဂျစ်ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော လက်ဖက်တင်နှင့် ဗိုလ်လေးနှစ်ဦးသည် ကားကိုရပ်၍ အမူးသမားများကို မောင်းထုတ်လေ၏။ အမူးသမားများသည် စစ်တပ်မှ ကားမှန်းသိသောအခါ ထွက်ပြေးသွားကြလေ၏။

မပန်းဝါကို လူဆိုးများလက်မှ ကယ်တင်ခဲ့သူနှစ်ဦးမှာ လက်ဖက်တင်နှင့် အောင်မြင်နှင့်လက်ဖက်တင်နှင့် သန်းအောင်ဖြစ်၏။

လက်ဖက်တင်နှစ်ဦးသည် မပန်းဝါ၏ကားကို စစ်တပ်ထဲရှိ စက်ဆရာနှင့်ပြင်ဆင်ပေးမည်ဟုပြောကြားပြီး မပန်းဝါအား ကန်တော်ကလေးနေအိမ်သို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးကြ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ လက်ဖက်တင်နှင့် နှစ်ဦးသည် မပန်းဝါ၏အလှ ကွန်ယက်ထဲ၌ ရုန်းထွက်နိုင်ဘဲ သားကောင်ဘဝသို့ ရောက်သွားလေ၏။ လက်ဖက်တင်နှင့်အောင်မြင်နှင့်သန်းအောင်တို့သည် ငယ်စဉ်ကပင် သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြ၏။

၎င်းတို့သည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်မှ ပြန်လာပြီး

ဝေတနာစာပေ

မင်္ဂလာဒုံစစ်တပ်၌ နေထိုင်စဉ် မပန်းဝါနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း ဖြစ်၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကြံတူသော်လည်း ရန်သူများမဖြစ်ဘဲ သဘောထားကြီးကြီးဖြင့် မပန်းဝါကို တစ်လှည့်စီ ပိုးပန်းကြလေ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် မပန်းဝါကို မေတ္တာစစ်နှင့်ချစ်သူများဖြစ်ကြပြီး မပန်းဝါဘက်က မေတ္တာတုံ့ပြန်ခဲ့လျှင် အတည်တကျ လက်ထပ်ယူရန် အဆင်ပြေနေသူများဖြစ်၏။

မပန်းဝါ၏ ထူးခြားချက်မှာလည်း သူမကို အသေအလဲ ပိုးပန်းနေသော မြို့အုပ်၊ အရေးပိုင် စသော အရာရှိကြီးများနှင့် သူဌေး သူကြွယ်များကို မျက်နှာသာပေးခြင်းမရှိသော်လည်း လက်ဖက်တင်နှင့် လူငယ်လေးနှစ်ယောက်အား မျက်နှာသာပေးပြီး မေတ္တာတုံ့ပြန်ရန်ပင် ကြံစည်မိ၏။

သို့သော် မပန်းဝါကိုယ်တိုင် လက်ဖက်တင်နှင့်နှစ်ဦးအပေါ်တွင် မည်သူကို မေတ္တာတုံ့ပြန်ရမှန်း ဝေခွဲမရဖြစ်နေ၏။ လက်ဖက်တင်နှင့်အောင်မြင်နှင့် သန်းအောင် တစ်နေ့နေ့တွင် သူတို့နှစ်ဦး

ဝေတနာစာပေ

အနက် တစ်ဦးဦးမှာ မပန်းဝါ၏ မေတ္တာကို ဆွတ်ခူးရရှိမည်ဟု
မျှော်လင့်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် အားလပ်သည့်အချိန်တိုင်း မပန်းဝါ၏ မေတ္တာ
ကိုရရှိစေရန် တစ်ယောက်တစ်မျိုး မရိုးအောင် ပိုးပန်းကြလေ၏။
မပန်းဝါကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့နှစ်ဦးအပေါ်၌ မည်သူ့ကိုမျှ မျက်နှာ
သာပို၍ ဖေးခြင်းမရှိဘဲ သာတူညီမျှ ဆက်ဆံလေ၏။

လက်ဖက်နှင့် သန်းအောင်နှင့်အောင်မြင်သည် တစ်ကောင်
ကြွက်များဖြစ်ကြပြီး မိဘဆွေးမျိုးများ မရှိကြသဖြင့် ၎င်းတို့၏
နောက်ခံအသိုင်းအဝိုင်းကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားပြီး သာလွန်သူကို
ရွေးချယ်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။

တစ်နေ့သ၌ သာယာဝတီနယ်ဘက်၌ သူပုန်အကြီးအကျယ်
ထကြွလေရာ မြန်မာပြည်ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့်ပင် မလုံလောက်တော့ဘဲ
အိန္ဒိယမှ ဂေါ်ရာစစ်ပုလိပ်များကို ခေါ်ယူရလေ၏။

ထိုအခါ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားစစ်မြေပြင်၌ ချွတ်ချွတ်ချွတ်
တာဝန်ထမ်းခဲ့ကြသော လက်ဖက်နှင့် အောင်မြင်နှင့် သန်းအောင်
တို့အား သူပုန်အဖွဲ့ကို နှိမ်နင်းရန် စေလွှတ်ခြင်းခံရလေ၏။

လက်ဖက်နှင့် အောင်မြင်နှင့်သန်းအောင်တို့ သာယာဝတီ
နယ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ သူပုန်များ၏ အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်

ခြင်းကို ခံရလေ၏။

သူပုန်များ၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မျက်နှာဖြူရာဇဝတ် ဝန်ထောက် တစ်ဦးနှင့် ပုလိပ်အရာရှိသုံးဦး၊ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် တစ်ဦးဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ခြင်းခံရ၏။

လက်ဖတင်နှင့်အောင်မြင်နှင့် သန်းအောင်သည် သူပုန်များ၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းရန် တောသူတောင်သားများကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ပြီး ရွာစဉ်လှည့်၍ သွားလာရလေ၏။

ထိုသို့ သွားလာရင်း သူပုန်အဖွဲ့၏ သတင်းများကို ထောက်လှမ်းရရှိပြီး စခန်းသို့ပြန်ရန် ပြင်ကြ၏။ ထို့နောက် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်လှသဖြင့် ရွာတစ်ရွာ၏အပြင်ရှိ အကြော်ဆိုင်၌ အကြော်ဝင်စားလေ၏။

အကြော်ဆိုင်၌ ရွာသူရွာသားအချို့ ထိုင်စားနေကြပြီး တိုင်းရေးပြည်ရေး အခြေအနေများကို ဆွေးနွေးနေလေ၏။

၎င်းတို့သည် အကြော်ဆိုင်၌ထိုင်ရင်း သူပုန်များ၏သတင်းကို နားစွင့်ကြလေ၏။

တောင်သူလယ်သမားများ စပါးဈေးကျပြီး အရောင်းအဝယ် မဟန်ကြသဖြင့် ဒုက္ခရောက်နေပုံရ၏။ ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ လူခွန်တော်ကလည်း နှိပ်စက်သေးသည်ဆို၏။

လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်က ဤရွာရှိ သူကြီးနှင့်တစ်အိမ်လုံးကို သူပုန်များကသတ်ပြီး သေနတ် လုသွားသည်ဆို၏။

ထို့ပြင် တောအရပ်သို့ ငွေတိုးလာချသော ချစ်တီးလှည်းကိုလည်း ဓားပြတိုက်သွားသည်ဆိုပြန်၏။

လက်ဖတင်နှင့်အောင်မြင်နှင့်သန်းအောင်သည် ရွာသူရွာသားများ၏ စကားကိုနားထောင်၍ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အကြော်ဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ ကလေးသည် နားလှည်းပေါ်မှ လိမ့်ကျဆဲဆဲဖြစ်နေသော မြင်ကွင်းကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရ၏။

လက်ဖတင်နှင့် အောင်မြင်သည် အကြော်စားနေရာမှ ကမန်းကတန်း ခုန်ထ၍ ကလေးကို မြေပေါ်သို့ ဇောက်ဆွဲကျပြီး ဇက်

မကျိုးအောင် ကယ်တင်ပေးနိုင်လိုက်၏။

သို့သော် ၎င်းတို့နှစ်ဦးအတွက် ကြီးစွာသောအန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။ လက်ဖက်ရည်အောင်မြင်သည် ကလေးကို စိုးရိမ် ကြီးစွာဖြင့် ကမန်းကတန်း ခုန်ဆွဲလိုက်သဖြင့် လွယ်အိတ်ထဲရှိ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်သည် မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

ထိုအခါ အကြော်ဆိုင်း၌ စားသောက်နေသူများသည် လက်ဖက်ရည်အောင်မြင်နှင့်သန်းအောင်ကို လူဆိုးမားပြုများဟု ယူဆပြီး အနီးရှိ တုတ်စားလက်နက်များကို ဆွဲကိုင်၍

“ဟေ့လူတွေ၊ နှစ်ယောက်စလုံး မလှုပ်နဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ မားပြုတွေမဟုတ်လား။”

ဟုဆိုလိုက်ရာ လက်ဖက်ရည်အောင်မြင်က သေနတ်ကိုလွယ်အိတ်ထဲသို့ ကမန်းကတန်းထည့်၍

“ကျုပ်တို့ မားပြုတွေမဟုတ်ပါဘူး၊ လူကောင်းတွေပါ၊ ခင်ဗျားတို့ အဆင်မမှားကြပါနဲ့။”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရွာသားများအနက် သတ္တိ

ကောင်းဟန်တူသူက တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့်ရွယ်၍

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားတို့ မညာနဲ့၊ ကျုပ်တို့နယ်မှာ လူဆိုးမားပြုတွေသောင်းကျန်းနေတာကြာပြီ၊ သူကြီးကိုလဲ သတ်သွားတယ်၊ ချစ်တီးလှည်းကိုလည်း မားပြုတိုက်သွားတယ်၊ ဒါဟာ ခင်ဗျားတို့ လက်ချက်ပဲမဟုတ်လား၊ ကဲ... ခင်ဗျားတို့အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံပါ။”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ လက်ဖက်ရည်အောင်မြင်နှင့် သန်းအောင်တို့သည် အခက်ကြုံသွားလေ၏။

၎င်းတို့သည် လျှို့ဝှက်တာဝန်နှင့်လာသော စစ်တပ်အရာရှိများဟု ဖွင့်ပြောရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် လက်ဖက်ရည်အောင်က ဝင်ရောက်၍

“ကျုပ်တို့ လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့ ဘယ်သူတွေဆိုတာ ဖွင့်မပြောနိုင်တာ နားလည်ပေးပါ၊ ကျုပ်တို့ လူဆိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်။”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ တစ်ယောက်စကား

တစ်ယောက်နားဖြင့် ၎င်းတို့အနီးသို့ တစ်ရွာလုံးရှိလူများ တုတ်ဓား
လက်နက်များကိုင်၍ တဖွဲဖွဲရောက်ရှိလာကြ၏။

လက်ဖတင်နှင့် နှစ်ဦးကို လူဆိုးဓားပြများဟု အထင်ရောက်
ကာ ဒေါသတကြီး တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြ၏။ လက်ဖတင်နှင့်
အောင်မြင်နှင့် သန်းအောင်သည် ရွာသားများ နားဝင်အောင် ရှင်း
လင်း၍ မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆလိုက်ပြီး လက်ဖတင်နှင့်အောင်မြင်က
လွယ်အိတ်ထဲမှ သေနတ်ကိုထုတ်၍ မိုးပေါ်သို့ ဒိုင်းခနဲပစ်ကာ

“မသေချင်ရင် တစ်ယောက်မှရှေ့မတိုးနဲ့”

ဟုအော်ဟစ်ကြုံးဝါးပြီး ရွာနှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးထွက်ခဲ့၏။

လက်ဖတင်နှင့် သန်းအောင်ကလည်း သေနတ်ကို ပစ်ဖောက်
၍ အနောက်မှပြေးလိုက်ခဲ့၏။

ရွာသူရွာသားများသည် တုတ်ဓားလက်နက်များကိုင်၍ ၎င်း
တို့အနောက်မှ ညာသံဖေး၍ လိုက်ပါလာကြပြီး တဖြည်းဖြည်း
နီးကပ်လာသဖြင့် တောင်မြင့်ကြီးပေါ်သို့ အသက်လု၍ပြေးခဲ့ရ၏။

တောင်ကြီးပေါ်မှ အောက်သို့ကြည့်လိုက်သောအခါ တသွင်

သွင်စီးဆင်းနေသော ချောင်းကြီးရှိ၏။ ရွာသူရွာသားများလည်း
တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ၏။ ၎င်းတို့သည် ရွာသားများကို
အန္တရာယ် မပြုချင်သဖြင့် အရဲစွန့်၍ တောင်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ရာ
ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ရေစီးနှင့်မျောပါသွားပြီး တံငါလှေ
တစ်စီး၏ ကယ်တင်ခြင်းကိုခံရလေ၏။

လက်ဖက်တင်နှင့် အောင်မြင်သန့်အောင်တို့သည် အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီးနောက် ခွင့်ရက်ရရှိသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ပြန်ခဲ့၏။ ရန်ကုန်သို့ရောက်သောအခါ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသည် ဂျစ်ကားတစ်စီးကို နှစ်ယောက်အတူစီး၍ မပန်းဝါထံသို့ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့က မပန်းဝါသည် နေအိမ်၌ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုနေလေရာ လက်ဖက်တင်နှင့် နှစ်ဦးတို့ ကောင်းမွန်စွာ ဧည့်ခံ ကြိုဆိုနိုင်ခဲ့၏။

ထိုအခါ လက်ဖက်တင်နှင့် နှစ်ဦးသည် မပန်းဝါအား မကြာ

ဆေးမီက ၎င်းတို့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော စွန့်စားခန်းများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် စိကာပတ်ကုံးပြောလေ၏။ မပန်းဝါသည် လက်ဖက်တင်နှင့် နှစ်ဦး၏စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်၍

“အမလေး ရှင်တို့ကောင်းလို့ ကျွန်ုပ်တို့ပြန်တွေ့ရတာ နော်၊ တစ်ချက်လေး မှားလိုက်တာနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကြားမှာ အသက်ပါမလား၊ ရေနစ်သေမလားပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

မပန်းဝါသည် ထိုသို့ပြောရင်း လက်ဖက်တင်နှင့် နှစ်ဦး၏စကားကို သတိထား၍နားထောင်ကြည့်လေရာ လက်ဖက်တင်နှင့် အောင်မြင်သည် ၎င်းတို့ကြုံတွေ့ရသော စွန့်စားခန်းနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိ၏အစွမ်းကို သာမန်မျှသာ ပြောဆိုပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ စွန့်စားခန်းများကို အမွန်းတင်၍ပြောဆိုလေ၏။

လက်ဖက်တင်နှင့် သန့်အောင်ကမူ မိမိအစွမ်းကိုသာ အမွန်းတင်၍ ပြောဆိုပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏အစွမ်းကို မသိမသာ မှီနံ၍ ပြောဆိုလေ၏။

မပန်းဝါသည် ထိုနေ့ညသို့ ရောက်သောအခါ အိပ်ရာထဲတွင် နဖူးပေါ်လက်တင်၍ စဉ်းစားကြည့်ပြီးနောက် မိမိကို အပြိုင်အဆိုင် ဝိုးပန်းနေသော လက်ဖတင်နှင့် နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးကို ရွေးချယ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုသူမှာ မိမိ၏အစွမ်းကို ချိုးနှိမ်၍ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ အစွမ်းကို အမွှမ်းတင်၍ပြောဆိုသော လက်ဖတင်နှင့် အောင်မြင်ဖြစ်၏။

လက်ဖတင်နှင့် အောင်မြင်သည် သန်းအောင်ထက် စိတ်ဓာတ်မြင့်မြတ်သူဟု ယူဆပြီးရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

လက်ဖတင်နှင့် သန်းအောင်ကမူ မိမိ၏အစွမ်းကိုသာ ချဲ့ကားပြောဆိုပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို မသိမသာ မှိန်ထားသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းသူဟု ယူဆလိုက်လေ၏။

မပန်းဝါသည် လက်ဖတင်နှင့်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးကို စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ ရွေးချယ်လိုက်သော်လည်း သူမ၏ရွေးချယ်မှုကိုမူ နှုတ် က ဖွင့်ဟမပြောဆိုသေးဘဲရှိနေ၏။

လက်ဖတင်နှင့် နှစ်ဦးသည် နောင်ပိုင်း၌ ခွင့်ရတိုင်း တစ်လှည့်စီဝင်ရောက်ပြီး မပန်းဝါကို ဝိုးပန်းကြလေ၏။ တစ်နေ့တွင် လက်ဖတင်နှင့် သန်းအောင်သည် မပန်းဝါကိုခေါ်၍ ရန်ကုန်မြို့ထဲ၌ ပြဇာတ်ကြည့်ရန် ခေါ်လေ၏။

ပန်းအိမ် ကွန်ပျူတာ

သိုင်အုတ်(ဂျပန်)နှစ်ထပ်၊ လှေစီးခြင်း၊ လှေစီးခြင်း၊ လှေစီးခြင်း၊ လှေစီးခြင်း

မင်းတို့သည် ပြဇာတ်ကြည့်ပြီးသောအခါ ဂျစ်ကားဖြင့်
ကန်လမ်းကမ်းမောင်းနှင်ပြီး လေညင်းခံကြ၏။ လေညင်း
ခံပြီးနောက် ပြည်လမ်းရှိ မျက်နှာဖြူများ ဝင်ထွက်လေ့ရှိသော ပျော်
ပွဲစားရုံသို့ဝင်၍ ညစာစားကြ၏။

ညစာစားပြီးနောက် မပန်းဝါသည် သန်းအောင်တိုက်သော
သစ်သီးဖျော်ရည်ကိုသောက်မိလေ၏။ ထိုသစ်သီး ဖျော်ရည်ကို
သောက်ပြီးနောက် မပန်းဝါသည် လူမှန်းမသိအောင် မူးဝေသွား
လေ၏။

ထိုနေ့က မပန်းဝါသောက်သော သစ်သီးဖျော်ရည်၌
သန်းအောင်က ဆေးခတ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

သန်းအောင်သည် မပန်းဝါ မူးဝေသွားသောအခါ ပျော်ပွဲ
စားရုံအပေါ်ထပ်ရှိ တည်းခိုခန်းဆီသို့ မပန်းဝါအား တွဲ၍ခေါ်ဆောင်
သွားလေ၏။

သန်းအောင်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ မပန်းဝါ
ကို ခုတင်ပေါ်သို့တင်လိုက်ပြီး သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးရယ်လိုက်
လေ၏။

ပုရိသယောက်ျားထုတစ်ရပ်လုံး အရူးအမူးလိုချင်နေသော
မပန်းဝါကို မိမိပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရချေပြီ။ သန်းအောင်သည် သူငယ်ချင်း
အောင်မြင်နှင့်အတူ မပန်းဝါကို တစ်လှည့်စီဝှဲပန်းနေခြင်းအား စိတ်
မရှည်နိုင်တော့သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အတင်းအဓမ္မ ကျူးလွန်လိုက်
ခြင်းဖြစ်၏။

သန်းအောင်သည် ဉာဏ်နည်းသူဖြစ်သဖြင့် မပန်းဝါကို ကျူး
လွန်ဖြစ်ခဲ့လျှင် မပန်းဝါက မိမိကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်

မည်ထင်မိ၏။

ထို့ကြောင့် ဆေးမိ၍ မူးဝေသွားသော မပန်းဝါ၏အနီးသို့
တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်သွားပြီး ထာဘီနှင့်အင်္ကျီကိုချွတ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် သူမ၏လှပသော ကိုယ်ခန္ဓာကိုကြည့်၍ ရမ္မက်
စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

မပန်းဝါ မူးဝေနေရာမှ ပြန်လည်သတိလောသောအခါ
သူမ၏ အနီး၌တခေါ်ခေါ် အိပ်ပျော်နေသော သန်းအောင်ကို
မြင်လိုက်ရသဖြင့် ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သူမ၏
တစ်ကိုယ်လုံးအဝတ်အစားဟူ၍ မရှိဘဲ လူမြင်မကောင်းအောင်
ဖြစ်နေ၏။

မပန်းဝေသည် သန်းအောင်တိုက်လိုက်သော သစ်သီး
ဖျော်ရည်ကို ပြန်သတိရပြီး အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွား၏။

ထိုကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ထ၍ အဝတ်အစားများကို ကမန်းကတန်းပြန်ဝတ်ကာ သူမ၏စင်္ကြံဘတ်အိတ်ကို ဖွင့်လေ၏။ ထိုအိတ်ထဲတွင် သူမကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ထားသော ဓားမြှောင်ရှိ၏။

မပန်းဝါသည် ဓားမြှောင်ကို ဓားအိမ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်၌ အိပ်ပျော်နေသော သန်းအောင်ကို မုန်းတီးစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်သို့တက်၍ သန်းအောင်၏ ရင်ဝကို ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူယုတ်မာသန်းအောင်သည် အိပ်ရာမှ လန်နိုးလာပြီး ခုတင်ပေါ်မှ လိမ့်ချလိုက်ရာ သန်းအောင်၏လက်မောင်းကို ဓားထိသွား၏။

မပန်းဝါသည် ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်း၍ သန်းအောင်အား ဓားဖြင့်လိုက်လံထိုးလေ၏။

သန်းအောင်သည် မပန်းဝါလက်မှ လွတ်မြောက်အောင်

ရှောင်တိမ်းပြေးလွှားပြီး မပန်းဝါ၏လက်မှ ဓားကိုလူယုတ်မာ၏။

သန်းအောင်သည် မပန်းဝါကို တောင်းပန်၍ စိတ်ဖြေရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့သော် မပန်းဝါသည် သန်းအောင်ကို မုန်းတီးရွံ့ရှာလွန်းသဖြင့်

“လူယုတ်မာ၊ နင်ငါ့ကို ဘယ်တော့မှမရစေဘူး”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး တည်းခိုခန်းမှပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။ မပန်းဝါသည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ချုံးပွဲချ၍ ငိုယိုနေမိ၏။ မိမိ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် သန့်စင်ခြင်းမရှိတော့။

ညစ်နွမ်းသည်ထက် ညစ်နွမ်း၍နေလေ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က တထွာရူးဌာနအုပ်၏ စော်ကားခြင်းကို တစ်ကြိမ်ခံခဲ့ရ၏။ ယခုလည်း တထွာရူး သန်းအောင်၏ စော်ကားခြင်းကို ခံရပြန်ချေပြီ။

မပန်းဝါသည် မိမိ၏ မသန့်ရှင်းသောကိုယ်ခန္ဓာအား လက်ဖဝါနှင့် အောင်မြင်စွာလက်သို့လည်း မအပ်လိုတော့ချေ။

မပန်းဝါသည် ထိုအချိန်မှစ၍ သူမ၏စိတ်ဓာတ်သည်

အပြောင်းလဲကြီးခြောင်းလဲသွားလေ၏။

သူမသည် ယောက်ျားများကို အမှန်းကြီးမှန်းသွားလေ၏။
ယောက်ျားမှန်သမျှ မိမိအပေါ် မည်သူမျှ မကောင်းဟုထင်မြင်ယူဆ
မိ၏။ ကျားသတ္တဝါမှန်သမျှ မိမိကို အယုံသွင်း၍ ဖျက်ဆီးရန်
ကြိုးပမ်းနေသည်ဟု ထင်မိ၏။

မယန်းဝါသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ယောက်ျားများကို လက်စားချေ
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မယန်းဝါသည် စိတ်ဆင်းရဲလွန်းသဖြင့် သုံးလခန့် ခရီးထွက်နေ
ပြီးမှ ရန်ကုန်မြို့ရှိ လူကုယ်လောကသို့ ပြန်ဝင်လာလေ၏။

သူမသည် အာမခံလုပ်ငန်းကို ယခင်ကကဲ့သို့ ကြိုးစား
ပမ်းစား လုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိတော့ချေ။ မယန်းဝါသည် ယောက်ျားများကို
မှန်းတီးရှာနေသဖြင့် မိမိ၏ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ ကျရောက်သော
ယောက်ျားတိုင်းကို လက်စားချေရန် ကြံစည်နေ၏။

မယန်းဝါသည် ချောမောလှပသူဖြစ်သဖြင့် သူမ ရောက်လေ

ရာ အရပ်များ၌ ပုရိသများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခြင်းခံရ၏။

သို့သော် မပန်းဝါသည် ယောက်ျားတိုင်းကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မဆက်ဆံဘဲ သူမ၏ ပိုက်ကွန်အတွင်းသို့ ဝင်နိုင်မည့်ယောက်ျား ကိုသာ စောင့်မျှော်နေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဘုံဘောရက်စတော့ရင်း၌ မပန်းဝါ နေ့လယ်စာ စားသောက်နေစဉ် လူယုတ်မာ သန်းအောင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန် တွေ့လိုက်ရ၏။

လူယုတ်မာသန်းအောင်သည် ပျောက်ဆုံးနေသော မပန်းဝါ ကို မြင်သည်နှင့် မျက်နှာဝင်းပသွားပြီး မပန်းဝါစားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းကာ

“ဘယ်ကိုပျောက်နေတာလဲ မပန်းဝါ၊ ကျုပ်လိုက်ရှာနေတာ ကြာပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ မပန်းဝါသည် သန်းအောင်ကိုရှုရှာလွန်း သဖြင့် ပက်ပက်စက်စက်ပြန်ပြောရန် ရည်ရွယ်ထားသော်လည်း လူယုတ်မာသန်းအောင်ကို ကလဲ့စားချေရန် စိတ်ကူးပေါက်သွားပြီး

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို အလိုမတူဘဲ စော်ကားတဲ့သူကို ကျွန်မက ဆက်ဆံရမှာလား၊ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မဘဝမျက်ရံပြီရှင့်”

ဟု ညှဉ်းတုတ်အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ သန်းအောင်က ရယ်မော၍ စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်ကာ

“ဒီမှာ ကျုပ်ကချစ်လွန်းလို့ မပန်းဝါကို ကြိမိတာပါ။ ဒီလို ကြိတယ်ဆိုတာလဲ အပျော်ကြတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မပန်းဝါကို အတိ အလင်း လက်ထပ်ယူမလို့ ကြံရွယ်ထားတာပါ”

ဟုဆိုလိုက်၏။

မပန်းဝါသည် လူယုတ်မာသန်းအောင်ကို ကလဲ့စားချေရန် နည်းလမ်းရှာသွားသဖြင့်

“ရှင့်... ကျွန်မကို တကယ်လက်ထပ်ယူမှာလား၊ ကျွန်မကို လှည့်စားနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဟုဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါ သန်းအောင်က မပန်းဝါကို သဘော ကျဟန်ဖြင့်ကြည့်ကာ

“လှည့်စားတာမဟုတ်ပါဘူး ပန်းဝါရယ်၊ ကျုပ်က မပန်းဝါ

ကို ကြံတယ်ဆိုတာ ဟိုကောင်အောင်မြင်သက် လက်ဦးချင်လို့ဗျ။
မပန်းဝါ ကျုပ်နဲ့ ငြိပြီးရင် မြန်မြန်လက်ထပ်လို့ရမယ်ထင်လို့။”

ဟုပြောလေ၏။ မပန်းဝါသည် လူယုတ်မာသန်းအောင်၏
စကားကြောင့် သူမ၏အဖြေပေးမည်ဟု စဉ်းစားထားသော လက်ဖ
တင်နှင့် အောင်မြင်ကို သတိရပြီး ရင်ထဲတွင်နာကျင်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် သန်းအောင်ကို ပိုမို၍မုန်းတီးရှုရှာမိ၏။ သို့သော်
သန်းအောင်ကို လှလှပပကလဲ့စားချေရန် ကြံရွယ်ထားသဖြင့် ၎င်းနှင့်
လက်ထပ်ရန် သဘောတူလိုက်လေ၏။

သန်းအောင်နှင့် လက်ထပ်မည့်သတင်းကို လက်ဖတင်နှင့်
အောင်မြင်သိရှိသွားသောအခါ စိတ်ထားမြင့်မြတ်သူတို့၏ ထုံးစံ
အတိုင်း လက်ဖတင်နှင့် သန်းအောင်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍

“ဝမ်းသာပါတယ် သူငယ်ချင်း”

ဟုပြောဆိုသကဲ့သို့ မပန်းဝါအားလည်း

“မပန်းဝါ လူရွေးမမှားပါဘူး၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း သန်း
အောင်ဟာ အလွန်အရည်အချင်းရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ”

ဟူ၍ပြောဆိုလေ၏။ မပန်းဝါသည် အောင်မြင်အား စိတ်ထဲ
တွင် ကျိတ်၍အဖြေပေးထားသဖြင့် ၎င်း၏စကားကိုကြားသောအခါ
နာကျင်သွားမိ၏။

မိမိနှင့်လက်ဖတင်နှင့် အောင်မြင်တို့ ယခုဘဝ၌ ဖူးစာကံ
မပါဟူ၍သာ ယူဆလိုက်မိ၏။

လက်ဖက်တင်နှင့် သန်းအောင်သည် မယန်းဝါ၏ ဆန္ဒအတိုင်း
မင်္ဂလာပွဲကို အကျဉ်းချုံး၍ ကျင်းပခဲ့လေ၏။

မယန်းဝါသည် သန်းအောင်နှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် ဟန်
မပျက် နေထိုင်ပြီး သန်းအောင်ကို ကလေးစားချေရန် ကြံစည်နေ
လေ၏။

လက်ထပ်ပြီး များမကြာမီ သန်းအောင်သည် ရှမ်းပြည်နယ်
ဘက်၌ သူပုန်များသောင်းကျန်းနေသည်ဆိုသဖြင့် စစ်မြေပြင်သို့
ထွက်ခဲ့ရပြန်၏။

ထိုစစ်ပွဲ၌ သန်းအောင်သည် ကံဆိုးစွာဖြင့် ရန်သူဘက်မှ
ပစ်ခတ်လိုက်သော ဗုံးထိမှန်ပြီး ၎င်း၏မျက်လုံးနှစ်ဖက်စလုံး ကွယ်
သွားလေရာ စစ်တပ်မှ အငြိမ်းစားယူလိုက်ရလေ၏။

မယန်းဝါသည် သန်းအောင်၏ မျက်မမြင်ဘဝသို့ရောက်ရှိ
သွားသော်လည်း သူမ၏ရန်ငြိုးမပြေသေးဘဲ သန်းအောင်ကို ကလေး
စားချေရန်သာ အစဉ်စဉ်းစားနေလေ၏။

မယန်းဝါသည် လင်ဖြစ်သူ မျက်မမြင်သန်းအောင်ကို မယား
ဝတ္တရားအတိုင်း ပြုစုခြင်းမရှိဘဲ သန်းအောင်ကို ပြုစုရန် အိမ်စေ
တစ်ဦးကို ငှားရမ်းထားလေ၏။

လက်ဖက်တင်နှင့်အောင်မြင်သည် မိမိ၏သူငယ်ချင်း မျက်စိ
ကွယ်သွားသဖြင့် များစွာ ကရုဏာသက်ပြီး မကြာခဏ လာရောက်
၍ သတင်းမေးခြင်း၊ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ယူဆောင်လာခြင်းတို့
တိုပြုလုပ်လေ၏။

ထိုသို့ မယန်းဝါ၏အိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာနေသော်လည်း
ယခင်က ချစ်ခဲ့ဖူးသူတစ်ဦးအနေဖြင့် မရိုးမသား ဆက်ဆံခြင်းမရှိ

ဘဲ တည်ကြည်ခံ့ညားစွာပင် ဆက်ဆံလေ၏။

မပန်းဝါသည် လက်ဖက်တင်နှင့်အောင်မြင်အား ယခင်က စိတ်ကူးထဲမှ ကျိတ်၍အဖြေပေးထားသဖြင့် ၎င်းနှင့်ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည်ခံစားရလေ၏။

ထိုခံစားချက် ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း မိမိ၏ လင်ယောက်ျားမျက်မမြင် သန်းအောင်ကို ဒေါသူပုန်ထမိ၏။

တစ်နေ့သ၌ မပန်းဝါသည် သူမတို့နေထိုင်ရာ အိမ်အနီး၌ စိန်ရတနာဇာတ်အဖွဲ့ လာရောက်ကပြသဖြင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုရင်း လွန်စွာထူးခြားသော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုကို သတိထားမိလိုက်၏။

ထိုဇာတ်အဖွဲ့၌ လုပ်ကိုင်သော လူရွှင်တော်ပေသီးဆိုသူ၏ အသံသည် လက်ဖက်တင်နှင့်အောင်မြင်၏ အသံနှင့် အလွန်တူကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ထိုသူ၏အသံကို နောက်မှနားထောင်လျှင် လက်ဖက်တင်နှင့် အောင်မြင်၏အသံနှင့် ခွဲခြား၍ပင် မရချေ။

မပန်းဝါသည် အိမ်သို့ပြန်လာပြီး လက်ဖက်တင်နှင့်အောင်မြင်

မေတ္တာနာစာပေ

နှင့်အသံတူသော လူရွှင်တော်ပေသီး၏ အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း လင်ဖြစ်သူကို လက်စားချေမည့်နည်းလမ်းတစ်ခုကိုရရှိခဲ့လေ၏။

သူမ၏အကြံ အောင်မြင်ခဲ့လျှင် လူယုတ်မာကို ပိပိရိရိ လက်စားချေနိုင်ပေတာမည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့မှာပင် လူရွှင်တော်ပေသီးရှိရာ စိန် ရတနာဇာတ်အဖွဲ့သို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး မိတ်ဆက်လေ၏။ လူရွှင် တော်ပေသီးသည် မိန်းမရွပ်ပွေ့သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မပန်းဝါကဲ့သို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လာရောက်မိတ်ဆက်သဖြင့် သွေးနားထင်ရောက်သွားလေ၏။

မပန်းဝါသည် လူရွှင်တော်ပေသီး၏အနုပညာကို နှစ်သက်လှသဖြင့် ဟိုတယ်၌ ထမင်းဖိတ်ကျွေးလိုကြောင်းကမ်းလှမ်းလိုက်ရာ ပေသီးသည် ဝမ်းသာအားရလက်ခံလေ၏။

မပန်းဝါသည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ အလှဆုံး ဝတ်ဆင်၍ လူရွှင်တော်ပေသီးကို ကားဖြင့်ဟိုတယ်သို့ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

မေတ္တာနာစာပေ

လူရွှင်တော်ပေးသည့် မပန်းဝါကျွေးမွေးသော အစားအစာ
များကို အငမ်းမရစားသောက်လေ၏။

မပန်းဝါသည် ဟိုတယ်၌ လူရွှင်တော်ပေးသီးနှင့်အတူ စား
သောက်ရင်း ပေးသီး၏အနုပညာကို စိတ်ကူးရှိသမျှ ချီးမွမ်းနေ
လေ၏။

ပေးသီးသည် မပန်းဝါလို မိန်းမချောလေးက မိမိကို ကျွေး
သည့်ဟု ချစ်ခင်ကာ သွေးနားထင်ရောက်နေလေ၏။

မပန်းဝါသည် ပေးသီးအား ဧည့်ခံကျွေးမွေးသောနေရာသည်
ဟိုတယ်၏ ဦးဆုံးခန်းဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ပေးသီးသည် မိမိ၏
ချောလေးတစ်ယောက်ကို အခွင့်အရေးရတုန်း ကြံစည်မည်ဟု စိတ်
ကူးကာ သူ၏ကုလားဆိုင်ကို မပန်းဝါ၏အနီးသို့ ရွှေ့၍

“ကိုပေးသီးကို အပြစ်ပြောရင်လဲ ခံရတော့မှာပဲ၊ ကိုပေးသီး
တော့ ဟောဒီက မပန်းဝါလေးကို မြင်မြင်ချင်း မေတ္တာသက်ဝင်
နေမိပြီ”

ဟုဆိုကာ မပန်းဝါ၏ ပခုံးကိုလှမ်းဖတ်လေ၏။ မပန်းဝါ

သည် ပေးသီး၏ ညံ့ဖျင်းသော စိတ်ဓာတ်ကိုရွံရှာသွားသော်လည်း
မိမိ၏အကြံအစည်အတွက် အသုံးချစရာရှိသေးသဖြင့်

“ကျွန်မတို့က ဒီနေ့မှတွေ့ကြတာ၊ မတော်ပါဘူးရှင်၊
သည်းခံပါ”

ဟုဆိုကာ ဟန်ဆောင်ပြီး ရုန်းထွက်လိုက်လေ၏။

သို့သော် လူရွှင်တော်ပေးသီးသည် တဏှာစူးပီပီ မပန်းဝါ
ကို မလွှတ်သေးဘဲ

“မြင်မြင်ချင်းချစ်မိတာ အပြစ်လားကွယ်၊ မပန်းဝါက
မင်းသမီးတွေထက်တောင်လှသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ချစ်
တာအပြစ်လားဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ပြန်၏။ မပန်းဝါက ပေးသီးကို ဟန်ဆောင်၍
ရုန်းကန်လိုက်ပြီး

“အို...မတော်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်အကြောင်း
တစ်ယောက်သိကြသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုပေးသီးက ကျွန်မကို
ချစ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မအကြောင်းကို ရှင်သိအောင်စုံစမ်းဦးလေ၊

ကျွန်မက အပျိုလား အဆိုလားဆိုတာ သိအောင်လုပ်ပါဦး”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ပေသီးသည် ရုတ်တရက်နောက်တွန်သွားပြီး

“ဟင်...မပန်းဝါက အပျိုမဟုတ်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏

မပန်းဝါက ခေါင်းခါ၍

“ကျွန်မက အပျိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ယောက်ျားရှိပြီးသားပါ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကံက မကောင်းပါဘူးရှင်၊ ကိုပေ

သီးကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ လူလည်ပေသီးသည် မပန်းဝါကို သွေး

တိုးစမ်းသလိုကြည့်၍

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်သိပြီ၊ မပန်းဝါရဲ့အိမ်ထောင်ရေး အဆင်

မပြေဘူး မဟုတ်လား၊ မပန်းဝါ အိမ်ထောင်ခဲ့ကွနေသလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ မပန်းဝါက ခေါင်းခါယမ်း၍

“အိမ်ထောင်မကွဲပါဘူးရှင်၊ ဒီနေ့အထိ ကျွန်မ အိမ်ထောင်

ခဲ့ပေါင်းသင်းနေဆဲပါ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ပေသီးသည် မပန်းဝါ၏စကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွား

လေ၏။ မပန်းဝါက ညှိုးငယ်သော အမူအရာဖြင့်

“ကျွန်မယောက်ျားက အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က လက်ဖောက်ခံ

တစ်ယောက်ပါ၊ သူ့လက်ထပ်ပြီး ၃ လအကြာမှာ သူပုန်တွေနဲ့

တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး ဝုံးဆန်မှန်ရာက မျက်စိနှစ်လုံးစလုံး ကွယ်သွားခဲ့

ပါတယ်၊ ကျွန်ဟာ မျက်မမြင်ယောက်ျားကို မယားဝတ္တရားမပျက်

စေဘဲ သည်းခံပြီး ပေါင်းသင်းခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် အာမခံ

ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ပြီး ယောက်ျားကို လုပ်ကျွေးခဲ့ပါသေးတယ်၊

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မယောက်ျားက မျက်စိနှစ်ကွင်းအလင်းမရရာက စိတ်

ကယောင်ခြောက်ခြားဖြစ်ပြီး စိတ္တဓာတ်နာသည်တစ်ယောက်လို

ခံစားနေရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့အိမ်ထောင်ရေး မသာယာ

ဘူးလို့ ပြောတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။

လူယုတ်မာပေသီးသည် မပန်းဝါ၏ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်

မပြေမှုကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ နီးစပ်မှုရအောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“မပန်းဝါရဲ့ လိုအပ်ဆန္ဒကို ကျုပ်ရိပ်စားမိသွားပြီ၊ မပန်းဝါက မေတ္တာငတ်မွတ်နေတာပဲ၊ မပန်းဝါရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ကျုပ်ဖြည့်ပေးပါမယ်”

ဟုဆိုကာ မပန်းဝါ၏ တစ်ရစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာကို တပ်မက်စွာကြည့်ရှုလိုက်၏။ မပန်းဝါက ပေသီးကို ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ကျွန်မတို့တွေက မကြာသေးပါဘူး၊ ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစေဦး၊ ဒီနေ့တော့ ပြန်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ မပန်းဝါသည် ပေသီးကို စာတ်ရုံသို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင်ပေးခဲ့၏။ မပန်းဝါသည် ပေသီးနှင့် လမ်းခွဲထွက်ခဲ့ပြီး သူမ၏ အကြံအစည်များကို အမြန်ဆုံးအကောင်အထည်ဖော်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် နေအိမ်သို့ရောက်သောအခါ အိပ်ခန်းထဲ၌ တစ်ကိုယ်တည်းအထီးကျန်စွာရှိနေသော သန်းအောင်ထံသို့သွား၍

“ရှင်ကို အရေးကြီးတဲ့စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်တယ်၊ ရှင်

စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာလဲ စိုးရိမ်တယ်၊ လူတွေရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တဟာ ကျွန်မ ထင်တာထက် အများကြီးဆိုးတာပဲ”

ဟုပြောရင်း သူမ၏စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သန်းအောင်သည် မပန်းဝါကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မပန်းဝါက

“ရှင်သူငယ်ချင်း လက်ဖက်နှင့် အောင်မြင်ကို ဒီနေ့ ဖြို့ထဲမှာတွေ့တယ်၊ သူက ကျွန်မကို စားသောက်ဆိုင်ခေါ်ပြီး ရှင်နဲ့ကွာရှင်းပြီး သူ့လက်ထပ်ဖို့ပြောတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ သန်းအောင်သည် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားပြီး

“ဘာ...ငါ့သူငယ်ချင်းအောင်မြင်က ဒီလိုစကားမျိုးပြောတယ်ဟုတ်လား၊ တောက်...ဒီကောင်သမ္ဘာမှလှချည်ထား”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မပန်းဝါက စိတ်ဆင်းရဲဟန်ဖြင့်

“သူ့စကားကိုကြားရတာ၊ ကျွန်မ နားရှိလို့သာကြားရတယ်၊

ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး။ သူက ရှင်လို မျက်မမြင်တစ်ယောက်ကို ကျွန်မဘဝကို မနစ်မွန်းစေချင်ဘူးလို့ပြောတယ်။ သူပြောတာ ဘယ် လောက်ဒေါသဖြစ်ဖို့ကောင်းသလဲဆိုရင် ရှင်လိုမျက်မမြင်တစ်ယောက် ဟာ ကျွန်မနဲ့ ဓတန်ဘူးလို့ပြောတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မပန်းဝါ၏စကားကြောင့် မျက်မမြင်ဘဝနှင့် စိတ်ဓာတ်ကျ နေသော သန်းအောင်က ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်၍

“ဒီကောင်ကို ငါကိုယ်တိုင် သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်မယ်”

ဟုကြိုးဝါးလေရာ မပန်းဝါက သန်းအောင်ကို ရွံရှာစွာ ကြည့်၍

“သည်းခံပါရှင်၊ ရှင်က မျက်မမြင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ၊

သူ့လို လူကောင်းတစ်ယောက်ကို သေနတ်နဲ့ထိအောင် ပစ်လို့ရ မလားရှင်”

ဟုပြောလိုက်ရ၏။ မျက်မမြင်သန်းအောင်က ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်၍

“လူယုတ်မာကောင်ကို သေနတ်နဲ့ထိအောင်မပစ်နိုင်ပေမဲ့ ဂေါ်ရခါးစားကောက်နဲ့ လည်ပင်းဖြတ်နိုင်တယ်၊ ငါ့ရဲ့ဂေါ်ရခါးစား ကောက် ဘယ်မှာလဲ”

ဟုဆိုလိုက်၏။ မပန်းဝါသည် မိမိ၏ဆန္ဒများ အကောင် အထည်ပေါ်တော့မည်ဖြစ်၍ ရင်ထဲတွင်ကျိတ်၍ ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့ရှင်၊ ဂေါ်ရခါးစားကောက်က ဒီမှာပါ၊ ဟောဒီမှာ စားကောက်ထည့်တဲ့ သားရေအိတ်”

ဟုဆိုလိုက်၏။ မျက်မမြင်သန်းအောင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ဂေါ်ရခါးစားကောက်ကို ခါး၌ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။

မပန်းဝါသည် ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ မိမိ၏ ငယ်စဉ် ဘဝကို ပြန်လည်သတိရနေမိ၏။

ငယ်စဉ်က မိဘနှစ်ပါးနှင့်လှေကိုအိမ်လုပ်၍ နေထိုင်ပုံကို မြင်ယောင်၏။

ထိုမှတစ်ဖန် ဖခင်ကို မတရားအဖမ်းခံရပြီး လူယုတ်မာ ဌာနအုပ်၏ စော်ကားခြင်းကို ခံရပုံကို သတိရ၏။

ထိုမှတစ်ဖန် ဖခင်လူသတ်မှုဖြင့် တစ်ကျွန်းကျသွားခြင်းကို
အမှတ်ရ၏။

ဖခင် တစ်ကျွန်းကျပြီး ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေသော မိမိအား သီလ
ရှင်ကြီးများက ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့၏။ သူမသည် သီလရှင်ကျောင်း၌
ပညာသင်ပြီး တစ်နှစ်တစ်တန်းမှန်မှန်အောင်မြင်ခဲ့၏။

သူမ၏ကျေးဇူးရှင် သီလရှင်ကြီး သေဆုံးသောအခါ ကျောင်း
၌ မပျော်တော့ဘဲ ရန်ကုန်မြို့သို့ တက်၍ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ
၌ အလုပ်ဝင်ခဲ့၏။

ထို့နောက် အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ၌ သူမ၏အစွမ်းများ ပြသ
ခဲ့ပုံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်၏။ ထိုမှတစ်ဖန် လက်ဖက်ရည်နှင့်
အောင်မြင်နှင့် သန်းအောင်တို့ကို သိကျွမ်းခဲ့ပုံအား အမှတ်ရ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦး မိမိကို အပြိုင်အဆိုင်ပိုးပန်းရင်း လူယုတ်မာ
သန်းအောင်က မိမိကို ဆေးခတ်၍ အဓမ္မပြုကျင့်ခဲ့၏။

မိမိ၏ဘဝ၌ ယောက်ျားနှစ်ယောက်၏ အဓမ္မကျင့်ခြင်းတို့
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခံရသဖြင့်ယောက်ျားများကို အမုန်းကြီးမုန်း

ခဲ့၏။

မိမိတစ်သက်လုံး ယောက်ျားများ၏ ရက်စက်ခြင်းကိုခံရ
သဖြင့် ယောက်ျားများကို လက်စားချေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ထိုဆုံး
ဖြတ်ချက်ကြောင့်ပင် သူမအမုန်းကြီးမုန်းသော သန်းအောင်ကို လက်
ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူမ၏ရင်ထဲရှိ အမုန်းမီးတောက်သည် ကြီးမား
လွန်းလှ၏။

ရန်ပြီးရန်စဉ်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်အကောင်းဆုံးဆိုခြင်းကို
မပန်းဝါ စိပ်စားမိခြင်းမရှိချေ။

မပန်းဝါသည် နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ သန်းအောင်၏ခြောက်လုံးဖြူးသေနတ်ကို အံ့ဆွဲထဲမှ ထုတ်၍ သေချာစွာ တိုက် ချွတ်ဆေးကြောလေ၏။ ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲရှိ စားပွဲခုံအောက်၌ သေနတ်ကိုဖွက်ထားလိုက်၏။

မပန်းဝါသည် လိုအပ်ချက်များအားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ လူရွှင်တော်ပေသီးရှိရာ ဇာတ်ရုံသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဇာတ်ရုံသို့ ရောက်သောအခါ ယနေ့ည၌ဇာတ်အဖွဲ့နောက်ဆုံးကမည်ဖြစ်ကြောင်း

ဝေတနာစာပေ

သိရ၏။ ပေသီးသည် မပန်းဝါ၏ ခုံညားသောကားကြီးပေါ်သို့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာဖြင့်လိုက်ခဲ့၏။

မပန်းဝါက ကားကို ကန်တော်ကြီးပတ်လမ်းအတိုင်းမောင်း နှင်ရင်း

“ရှင်ကို ဒီနေ့ ကျွန်မအိမ်ကို အလည်ခေါ်သွားမယ်၊ ဒီနေ့ ကျွန်မယောက်ျားကြီးမရှိဘူး၊ သူ့ဆွေမျိုးတွေနဲ့လိုက်သွားတယ်၊ ကျွန်မ တို့နှစ်ယောက် အိမ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ့လို့ရတာပေါ့၊ ရှင်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ချက်ထားတဲ့နေ့လယ်စာကျွေးမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ တဏှာလုံးပေသီးသည် မပန်းဝါထံမှ အခွင့် အရေးရလျှင် ရသလိုယူမည်ဟုဆုံးဖြတ်ထားသဖြင့် သူမ၏ဖိတ်ခေါ် မှုကို စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် လက်ခံလိုက်လေ၏။

မပန်းဝါသည် မြို့ထဲတွင်လှည့်လည်၍ ကားမောင်းနေ၏။

လက်၌ ပတ်ထားသောနာရီကိုငုံကြည့်၍ အချိန်အခါသင့် သောအခါ အိမ်ရှိရာသို့ ကားကိုမောင်းနှင်ခဲ့၏။

မပန်းဝါသည် သူမ၏ယောက်ျား သန်းအောင်အိမ်စက်မည့်

ဝေတနာစာပေ

အချိန်ကို ရွေး၍ ပေးသီးကိုခေါ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မပန်းဝါသည် ပေးသီးကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထိုင်စေပြီး လင်တော်မောင်အိပ်စက်ရာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ အိပ်စက်နေသော သန်းအောင်ကို တိတ်တဆိတ်နိုး၍

“ရှား...တိုးတိုး၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှင်သူငယ်ချင်းလက်ဖက်နှင့် အောင်မြင်ရောက်နေတယ်၊ သူ ဒီလောက်မျက်နှာပြောင်တိုက်ဝံ့တာ အံ့ဝါရဲ့ရှင်”

ဟုပြောလိုက်ရာ သန်းအောင်သည် ဒေါသပုန်ထသွားပြီး

“ဒီကောင်ကို ငါသတ်မယ်”

ဟုကြုံးဝါးလေရာ မပန်းဝါက သန်းအောင်၏နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖြင့်ပိတ်၍

“ရှင် အသာလေးချောင်းနားထောင်ကြည့်ပါဦး၊ သူ့စိတ်ဓာတ်ဘယ်လောက်အောက်စားနိုးကျတယ်ဆိုတာ ရှင်လက်တွေ့သိသွားမယ်၊ ကျွန်မပြောရင် လုပ်ကြံပြီးပြောမယ်ထင်လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထို့နောက် မပန်းဝါသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ထွက်လာပြီး ပေးသီး၏အနီး၌ ပြိတိတိမျက်နှာပေးနှင့်ထိုင်နေလိုက်၏။

ပေးသီးသည် မပန်းဝါ၏ ပြိတိတိမျက်နှာပေးကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် မချင်မရဲဖြစ်လာပြီး

“ကိုယ်တော့ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘူး၊ မင်းကိုမရရအောင် ယူဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မပန်းဝါသည် ပေးသီးကို ပြိတိတိကြည့်၍

“စဉ်းစားပါဦးရှင်၊ ကျွန်မမှာ တရားဝင်လင်ယောက်ျားရှိပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ မျက်မမြင်သန်းအောင်သည် ဂေါ်ရခါးစားကောက်ကြီးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ ခန်းဆီးအနောက်၌ ပုန်းကွယ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေ၏။

လူရွှင်တော်ပေးသီး၏အသံသည် လက်ဖက်အောင်မြင်

၏အသံနှင့်တစ်ထောရာတည်း တူသဖြင့် သန်းအောင်သည် ပေးသီးကို လက်ဖတ်နှင့်အောင်မြင်ဟု ယူဆပြီး ဒေါသမီးများ တစ်ရှိန် ထိုးတောက်လောင်လာ၏။

စစ်မြေပြင်၌ အသက်စွန့်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း သစ္စာဖောက်ခြင်းကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင်ဖြစ်မိ၏။

ပေးသီးသည် မပန်းဝါ၏ မြို့ဆွယ်သောမျက်လုံးများကို ကြည့်၍

“အို...မင်းရဲ့လင်ကြီးရှိတာမရှိတာ ကျုပ်ကရုမခိုက်ဘူး၊ မင်း ရဲ့အချစ်ကို ကျုပ်ရအောင်ယူတော့မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မပန်းဝါက ပခုံးတွန့်၍

“ကျွန်မမှာ လင်ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်သီရက်သားနဲ့ ကျွန်မ ယောက်ျားသိရင် ရှင်မလွယ်ဘူး၊ သူက သတ္တိသိပ်ကောင်းတာ ရှင်၊ သူ့မိန်းမကိုထိရင်လဲ အသက်ချင်းလဲမဲ့လူမျိုး”

ဟု ဖိတ်ခေါ်သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်၍ ပြောလိုက်ရာ ပေးသီး ကအံ့ကိုကြိတ်၍

“အို...မျက်စိမြင်တစ်ယောက်ကို ကျုပ်က ဂရုစိုက်ရမှာ လား၊ ဒီလိုကောင်မျိုးကို တစ်စစီဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်လို့ရတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ခန်းသီးနောက်၌ချောင်း၍ နားထောင်နေ သော သန်းအောင်သည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဂေါ်ရခါးစား ကောက်ကြီးကိုင့်၍ အသံကြားရာသို့ပြေးလာပြီး

“ခွေးကောင်၊ ကြာကူလီကောင်၊ သေပေတော့”

ဟုကြီးဝါးကာ ဂေါ်ရခါးစားဖြင့် ခုတ်ပိုင်းလိုက်လေ၏။ ပေးသီးသည် ရုတ်တရက် အခန်းထဲမှ ကမူးရှူးထိုးထွက်လာသော မျက်စိမြင်သန်းအောင်ကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေစဉ် သန်းအောင် ၏ ဂေါ်ရခါးစားဖြင့် ခုတ်ပိုင်းခြင်းကိုခံလိုက်ရ၏။

သို့သော် ကံကောင်းစောက်မစွာဖြင့် ပေးသီး၏လက်မောင်း ကို ရှပ်ထိသွား၏။

သန်းအောင်သည် မိမိ၏စားချက်လွှဲသွားမှန်းသိသဖြင့် ရမ်း သမ်း၍ နောက်တစ်ကြိမ်ခုတ်ပိုင်းလေ၏။

ထိုအခါ သတ္တိနည်းသော ပေးသီးသည်

“အမလေး လုပ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး”

ဟုငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်၍ အောက်သို့ဆုတ်ပြီး ရှောင်
တိမ်းလိုက်ရာ ကုလားထိုင်လဲပြီး ပေသီးကြမ်းပြင်သို့ ပက်လက်လန်
ကျလေ၏။

ထိုမှတစ်ပါး မယားထိ ဓားကြည့်ဖြစ်နေသော သန်းအောင်သည်
ပေသီးရှိရာသို့ နှစ်ဆ၍ ဂေါ်ရခါးစားကောက်ဖြင့် အားကုန်ခတ်လိုက်
လိုက်လေ၏။

ပေသီးသည် မျက်စိကို စုံပိတ်၍ အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်
လေ၏။

ထိုအခိုက် သေနတ်သံ တဒိုင်ဒိုင်းကြားရပြီး မျက်မမြင်
သန်းအောင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီး ပေသီး၏အပေါ်သို့ ပြိုလဲကျလာ
လေ၏။

၎င်းတို့၏အောက်တွင် ယမ်းငွေတလူလူထွက်နေသော
သေနတ်ကိုကိုင်၍ ရပ်နေသော မပန်းဝါကို တွေ့ရ၏။

ပေသီး၏လက်မောင်း၌ ဓားဒဏ်ရာတစ်ချက် ရှုပ်ထွေး

လေ၏။

ပေသီးသည် အထိတ်တလန့်အမှုအရာဖြင့်

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒီလူက ခင်ဗျားယောက်ျား မျက်
မမြင်ကြီးလား၊ ခင်ဗျားပြောတော့ သူ့အိမ်မှာမရှိဘူးဆို”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မပန်းဝါက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ဒါတွေ မေးမနေနဲ့တော့၊ သေနတ်သံကြောင့် ပတ်ဝန်း
ကျင်ကလူတွေ ရောက်လာတော့မယ်။ ကျွန်မယောက်ျား အိမ်ကို
ပြန်ရောက်နေတာ ကျွန်မ မသိလိုက်ဘူး၊ သူက ရှင်အသံတွေကြား
လို့ ဒေါသတကြီး တိုက်ခိုက်လိုက်တာလဲ၊ ရှင်လဲ အန္တရာယ်ကို
မဆင်ခြင်ဘဲ ပြောနေတာကိုး၊ ရှင်အသက်ကို ကာကွယ်ချင်တော့
ကျွန်မယောက်ျားကို သတ်လိုက်ရပြီ၊ ကျွန်မယောက်ျား သေပြီရှင်”

ဟုဆိုကာ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များကျလာလေ၏။

ပေသီးသည် မျက်မမြင်သန်းအောင်၏အလောင်းကြီးကို
ကြည့်ပြီး ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီဖြစ်နေလေ၏။ မပန်းဝါက
ငိုယိုနေရင်း

“ဒီမှာ ရှင်သေသေချာချာ နားထောင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေရောက်လာရင် ကျွန်မယောက်ျား စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဧည့်သည်ကို ဓားနှုတ်ခတ်တယ်လို့ပြောမယ်၊ ရှင်ကို ခုတ်ပိုင်းရုံနဲ့အားမရဘဲ ကျွန်မကိုလဲ အသေသတ်ဖို့ကြိုးစားလို့ အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ အဆွဲထဲက သေနတ်ထုတ်ပြီး ခုခံကယ်လို့ ထွက်ဆိုမယ်၊ ရှင်ကြောင့် ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်ရတာရှင်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ လူယုတ်မာပေးသီးသည် မပန်းဝါ ပြောသည့် အတိုင်း ထွက်ဆိုရန် ကတိပြုလေ၏။ ပေးသီးက ထိတ်လန့်မှု မပြေသေးဘဲ

“ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်က ဘယ်က ရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ မပန်းဝါက

“ကျွန်မယောက်ျားလက်ဖတင်နှင့်ဘဝတုန်းက ဂေါ်ရာ စစ်

ပုလိပ်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး သူပုန်ခေါင်းထောင်ကို လက်ရဖမ်းဆီးပေးခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့် အမှုထမ်းကောင်းအတွက် ဘုရင်ခံကိုယ်တိုင် ချီးမြှင့်ထားတာရှင်”

ဟုပြောလေ၏။

တဏှာစူးပေးသီးသည် သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့်သေဆုံးနေသော မျက်မမြင်သန်းအောင်ကို မဝံ့မရဲကြည့်၍

“ဒါနဲ့ ကျွပ်တို့ရဲ့ထွက်ဆိုချက်ကို ပုလိပ်တွေက ယုံကြည်ပါ့မလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မပန်းဝါက

“ဒီအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကျွန်မယောက်ျားဟာ မကြာခဏ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး လူတွေကို ရန်ရှာတတ်ကြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်သိအောင် ပြောထားပါတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်မတို့ကို သက်သေခံပေးပါ့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မမန်း၏အပြင်ဘက်မှ တံခါးကို တခုနဲ့
ခုနစ်ထုရိုက်သံ ကြားရ၏။

“မယုဝါ၊ မပန်းဝါ အိမ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊
တံခါးဖွင့်ပါဦး”

ဟူသောအသံများကိုလည်း ကြားရလေ၏။

မပန်းဝါက ပေသီးကို ငဲ့ဆောင်းကြည့်၍

“ရှင် ဣန္ဒြေမပျက်စေနဲ့၊ ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း အောက်က
လိုက်ပြောပေတော့”

ဟုပြောကာ ငိုကြွေးချက်မနှင့် အိမ်တံခါးကိုဖွင့်လိုက်လေ
တော့၏။

ထိုအခါ အိမ်နီးချင်းများ ဧည့်ခန်းအထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ
ပြီး ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော မြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ အထိတ်တလန့် ဖြစ်
သွားကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် မပန်းဝါကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဝန်း
မေးမြန်းကြလေ၏။ မပန်းဝါက ဝမ်းပန်းတနည်း၍ကိုင်ငို၍

“ကျွန်မယောက်ျား စိတ်ဟောက်ဖြန့်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်နေ
တဲ့ ဧည့်သည်ကို တယူဝင်ခုတ်ဖြိုကြီးစားတယ်ရှင်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို
လှန်တဲ့အနေနဲ့ သေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်တာပါရှင်၊ ကျွန်မယောက်ျား သေ
ပါပြီရှင်၊ အမလေး... ကျွန်မရဲ့ ကံဆိုးလိုက်တာ၊ ကိုယ့်ယောက်ျား
ကို ကိုယ်ဖြန်ပစ်မိပြီ”

ဟု သနားစွာပယ်ပြောဆိုလေရာ အိမ်နီးချင်းများသည် မပန်းဝါ
ကို ကရုဏာသက်ကြလေ၏။

မကြာမီ ပုလိပ်များရောက်ရှိလာပြီး အခြေအနေကို မေးမြန်း
ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများက မပန်းဝါဘက်မှ ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံ
ပြီး ထွက်ဆိုကြ၏။

နောက်ဆုံး၌ မျက်မမြင်သန်းအောင်သည် ရူးသွပ်ပြီး လူစိမ်း
တစ်ယောက်ကိုပင် သတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားသည်ဟု ထင်ရှားပြီး
ပုလိပ်များက အမှုကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

လူရွှင်တော်ပေသီးသည် လက်မောင်းရှိဒဏ်ရာကို ဆေးရုံ
၌ တစ်လခန့်ကုသလိုက်ရလေ၏။

မယန်းဝါသည် လူရွှင်တော် ပေသီးရှိရာ ဆေးရုံသို့ပင် လာ
ရောက်ကြည့်ရှုခြင်းမရှိဘဲ ငှားရမ်းနေထိုင်သော အိမ်ကို ပြန်အပ်၍
အစပျောက်သွားလေ၏။

ပေသီးသည် တဏှာရှူးထသဖြင့် ဓားထိုးခံရခြင်းသာ
အဖတ်တင်လေ၏။

မယန်းဝါသည် ရန်ကုန်မြို့မှ ပြောင်းရွှေ့ပြီး နယ်မြို့ကြီးတစ်
မြို့၌ သွားရောက်နေထိုင်လေ၏။

သူမ၏ အာမခံအလုပ်မှလည်း အပြီးအပိုင်နှုတ်ထွက်လိုက်
လေ၏။

အာမခံကုမ္ပဏီမှ မျက်နှာဖြူအရာရှိများသည် မယန်းဝါ၏
အရည်အချင်းကို နှမြောလွန်းလှ၍ အချိန်မရွေး အလုပ်ပြန်ဝင်နိုင်
ကြောင်း ပြောလေ၏။

မယန်းဝါရောက်ရှိနေသောမြို့သည် အစိုးရရုံးစိုက်ရာ မြို့
တစ်မြို့ဖြစ်သဖြင့် များစွာစည်ကားလေ၏။

မယန်းဝါသည် အာမခံလုပ်ငန်း၌ ကော်မရှင်များစွာရှိသည့်

အမြင် လက်ဖက်တင်နှင့်သန်းအောင်၏ အမွေများ ရရှိသဖြင့် ဥစ္စာ
နေပြည်စုံကြွယ်ဝနေလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဈေးသွားဈေးပြန် အချိန်များ၌ ကောင်းပေ ညွန့်
ပေဆိုသော ပိုးဖဲကတ္တီပါ အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်၍ သွားလာလေ
ရာ မြို့ပေါ်ရှိ လူကုံထံများနှင့် အစိုးရအရာရှိ ကတော်များ၏
အထင်ကြီးခြင်း ခံရလေ၏။

ထိုမှတစ်ဖန် စိန်စိန်ဆိုသော အရာရှိကတော်တစ်ဦးနှင့် ရင်း
နှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့၏။

မယန်းဝါသည် စိန်စိန်၏မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် အရာရှိ
ကတော်များ၏ဖဲဝိုင်းသို့ ရောက်ရှိလေ၏။ မယန်းဝါသည် ယောက်ျား
များကို သူမ၏အသည်းထဲက မုန်းတီးနေသဖြင့် ကလဲ့စားချေရန်
ချောင်းမြောင်းနေသူဖြစ်၏။

မယန်းဝါသည် မိမိအား ရက်ရက်စက်စက်စော်ကားခဲ့သော
လက်ဖက်တင်နှင့်အောင်သန်းကို ကလဲ့စားချေပြီးနောက် သင်ခန်းစာ
တစ်ခုကို ရရှိခဲ့လေ၏။

ထိုသင်ခန်းစာမှာ မိမိလက်စားချေမည့်သားကောင်သည်
ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝသူဖြစ်ပါက မိမိအတွက် အမြတ်အစွန်း ပိုထွက်
မည်ဟူသော သင်ခန်းစာဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူမ လက်စားချေမည့်သားကောင်ကို အောက်ခြေ
လူတန်းစားမှ မရှာဖွေဘဲ သူဌေးသူကြွယ်နှင့် အရာရှိများမှ ရှာဖွေ
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ပန်းအိမ် ကွန်ပျူတာ

ချိုင်အုတ်(၇)မျက်နှာကန်၊ ကျောက်ပြောင်၊ ရွှေကျိုမြို့နယ်၊ ကရင်ပြည်နယ်။

ဝေသာနာစာပေ

တစ်နေ့တွင် အရာရှိကတော်များ၏ ဖဲခိုင်း၌ မယန်းဝါသည်
အစွဲကြီးစွဲနေလေ၏။

မယန်းဝါ ဖဲစွဲ၍ အိမ်ပြန်မည့်အချိန်၌ စိန်စိန်က

“စိန်စိန်တို့ လာမယ့် နွေရာသီမှာ မောင်းမကန်ကမ်းခြေကို
အပန်းဖြေခရီးထွက်ကြမယ်၊ အရာရှိမိသားစုတွေ အများကြီးပါမယ်၊
ယန်းဝါလဲ လိုက်ခဲ့ပါလား။”

ဟုဖိတ်ခေါ်လေ၏။

မယန်းဝါသည် ကမ်းခြေခရီး၌မိမိအတွက် သားကောင်ကို

ဝေသာနာစာပေ

တွေ့ရှိနိုင်သဖြင့် မောင်းမကန်ကမ်းခြေအနီးခြေခရီးကို လိုက်ပါရန် သဘောတူညီလိုက်၏။

မောင်းမကန်ကမ်းခြေသို့ အစိုးရအရာရှိမိသားစုများနှင့် ၎င်းတို့၏ လူထုထံမိတ်ဆွေများ လိုက်ပါကြ၏။

မပန်းဝါသည် ထိုသူများအားလုံး သူမ၏သားကောင်းဖြစ်နိုင်သဖြင့် မုဆိုးက သားကောင်ကိုချောင်းသကဲ့သို့ ချောင်းမြောင်းနေလေ၏။

မပန်းဝါတို့လူစုသည် မောင်းမကန်သို့ရောက်သောအခါ ဘိုတ်များငှားရမ်း၍ အုပ်စုများခွဲပြီး နေထိုင်ကြ၏။

မပန်းဝါသည် ပင်လယ်ခရီးကို ပထမဦးဆုံးထွက်ပူးခြင်းဖြစ်သဖြင့် များစွာပျော်ရွှင်နေလေ၏။

သူမသည် ပင်လယ်ကြီးကိုကြည့်ရခြင်းဖြင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော ခံစားမှုမျိုး ရရှိသဖြင့် အလွန်သဘောကျ၏။

မပန်းဝါတို့လူစုသည် ပင်လယ်ဖြင့် ရေချိုးကြ၏။
သောင်ဖြင့်၌ လျှောက်၍ ခရုများကောက်ကြ၏။ အုန်းရည်

ချိုချိုကိုလည်း သောက်ကြ၏။

ထို့ပြင် ပင်လယ်စာများကိုလည်း အဝအပြ စားသောက်ကြလေ၏။

မပန်းဝါသည် မောင်းမကန်ခရီးထွက်လာသူများအနက် အလှဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကမ်းခြေခရီးထွက်ကာနီး၌ ရိုးကုမ္ဘဏီမှ ဝယ်ယူလာသော ရေကူးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ယောက်ျားများ၏မျက်လုံးသည် မပန်းဝါ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၌သာရစ်ဝနေလေ၏။

အရာရှိများသည် အရက်ပိုင်း၌ မပန်းဝါ၏အလှကိုသာဖွဲ့နွဲ့ပြောဆိုကြကုန်၏။

မပန်းဝါ၏အကြောင်းကို မသိသော ယောက်ျားများသည် မပန်းဝါ၏အကြောင်းကို စုံစမ်းကြ၏။

သို့သော် မပန်းဝါ၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို မည်သူမျှ တိတိကျကျ မသိသဖြင့် အပျိုလော၊ တစ်ခုလပ်လော စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးထင်ကြေးပေးကြကုန်၏။

မပန်းဝါ ရေချိုးဆင်းသည့်အချိန်၌ အရာရှိကြီးများအားလုံး ပင်လယ်ပြင်ကို မျက်နှာစို၍ ထိုင်ကြ၏။

ထို့နောက် မပန်းဝါ၏ကိုယ်ခန္ဓာကိုသာ စူးစူးရှဲကြည့်ရှုကြ၏။

ထိုအခါ အပန်းဖြေရိုး၌ လိုက်ပါလာသော မိန်းမများသည် မပန်းဝါကို မနာလိုဖြစ်ကြ၏။

အရေးပိုင်ကတော်ကြီးက မပန်းဝါ ပင်လယ်ပြင်သို့ပြေးထွက်သွားပုံကိုကြည့်၍

“ဒီကောင်မ ယောက်ျားတွေကို မြူဆွယ်နေတဲ့ကောင်မ၊ သူ့ကို ဒီခရီးမျိုးကို ခေါ်လာမိတာမှားပြီ”

ဟုပြောလေရာ နယ်ပိုင်ကတော်ကြီးကမျက်နှာမူ့မဲ့၍

“ဒီကောင်မ လင်လိုချင်လို့ ကျွန်မတို့နဲ့လိုက်လာတာ ထင်ရှားနေပြီ၊ ကျွန်မကတော့ မျက်စိနောက်လာရင် ဘိုတ်က မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မပန်းဝါ၏အလှကို မနာလိုသော မိန်းမများကလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြကုန်၏။

မပန်းဝါကို မောင်းမကန်ကမ်းခြေသို့ ခေါ်ဆောင်လာသူ စိန်စိန်က မပန်းဝါကိုခေါ်၍ လေသံတီးတီးဖြင့်

“ရှင် ရေကူးဝတ်စုံဝတ်ပြီး ပင်လယ်ထဲဆင်းနေလို့ အရေးပိုင်ကတော်ကြီး အူတိုနေပြီ၊ ရှင်ကလဲ ဝတ်တာဆင်တာ ဆင်ခြင်ဦးမှပေါ့၊ ဒီခရီးမှာ လူကြီးတွေအများကြီးပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မပန်းဝါက ရယ်မော၍

“သူတို့မှာ မျက်စိပါတာပဲ၊ မိန်ကလေးချောချောလှလှမြင်ရင် ကြည့်ချင်မှာပေါ့၊ ကြည့်ပါစေဟယ်”

ဟုနောက်သလို ပြောင်သလို မြောလိုက်ရာ စိန်စိန်က ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိ၍

“အမလေး...ဒီအထဲမှာ ကျွန်မ ယောက်ျားမြေတိုင်း အင်စပက်တော်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါနော်၊ ကျွန်မမှာ ယောက်ျားဆိုလို့

မူးလို့ရှုစရာ ဒီတစ်ယောက်တည်းရှိပါတယ်။ ကျွန်မလိုဘော်ဒီမျိုး
နဲ့လဲ နောက်ထပ်ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှာလို့မရနိုင်လို့ပါ”

ဟုဖြန်လည်နောက်ပြောင်ပြီး ရယ်မောကြကုန်၏။

မြေတိုင်းအင်စပက်တော်ကတော် စိန်စိန်သည် စိတ်ရင်း
ကောင်းပြီး ပျော်ပျော်နေတတ်သူဖြစ်ကာ မပန်းဝါအား ညီအစ်မ
အရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်သူဖြစ်၏။

မပန်းဝါသည် ဤမျှ သားကောင်ပေါများသောရိုး၌ မိမိ
အတွက် သားကောင်ရမည်ဟု ကျိန်းသေတွက်ဆထား၏။

မောင်းမကန် အပန်းဖြေခရီး၌ မပန်းဝါ၏အလှကို အရူးအမူး
စွဲလမ်းခဲ့သူ အစိုးရအရာရှိကြီးတစ်ဦးရှိခဲ့၏။

ထိုသူမှာ လယ်ဝန်မောင်ကြီးဆိုသူဖြစ်၏။

လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် အိမ်ထောင်ပြုရမည့်အရွယ် ရောက်
နေသော်လည်း ယနေ့ထက်တိုင် လူပျိုကြီးဖြစ်နေခြင်းမှာ မိန်းမစံ
ရွေးလွန်းသောကြောင့်ဖြစ်၏။

မောင်ကြီး၏မိဘများက သားဖြစ်သူ မိန်းမစံရွေးလွန်းသဖြင့်
စိတ်ပျက်ပြီး မိန်းမစပ်မပေးတော့ချေ။

သို့သော် ယနေ့တွင်မူ မိန်းမစံရွေးလွန်းသော လယ်ဝန်မောင်ကြီးတစ်ယောက် မပန်းဝါ၏ အလှကွန်ယက်ထဲ၌ ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီး သူ၏မိတ်ဆွေ အရာရှိကြီးများရှေ့၌ ဝန်ခံရ၏။

“ဒီမှာမိတ်ဆွေတို့၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် အတိအလင်း ဝန်ခံလိုက်ပြီ၊ ကျုပ်တော့ မပန်းဝါဆိုတဲ့မိန်းမရဲ့ ကွန်ယက်ထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျုပ် သူ့ကိုမရရအောင် ကြံတော့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့အထဲမှာ ကျုပ်နဲ့အကြံတူရှိရင် ကျေးဇူးပြုပြီး နောက်ဆုတ်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျန်သောအရာရှိများသည် လယ်ဝန်မောင်ကြီး၏အကြောင်းကြောင်နိုင်ပုံကို ဝိုင်းဝန်းရယ်မောကြပြီး အရေးပိုင်ကြီးက

“ဟားဟားဟား... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လယ်ဝန်လေးရယ်၊ အရင်တုန်းကတော့ မိန်းမစံရွေးလွန်းလို့ ကျုပ်တို့က ယောက်ျားစစ်စစ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ မိန်းမလျာကြီးများဖြစ်နေမလားလို့ ထင်နေတာ”

ဟုပြောလေရာ လယ်ဝန်မောင်ကြီးက တဟိဟီးရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟီးဟီး... ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကျုပ်အရင်တုန်းကတော့ မိန်းမဆိုရင် တောင်လေးဝဝင်မဲ့ မိန်းမမျိုးပဲ ယူမယ်လို့ ကြုံးဝါးထားတာဗျို့၊ အခုတော့ မပန်းဝါဆိုတဲ့ အလှလေးကိုမြင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကိုစွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ အရေးပိုင်ကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာငဲ့စောင်းကြည့်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ခါကတော့ လယ်ဝန်တင်မကဘူးဗျို့၊ မောင်းမကန်မှာ ရောက်နေတဲ့ယောက်ျားတွေအားလုံး မပန်းဝါကို မရချင်တဲ့လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့အားလုံး ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အိမ်က မိန်းမကြီးတွေကို ပြန်အမ်းပြီး မပန်းဝါကို လိုချင်တဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ မပန်းဝါကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အသားအရေက ရွှေလိုဝင်းလို့၊ ပေါင်လုံးကြီးတွေကလဲ တစ်လုံးတစ်ခဲကြီး၊ တင်ထွားထွားကြီးတွေကလဲ ခိုမောက်ပြီး ကားစွင့်နေတာပဲ၊ ရင်နှစ်မှာမှာလဲ အပြစ်ပြောစရာ

တစ်စက်မှမရှိဘူး။

ဟုပြောနေစဉ်မှာပင် အရေးပိုင်ကြီး၏အနောက်သို့ သူ၏ မိန်းမကြီး ရုတ်တရက်ရောက်လာပြီး

“ဘယ်ရင်နှစ်မှာလဲ၊ ဘာတင်ထွားထွားလဲ၊ ရှင်အရွယ်က ဒါမျိုးပြောရမဲ့အရွယ်လား၊ အသက်ကြီးတာတောင် ရမ္မက်ကြီးနေ တုန်းပဲလား၊ တကတည်းတော်၊ အပေါစားမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို အရှက်မရှိ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေလိုက်တာ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အရေးပိုင်မင်းဆိုတာ သတိရပါဦး၊ အစိုးရအရာရှိကြီး တွေလုပ်နေပြီး ရှင်တို့ကိုယ်စား ကျွန်မတော့ ရှက်လိုက်တာ၊ ဒီကောင်မက မိန်းမကောင်းမဟုတ်ဘူး၊ အပေါစားမိန်းမ၊ မိန်းမရွှင် ရှင့်”

ဟုပြောလိုက်ရာ အရေးပိုင်ကတော်ကြီး၏စကားကြောင့် မယန်းဝါကို စွဲလမ်းနေသော လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့ သွား၏။

ထိုအခါ အရေးပိုင်ကြီးက သူ၏မိန်းမကြီးကိုမကျေမချမ်း

ကြည့်၍

“ဟဲ့...မင်းဘာလို့ ဒီလောက်တောင် သူတစ်ပါးကို ချီးချီး ဖွဲ့ဖွဲ့ ပြောနေတာတုန်း၊ ဒီမိန်းမက မောင်တစ်ချိန်မှာ မင်းတို့လို ပဲ ကတော်တစ်ယောက် ဖြစ်တော့မှာကွ”

ဟုပြောလိုက်ရာ အရေးပိုင်ကတော်ကြီးသည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့ သွားပြီး

“ဘာ...ဒီကောင်မလို့ အရပ်ပျက်မကို ဘယ်သူက ယူမှာ ဗိုလို့ ကတော်ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ရှင်ရူးနေပြီလား”

ဟုဖြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။

အရေးပိုင်ကြီးသည် သူ၏မိန်းမကြီး ခေါ်သဖြစ်နေသဖြင့်

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ၊ ဟောဒီက ငါတို့မိတ်ဆွေ လယ်ဝန် မောင်ကြီးကယူမှာပေါ့ဟဲ့၊ လယ်ဝန်မောင်ကြီးက မယန်းဝါကို ကြိုက် လွန်းလို့ မရမက တောင်းရမ်းပြီး လက်ထပ်ယူဖို့တောင် ဆုံးဖြတ် ပြီးပြီ၊ ဒီအကြောင်းကို လယ်ဝန်မောင်ကြီးက အခုပဲ ငါတို့ကို ပြော ပြနေတာကွ”

ဟုဖြေလိုက်ရာ အရေးပိုင်ကတော်ကြီးသည် လယ်ဝန်မောင်ကြီးကို သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ဦးကဲ့သို့ကြည့်ကာ

“အမလေး...ဖြစ်ရလေ လယ်ဝန်ကြီးရယ်၊ လယ်ဝန်တစ်ယောက်လုပ်ပြီး ယူစရာမိန်းမ ဒီလောက်ရှားရသလား၊ လယ်ဝန်တစ်ယောက်က ဒီလို အရပ်ပျက်မကို...”

ဟုပြောနေစဉ်မှာပင် လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် အရေးပိုင်ကတော်ကြီး၏ စကားကို နားမထောင်နိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာကြီးနီမြန်းကာ အရက်ဝိုင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် မိမိအလွန်သဘောကျသော မိန်းမကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့အပြောခံရသဖြင့် အလွန်စိတ်ပျက်သွားလေ၏။

သူသည် မိန်းမစံအလွန်ရွေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ မိမိလက်ထပ်ယူမည့်မိန်းမကို သူတစ်ပါးက ဝေဖန်ခြင်းကို မခံရနိုင်အောင်ဖြစ်မိ၏။

သူ၏မိန်းမစံရွေးသောစိတ်ထားနှင့်ဆိုလျှင် ဤမျှ သူတစ်ပါးအထင်သေးသော မိန်းမကို စာရင်းထဲထည့်စရာအကြောင်းမရှိချေ။

ယခုတော့ မပန်းဝါ၏အလှကို သူ့အလွန်စွဲလမ်းနေမိချေပြီ။ လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် သောင်ပြန်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ သောင်ပြင်ကျောက်ဆောင်တစ်ခု၏အောက်၌ ခရကောက်နေသော မပန်းဝါကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေ့ရ၏။

လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် မပန်းဝါကို မမျှော်လင့်ဘဲမြင်ရသဖြင့် အရက်ဝိုင်း၌ အရှက်ခွဲခံရခြင်းကို အမှတ်ရပြီး အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ သူမထံသို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။

မပန်းဝါသည် သူမအနီးသို့ ရုတ်တရက်တည်မျက်နှာပေးဖြင့် ရောက်ရှိလာသော လယ်ဝန်မောင်ကြီးကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

သူမအနီးသို့ ရောက်ရှိသော ယောက်ျားတိုင်းသည် ဗြိတိတီမျက်နှာပေးနှင့်ရောက်ရှိလာတတ်၏။

ယခု သူမအနီးသို့ရောက်ရှိလာသူမှာ ထူးဆန်းလှ၏။ လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် မပန်းဝါ၏မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်

ကြည့်၍

“ဒီမှာ မပန်းဝါ၊ ကျုပ်နာမည်မောင်ကြီးလို့ခေါ်တယ်၊ ကျုပ်က လယ်ဝန်တစ်ယောက်ပါ”

ဟုပြောလေရာ မပန်းဝါသည် လယ်ဝန်မောင်ကြီး၏ အကြောင်းကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်မ ဘာအကူအညီပေးရမှာလဲ”

ဟုပြန်လည်မေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ လယ်ဝန်မောင်ကြီးက ရင်ကိုကော့၍

“ကျုပ်က အိမ်ထောင်မရှိသေးတဲ့ လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ပါ။ လူပျိုကြီးဖြစ်ရတာကလဲ မိန်းမမစွဲလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းမ စံချွေလွန်းလို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မပန်းဝါက ရယ်မော၍

“ရှင်စွဲတာတွေ ကျွန်မကို လာကြားပြနေတာလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ လယ်ဝန်မောင်ကြီးက

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ ဒီနေ့အထိ လူပျိုကြီးလုပ်နေ

ပေမဲ့ မပန်းဝါရဲ့အလှကိုမြင်တဲ့အခါ ကျုပ်ရဲ့စိတ်တွေ ထိန်းလို့မရအောင် လှုပ်ရှားနေလို့ မပန်းဝါကို တရားဝင်လက်ထပ်ယူချင်ကြောင်း လာပြီး အသိပေးတာပါ”

“ဟုပြောလိုက်ရာ မပန်းဝါသည် လယ်ဝန်မောင်ကြီး၏ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိပ်စားမိသွားသည်။ သူသည် သူမ၏သားကောင်စစ်စစ် ဖြစ်တော့မည်ဟုတွေးပြီး ရင်ထဲတွင် ကျေနပ်သွားလေ၏။

သူမသည် ယောက်ျားများကို အသည်းနှလုံးထဲက မုန်းတီးနေသဖြင့် ယောက်ျားများကို ကြုံရင်ကြုံသလို ဒုက္ခပေးပြီး စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို အပိုင်သိမ်းရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ယခု သူမ၏ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်နေသော လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် မုဆိုးရှေ့သို့မှောက်လျက်လဲခြင်းဖြစ်၏။

မပန်းဝါသည် လယ်ဝန်မောင်ကြီးကို သားကောင်အဖြစ် သိမ်းသွင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“ရှင်...ကျွန်မအကြောင်းကို ဘယ်လောက်သိလို့ စွဲလမ်းနေတာလဲ၊ ရှင့်အကြောင်းကိုလဲ ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး”

ဟု မသိမသာ စူးစမ်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လယ်ဝန်
မောင်ကြီးက

“ကျုပ်မေ့တောင်းက သိပ်ပြီးတော့ ထူးထူးခြားခြားမရှိပါ
ဘူး၊ ကျုပ်မိဘတွေက မန္တလေးမှာ ဖိနပ်လုပ်ငန်းလုပ်တယ်၊ ရွှေတံခွန်
ဖိနပ်ဆိုတာ ကျုပ်မိဘတွေလုပ်တာပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ လယ်ဝန်
အလုပ်နဲ့ မြန်မာပြည်အနှံ့ပြောင်းရွှေ့ပြီး သွားလာနေရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မယန်းဝါသည် လယ်ဝန်မောင်ကြီး၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်
ကို စုံစမ်းပြီးနောက် သူမ၏သားကောင်ဖြစ်ထိုက်သော အရည်
အချင်းရှိသဖြင့်

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မရဲ့နောက်ကြောင်းကို ပြောပြမယ်၊ ကျွန်မက
ရန်ကုန်မြို့က ညွှန်ဆင်အသက်အာမခံကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်၊
ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ သူမရဲ့ယောက်ျားက လက်ဖက်
နှင့် တစ်ယောက်ပဲ၊ သူဟာ တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရပြီးတော့ မျက်စိ
ကွယ်သွားရာက စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မ

ဝေတာနာတပေ

ဘဝက ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့ဖူးပါ၊ ကျွန်မရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာ
မကောင်းခဲ့ဘူး၊ ကျွန်မ စိုက်ဆင်းရဲကွန်းလို့ ဒီအရပ်ကိုပြောင်းရွှေ့
ပြီးနေလာခဲ့တာပါ၊ ကျွန်မအကြောင်းကို သိရလို့ ရှင်စိတ်ပျက်သွား
ပြီလား”

ဟု မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် မေးမြန်းလိုက်လေရာ လယ်ဝန်
မောင်ကြီးက

“ဆို...စိတ်မပျက်ပါဘူး မယန်းဝါရယ်၊ အခုလို ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းကြားရတာ ကျုပ်ဘက်က ပိုပြီးတော့ နှစ်သစ်ပါတယ်၊
မယန်းဝါ ကျုပ်နဲ့တွေ့မီက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ကျုပ်ကတော့ မယန်းဝါ
ကို မရရအောင် ယူဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ မယန်းဝါသာ ကျုပ်ကို
အဖြေပေးဖို့ စဉ်းစားပါ”

ဟုပြောလေ၏။ မယန်းဝါသည် လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည်
သူမ၏သားကောင်ဖြစ်ဖို့ သေချာသွားသော်လည်း မူရာမာယာ ဆုံးရှုံး
အချိန်ဆွဲထားလိုသဖြင့်

“ကျွန်မကို စဉ်းစားခွင့်ဖြုတ်ပါဦး၊ အိမ်ထောင်မှုဘုရားတည်း

ဝေတာနာတပေ

ဆေးမင်္ဂလာစုတ်ထိုး ဤသုံးမျိုး ချက်မပိုင်ရင် နောင်ဖြင့်ရန် ခက်
သန့်အေးချိုးဆိုတဲ့ စကားလဲရှိပဲ။ ကျွန်မအတွက် တစ်မျက်နှာက
တစ်မျက်နှာပြောင်းဖို့ သိပ်ခက်ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် မယန်းဝါ၏ စိတ်
ဓာတ်ကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ချိုးမွမ်းလိုက်လေ၏။

မယန်းဝါ အပျိုစင်မဟုတ်သော်လည်း ပိုမို၍ စွဲလမ်းတမ်းတ
စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

လယ်ဝန်မောင်ကြီးက မယန်းဝါကို မေတ္တာသက်ဝင်နေပြီ
ဟူသော သတင်းသည် အပန်းဖြေခရီးထွက်သူများကြား၌ ဖွံ့
သွားလေ၏။

စိတ်ကောင်းရှိသော ယောက်ျားအများစုက

“ငါတို့ လယ်ဝန်ကြီးတော့ မယန်းဝါနဲ့မှ ကျွတ်သွားပြီဟော၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မယန်းဝါလို မိန်းမချော မိန်းမလှမျိုးက လက်ခံရင်
လယ်ဝန်ကြီး ကံကောင်းတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

စိတ်ယုတ်မာရှိသော ယောက်ျားများကမူ

“မယန်းဝါဆိုတဲ့ကောင်မက ဘယ်ကလာလို့ သာမန်မှန်းလဲ
မသိဘူး၊ အထက်ထွန်းစားပိုင်းလုံးတော်ယောက်ဖြစ်နေရင် လယ်
ဝန်ကြီးတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ”

ဟုပြောလေ၏။

မိန်းမအများစုက လယ်ဝန်မောင်ကြီးကို ကျိတ်၍ မှန်းထား
သူများဖြစ်သဖြင့် မယန်းဝါကို မနာလိုဖြစ်ကြပြီး အရေးပိုင်ကတော်
ကြီးက

“ပိုင်းလုံးမကတော့ မကွေးကပ်ကြေးပဲ၊ လယ်ဝန်ကို ပိုင်း
လိုက်တာ တိခနဲပဲ၊ လယ်ဝန်တော့ ဆေးကုဖို့သာပြင်ပေတော့”

ဟုပြောလေရာ နယ်ပိုင်ကတော်ကြီးက

“ရှင်စကားက အထူးအဆန်းပါလား၊ လယ်ဝန်က ဘာဖြစ်
လို့ ဆေးကုရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အရေးပိုင်ကတော်ကြီးက

“ရှင်လဲ ညံ့လိုက်တာ၊ ဟိုဟာဖြစ်လို့ ဆေးကုရမှာကို ပြော
တာ၊ ဒီမိန်းမက ယောက်ျားပေါင်းစုံနဲ့ မဆက်ဆံဘူးလို့ ဘယ်သူ
ပြောနိုင်မှာလဲ”

ဟု ချိုးချိုးပဲ ပြောဆိုလေ၏။

မဝန်းဝါသည် မောင်းမကန်အပန်းဖြေခရီးမှ ဖြန်လာပြီး
နောက် သူမ၏သားကောင်ဖြစ်သော လယ်ဝန်မောင်ကြီးကို
ဒုက္ခပေးရန် နည်းလမ်းများအား စဉ်းစားဆင်ခြင်နေမိ၏။

ယောက်ျားများသည် မိမိအပေါ် ရက်စက်လွန်းသည် ထင်၏။

ဌာနအုပ်ကြီးသည် လူမမယ်အရွယ် မိန်းကလေးကို ရက်
ရက်စက်စက် ကာမပြုကျင့်ခဲ့၏။

ထို့နောက် သူမ၏ဘဝကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဖျက်ဆီး

သူမမှာ သူမ လက်ထပ်ယူခဲ့သော လက်ဖက်နှင့် သန်းအောင်ဖြစ်
၏။ သူမကို အယုံသွင်း၍ အိပ်ဆေးခတ်ထားသော မျော်ရည်ကို
သောက်စေခဲ့၏။

မျော်ရည်သောက်ပြီး သူမမှာ အသိစိတ်ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်
သွားရ၏။

ရင်ထဲတွင် နာကျင်ကြေကွဲလွန်းသဖြင့် လူယုတ်မာသန်း
အောင်ကို ဘေးဖြင့်ထိုးရန် ကြိုးစားသေး၏။

သို့သော် သူမ၏အကြံအစည် ပျက်ပြားခဲ့ရ၏။

ထို့နောက် လူယုတ်မာကို မုန်းတီးလွန်းသဖြင့် အယုံသွင်း၍
လက်ထပ်ယူခဲ့ပြီး လူရွှင်တော်ပေသီး၏အကူအညီဖြင့် လူလောက
မှ မောင်းထုတ်ခဲ့၏။

ထိုစဉ်က တဏှာရူးပေသီးကိုလည်း မျက်မမြင်သန်းအောင်
၏ဘေးချက်မိစေရန် ကြံစည်ခဲ့၏။

သို့သော် တဏှာရူးပေသီး ကံကောင်းထောက်မ၍ သေကံ
မရောက်သက်မပျောက်ဖြစ်ခဲ့၏။ မပန်းဝါသည် ယုတ်မာသော

ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကြောင့် ပုရိသယောက်ျားမှန်သမျှကို မုန်းတီး
ရွံ့ရှာသောစိတ်ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ထိုသို့ မုန်းတီးရာတွင် သူမ၏ကာမကို အကြီးအကျယ်လိုချင်
သော ယောက်ျားများကို ပိုမို၍ မုန်းတီး၏။

ယခု လယ်ဝန်မောင်ကြီးတစ်ယောက် သူမ၏ အလှကိုအစွဲ
ကြီးစွဲနေလေပြီ။ တဏှာရူးလယ်ဝန် ကံဆိုးတော့မည် ဟု ကြိုးဝါး
လိုက်၏။

လယ်ဝန်ကြီးသည် မပန်းဝါထံသို့ မကြာခဏ လာလည်ပြီး
လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလေ၏။ မပန်းဝါသည် တစ်လခန့် အမူပိုပြီး
နောက် လယ်ဝန်မောင်ကြီးကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ထိုအခါ
လယ်ဝန်မောင်ကြီး၏ မိဘများသည်မပန်းဝါကဲ့သို့ တစ်ခုလပ်မ
တစ်ယောက်နှင့် သားဖြစ်သူကို သဘောမတူဟု ငြင်းဆိုကြ၏။
သို့သော် လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် မပန်းဝါကို လက်မလွှတ်နိုင်
သဖြင့် မိဘများ၏ စကားကို ဖယ်ရှား၍ လက်ထပ်ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်
လေ၏။ မပန်းဝါသည် ၎င်း၏ မိဘများက သဘောမတူခြင်းကို

ပိုမိုနှစ်သက်လေ၏။

တစ်နေ့အခွင့်အရေးသာ၍ မောင်ကြီးကို ရှင်းလင်းပစ်ချိန်၌ မိဘများရှိနေလျှင် သံသယဝင်နိုင်၏။ ဤသို့ဖြင့် လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် မပန်းဝါ၏ ဆန္ဒအရ အကျဉ်းချုံး၍ လက်ထပ်ပွဲ ဆင်နွှဲနိုင်ခဲ့သည်။ မပန်းဝါနှင့်မောင်ကြီး၏ လက်ထပ်ပွဲသို့ အရာရှိ အသိုင်းအဝိုင်းမှ လူများနှင့် မြို့များကလေးများသာ ဖိတ်ကြားခဲ့၏။ လက်ထပ်ပွဲကို ညနေစောင့်၌ ဥယျာဉ်ပွဲဆန်ဆန် ဒင်နာပါတီလေးပေး၍ ပြုလုပ်ခဲ့လေ၏။

မောင်ကြီးနှင့်မပန်းဝါတို့ လက်ထပ်ခြင်းကြောင့် အရာရှိအသိုင်းအဝိုင်း၌ အတော်ပင် ပွက်လော့ရိုက်သွားလေ၏။ သို့သော် မပန်းဝါသည် မောင်ကြီးကို အတည်မယူဘဲ ဒုက္ခပေးလိုသူဖြစ်၍ သူတစ်ပါး ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို ဂရုမစိုက်ခဲ့ချေ။

လယ်ဝန်မောင်ကြီး သည် အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်သဖြင့် ဤမြို့မှ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လျှင် မိမိတို့ နောက်ကြောင်းကို သိရှိသူနည်းပါးသွားနိုင်၏။ ထိုအခါမှပင် လယ်ဝန်ကြီးကို အပျောက်ရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်

လိုက်၏။

လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် လယ်ဝန်ကြီးဖြစ်သော်လည်း ၎င်း၌ မပန်းဝါ မက်မောလောက်သော ငွေကြေးမရှိပါချေ။ မောင်ကြီးအဆုံးသွားလျှင် သူမအတွက် ယဇ္ဇည်းဥစ္စာများ ကုန်ရစ်စေရန် အသက်အာမခံထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မောင်ကြီးသည်မကြာခဏ တောပစ်ထွက်တတ်၍ တောတွင်း၌ အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်ကြောင်း အကြောင်းပြ၍ အသက်အာမခံထားရန် စည်းရုံးလေ၏။ ထိုအခါ အကြောင်းမသိသော မောင်ကြီးသည် မိမိကို စိုးရိမ်စိတ်ကြီးလွန်းသည့်မယားဟုထင်ကာ အချစ်တိုး၍ ပင်နေလေတော့သည်။ မပန်းဝါသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ တက်၍ မိမိလုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသော အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ၌ မောင်ကြီးအတွက် အသက်အာမခံများစွာ ထားလေ၏။

တစ်နေ့တွင်မောင်ကြီးသည် အစိုးရရုံးပိတ်ရက်များ ဆက်နေသဖြင့် တောပစ်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် တောပစ်ထွက်ရာသို့ မပန်းဝါကို

အဖော်ခေါ်လေ၏။ မပန်းဝါသည် မိန်းမသားဖြစ်သော်လည်း
အတွေ့အကြုံမျိုးစုံကို လိုချင်သူဖြစ်သဖြင့် တောပစ်ထွက်ရာသို့
လိုက်ခဲ့လေ၏။

၎င်းတို့သည် တောပစ်ထွက်မည့်နေ့၌ ဒေသခံမုဆိုးများ
လာရောက်ကြိုဆိုသောလည်းဖြင့် လိုက်ခဲ့လေ၏။

နေ့လယ်သို့ရောက်သောအခါ အမဲလိုက်ထွက်မည့်တောနှင့်
အနီးဆုံးရွာသို့ရောက်ရှိလေ၏။

ထိုရွာရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်း၌ စခန်းချပြီးနောက် လက်နက်
ကိုယ်စီဖြင့် တောလည်ထွက်ခဲ့လေ၏။

တောလည်ထွက်ရာသို့ လယ်ဝန်မောင်ကြီးနှင့်အတူ ရွာခံ
မုဆိုးနှစ်ယောက် လိုက်ပါလာလေ၏။

မပန်းဝါသည် ၎င်းတို့နှင့်လိုက်ပြီး တောလည်ချင်သော
အတွေ့အကြုံများကို ရယူလေ၏။

သူမဘဝ၌ ပထမဆုံးအကြိမ် တောနက်ထဲသို့ ရောက်ဖူး
ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် စိတ်လွှပ်ရှားဖွယ်ကောင်းလှ၏။

ထိုအရပ်၌ သမင်၊ ဒရယ်၊ တောဝက်မှသည် မြောင်၊ ကျား၊
ဆင်တို့ထိအောင် သားကောင်မျိုးစုံ ရရှိနိုင်၏။

ထိုနေ့ညနေမှာပင် လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် ရွာခံမုဆိုးတစ်
ယောက်နှင့်အတူ တောထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။

မပန်းဝါသည် ရွာခံမုဆိုးတစ်ယောက်နှင့်အတူ တောစပ်၌
ကျန်နေခဲ့၏။

ရွာခံမုဆိုးသည် မီးဖိုတစ်ဖိုကိုကြိုတင်၍ ပြုလုပ်နေလေ၏။
မပန်းဝါသည် မီးဖို၌ရေနွေးစာည်၍ ကော်ဖီဖျော်သောက်ရန်
ပြင်ဆင်၏။

မပန်းဝါ ကော်ဖီသောက်ပြီး ခဏကြာလျှင် တောထဲမှ
သေနတ်သံနှစ်ချက် ကြားရလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ လယ်ဝန်မောင်ကြီးနှင့် ရွာခံမုဆိုး ဖြန်
ရောက်လာပြီး ရွာခံမုဆိုးသည် တောဝက်ငယ်တစ်ကောင်ကို ကျော
ပိုးပြီး ယူလာ၏။

လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် တောထဲသို့ဝင်ဝင်ချင်း အခဲချရှိ

သဖြင့် ပျော်ရွှင်နေလေ၏။

မပန်းဝါသည် တောဝက်ဖျက်နေသော ရွာခံမုဆိုးနှစ်ဦးကို

ကြည့်၍ ရင်ထဲတွင်ဖျို့အန်သလို ခံစားမိ၏။

မုဆိုးနှစ်ယောက်သည် တောဝက်သားကို ချက်ချင်းပင်
ချက်လေ၏။

လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် တောဝက်သားမကျက်မီ အိုးထဲမှ
နှိုက်၍ အရက်နှင့်မြည်းသည်။

ငှင်းတိုချက်ထားသော တောဝက်သားကို မပန်းဝါအား
စားရန် ကျွေးမွေးလေ၏။ မပန်းဝါသည် အောကလီဆန်လွန်းသဖြင့်
တောဝက်သားကိုမစားဘဲ အသင့်ယူဆောင်လာသော ငါးသေတ္တာ
များကို ဖောက်၍စား၏။

ထိုနေ့ညကို ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းစုရပ်၌ အိပ်စက်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ မပန်းဝါသည် အမဲလိုက်
ရန် တောထဲသို့ မလိုက်တော့ချေ။ လယ်ဝန်မောင်ကြီးက မပန်းဝါ
ကိုကြည့်၍ ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဘယ်လိုလဲ သတ္တိခံမကြီး၊ တစ်ရက်တည်းနဲ့ တောလည်
ထွက်ဖို့ကြောက်သွားပြီလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မပန်းဝါက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မကြောက်ပါဘူး၊ တောထဲမှာ သတ္တဝါတွေကို သွေးသံ
ရဲရဲနဲ့ ဖျက်နေတာ အော်ကလီဆန်လို့ မလိုက်ခွဲတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ လယ်ဝန်မောင်ကြီးက

“မပန်းဝါ မလိုက်တော့ဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့မုဆိုးတွေ တောထဲမှာ တစ်ရက် နှစ်ရက်နေပြီး ကျားပစ်ထွက်ဖို့ စီစဉ်တော့မယ်၊ ဒီတောဝန်းကျင်မှာ ကျားတစ်ကောင် သောင်းကျန်းနေတယ်လို့ ကြားတယ်၊ ဒီကျားဟာ ရွာထဲကနွားတွေကို ဝင်ဆွဲဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့်တစ်ရွာလုံးက လူတွေကကျားကို နှိမ်နင်းစေချင်နေတယ်၊ မပန်းဝါ၊ ဧရပ်မှာနေလို့ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

ဟုပြောလေရာ မပန်းဝါက ခေါင်းညှိတ်၍

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဧရပ်မှာအေးအေးဆေးဆေး ဘုန်းကြီးကျောင်းကစွန့်တဲ့ ထမင်းဟင်းတွေကို စားနေရမှာပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် လယ်ဝန်မောင်ကြီးနှင့်မုဆိုးနှစ်ဦးသည် ကျားပစ်ရန် တောထဲသို့ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မပန်းဝါသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းထဲရှိ ဧရပ်၌ တစ်ကိုယ်

တည်းကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူမသည် ဧရပ်၌ ကော်ဖီဖျော်သောက်လိုက်၊ ပေါင်မုန့်များကို ငါးသေတ္တာဖြင့် တိုစားလိုက်နှင့် မိမိကျနေ၏။

လယ်ဝန်မောင်ကြီးကဲ့သို့ ကျားပစ်ရန်အတွက် တောထဲ၌ တစ်ညလုံးနေမည်ဆို၏။

မပန်းဝါတစ်ကိုယ်တည်း ပျင်းရိနေမှာစိုးသဖြင့် ရွာခံလူများသည် သူမနှင့်အတူ ဧရပ်သို့လာရောက်ပြီး အဖော်ပြုပေးလေ၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ ရွာခံမိန်းမပျိုများသည် မပန်းဝါနှင့်အတူ လာရောက်အိပ်စက်ပေးလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ရွာထဲရှိအိမ်များမှ မပန်းဝါ စားသောက်နိုင်ရန် တစ်အိမ်ဟင်းတစ်ခွက်ပို့ပေးလေ၏။

ထိုအခါ မပန်းဝါ၏ထမင်းပိုင်း၌ဟင်းများစုံလင်နေလေ၏။

မပန်းဝါသည် ဧရပ်၌ မိမိကိုအဖော်ပြုလုပ်ပေးနေသော မိန်းကလေးများရှိသဖြင့် ပျင်းရိပြီးငွေခြင်းမဖြစ်တော့ချေ။

လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် ဒုတိယနေ့၌လည်း ရွာသို့ပြန်မလာ

ခဲ့ချေ။ မပန်းဝါသည် ရွာသူမိန်းကလေးများနှင့် ဧရပ်၌ အိပ်စက်
ရပြန်၏။

တတိယနေ့နံနက်သို့ရောက်သောအခါ မပန်းဝါအတွက်
အလွန်ဆိုးဝါးသောသတင်းကိုယူ၍ ရွာခံမုဆိုးနှစ်ယောက်ပြန်လာ၏။

ညက လင့်စင်ထိုး၍ ကျားပစ်ကြရာ ကျားသည် လင့်စင်
ပေါ်ခုန်တက်၍ လယ်ဝန်မောင်ကြီးကို တိုက်ခိုက်သည်ဟုဆို၏။
လယ်ဝန်မောင်ကြီးသည် ကျားကိုက်သောဒဏ်ရာနှင့်ပင် သေဆုံး
ခဲ့သည်ဟုဆို၏။

ရွာခံမုဆိုးနှစ်ယောက်၌လည်း ဒဏ်ရာအချို့ရရှိလာကြ၏။

လယ်ဝန်မောင်ကြီး၏အလောင်းကို တောစပ်၌ပင်ထားခဲ့
ကြ၏။ ပြီးမှ ရွာသားများကိုခေါ်ပြီး လယ်ဝန်မောင်ကြီး၏အလောင်း
ကို သယ်ဆောင်မည်ဆို၏။

မပန်းဝါသည် လယ်ဝန်မောင်ကြီး၏ သတင်းဆိုးကို ကြား
ကာစက အံ့သြထိတ်လန့်သွားသော်လည်း သူမ၏အကြံအစည်
အောင်မြင်သွားသဖြင့် စိတ်ထဲတွင်ကျိတ်၍ ကျေနပ်သွား၏။

မပန်းဝါသည် သူမကိုစောင့်ကြည့်နေသော ရွာသူရွာသား
များရှေ့တွင်မူ

“အမလေး...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကို ကျွန်မကို
ထားသွားခဲ့ပြီပေါ့၊ ဒါကြောင့် တောပစ်မထွက်ပါနဲ့လို့ ကျွန်မ အကြိမ်
ကြိမ်တားခဲ့ရက်သားနဲ့”

ဟု အော်ဟစ်ငိုယိုဖြူလိုက်လေ၏။ ရွာသူရွာသားများသည်
မပန်းဝါကိုများစွာ ကရုဏာသက်ကြပြီး ဝိုင်းဝန်းနှစ်သိမ့်ကြ၏။

မပန်းဝါသည် စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်ပြီးပျော်ရွှင်နေသော်လည်း
အများရှေ့၌ ဟန်ဆောင်ပြီး ငိုယိုပြီးနေလေ၏။

မပန်းဝါသည် လယ်ဝန်မောင်ကြီး၏အလောင်းကို ရွာပြင်
သင်္ချိုင်း၌ပင် မြှုပ်နှံစေလိုက်၏။

မြို့ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ လယ်ဝန်မောင်ကြီး ကျားကိုက်
ခံရသည်ဆိုသဖြင့် အရာရှိလောက၌ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြ၏။
လယ်ဝန်မောင်ကြီး၏ မိဘများလည်း မပန်းဝါ၏စကားကို အယုံ
အကြည်မရှိသဖြင့် ကျားပစ်သောရွာသို့ သွားရောက်စုံစမ်းလေရာ

ရွာသူကြီး အပါအဝင် တစ်ရွာလုံးက ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံကြလေ၏။

ထိုအခါမှပင် လယ်ဝန်မောင်ကြီး၏ မိဘများသည် မပန်းဝါ
ကို ရန်မရှာဝံ့တော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

မပန်းဝါသည် လယ်ဝန်မောင်ကြီးအတွက် ထားရှိသော
အာမခံငွေအမြောက်အမြားကို ရရှိလိုက်သဖြင့် သူမ၏စည်းစိမ်
ဥစ္စာများ တိုးပွားလာခဲ့၏။

မပန်းဝါသည် လယ်ဝန်မောင်ကြီးနှင့်လက်ထပ်ပြီး ဝယ်ယူ
ထားသော အိမ်ကိုရောင်း၍ ထိုမြို့မှ အပြီးအပိုင်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေ၏။

မပန်းဝါသည် သူမ အလွန်မုန်းတီးသောပုရိသယောက်ျား
များထဲမှ တစ်ယောက်သေဆုံးသွားရသဖြင့် အလွန်ကျေနပ်နေမိ၏။
သူမ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသရွေ့ မိမိကို ရူးရူးမူးမူးစွဲလမ်းသော
ယောက်ျားများကို ဒုံကွပေးရန် ဆုံးဖြတ်ထားလေ၏။

အမှန်စင်စစ် မပန်းဝါသည် ပုရိသများကို မုန်းတီး၍ရှာသော
စိတ္တံစ ဖြစ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

မပန်းဝါသည် မြို့ကြီးတစ်မြို့သို့ရောက်သောအခါ လူကုယ်
ရပ်ကွက်၌ အိမ်တစ်လုံးကို ငှားရမ်း၍ နေထိုင်လေ၏။

သူမသည် ထုံးစံအတိုင်း ပုရိသသားကောင်ရှာဖွေရန်
လူကုယ် မိန်းမတစ်ဦးကဲ့သို့ ခံညားစွာ ဝတ်ဆင်နေထိုင်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် လအနည်းငယ်အတွင်း လူကုယ်လောက၌
ဝင်ဆံသွားလေ၏။

ထိုသို့ ဝင်ဆံသွားခြင်းမှာ မပန်းဝါ၏ ချောမောလှပပြီး

အင်္ဂလိပ်စကားကို ကပြားမများကဲ့သို့ ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

မပန်းဝါအား ထိုမြို့၏ လူကုတ်အသိုင်းအဝိုင်း၌ ဝင်ဆန်အောင် ဝိုဆောင်ပေးသူမှာ ရှိစိဆိုသော ကပြားမပင်ဖြစ်၏။ ရှိစိသည် အလုပ်အကိုင်မယ်မယ်ရရမရှိသော ပိုင်းလုံးတော်ယောက်သာ ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင်ရှိစိက မပန်းဝါ၏အိမ်သို့ရောက်ရှိလာပြီး

“ကျွန်မတို့ ဘာသာရဲ့အိမ်မှာ ပျော်ပွဲစားပွဲလုပ်မယ်၊ အစ်မလိုက်ခဲ့ပါလား။”

ဟုပြောလိုက်ရာ မပန်းဝါက

“ဟဲ့...ရှိစိ၊ ငါ့ကိုမဖိတ်ဘဲ အရှက်မရှိသွားရမှာလား။”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရှိစိက သဘောကျဟန်ဖြင့်ရယ်မော၍

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန်ကျရင် အစ်မအတွက် ဖိတ်စာပို့ပေးလိုက်မယ်၊ ဖိတ်စာပါရင်တော့ အစ်မလိုက်ရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ရှိစိသည် အမှန်ပင် မပန်းဝါအတွက် လှပ

သောဖိတ်စာတစ်ခုကို ယူလာ၏။ ဖိတ်စာထဲ၌ စက်သူဌေးခင်မောင်တင် ပျော်ပွဲစားပွဲ လုပ်မည်ဆို၏။ ထိုအခါ မပန်းဝါက ရှိစိကို စူးစမ်းသလိုကြည့်၍

“စက်သူဌေး ခင်မောင်တင်က ရှိစိရဲ့ဘုရားသားလား။”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ရှိစိက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်မကို အစ်ကိုက ကောင်းကောင်းသိတယ်၊

ဒီမြို့မှာ အချောဆုံး အလှဆုံး လူဆိုရင် အစ်ကို မသိတာ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ အစ်ကိုက စက်သူဌေးဆိုပေမဲ့ အတော်ခေတ်မီတယ်၊ ဘီလပ်မှာတောင် တစ်နှစ်လောက်နေခဲ့ဖူးတယ်၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြောလဲ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အစ်မတို့နှစ်ယောက်ပြောရင် နား ထောင်လို့ ကောင်းမှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ မပန်းဝါသည် ပျော်ပွဲစားပွဲ၌ မိမိအတွက် ပုရိသသားကောင်ကို ရရှိနိုင်သဖြင့် အလှဆုံးပြင်ဆင်၍ တက်ရောက်ရန် ပြင်လေ၏။

စနေနေ့သို့ရောက်သောအခါ ရှိစိနှင့်မပန်းဝါသည် ရထားလုံး

တစ်စီးကို ငှားရမ်း၍ ပျော်ပွဲစားပွဲပြုလုပ်မည့် ခြံကြီးဆီသို့ သွားကြလေ၏။

ထိုခြံကြီးသည် မြို့၏အစွန်ပိုင်း၌ရှိပြီး သစ်ပင်ပန်းမာန်များဖူးပွင့်နေလေ၏။

ပျော်ပွဲစားပွဲ ပြုလုပ်ရာခြံကြီး၌ လှပသော စားပွဲကုလားထိုင်များကို ခြံထဲ၌ပင် ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

မပန်းဝါတို့ ခြံကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ လူကုံထံ ယောက်ျား၊ မိန်းမများကို တွေ့ရလေ၏။

ခြံကြီး၏အနောက်၌ အနီရောင်အုတ်များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော အလွန်ခန့်ညားသည့် အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှိ၏။

ထိုအိမ်ကြီးရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်၌လည်း ရောင်စုံဘောလုံးများ ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။

ပျော်ပွဲစားပွဲသို့ တက်ရောက်သည့် လူတိုင်းသည် လူကုံထံများဖြစ်သဖြင့် ပိုးဖဲကတ္တီပါ အဝတ်အစားများဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေလေ၏။

ထို့အပြင် ပျော်ပွဲစားပွဲသို့ လာရောက်သည့် မိန်းမများ အားလုံး ချောမောလှပသူများသာဖြစ်၏။

ရှိစီသည် မပန်းဝါကို ဥရောပဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော လူလတ်ပိုင်းအရွယ် လူတစ်ဦးနှင့်မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

ထိုသူသည် ပျော်ပွဲစားပွဲကို ဦးဆောင်ကျင်းပသော စက်သူဌေး ခင်မောင်တင့်ဆိုသူဖြစ်၏။

ခင်မောင်တင့်က မပန်းဝါ၏ ဖွဲ့ထွားသောကိုယ်ဟန်ကို မျက်လုံးစောကြည့်၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်

“ကျုပ်တို့မြို့ရဲ့ ကွင်းကိုယ်တိုင် ကျုပ်ရဲ့ပျော်ပွဲစားပွဲကို တက်ရောက်လာတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မပန်းဝါသည် ခင်မောင်တင့်ကို မြင်မြင်ချင်းရုံရှာသွားပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပင်

“ကျွန်မကို ဒီလောက်လဲ မမြှောက်ပါနဲ့ရှင်၊ မြို့ပေါ်မှာ ကျွန်မထက်ချောတဲ့သူတွေ အများကြီးပါ”

ဟုပြောလိုက်၏။ မပန်းဝါသည် ခင်မောင်တင့်ကို မြင်မြင်

ချင်း နှိပ်စက်တီးသွားသော်လည်း ခင်မောင်တင့်သည် သူ၏ သား
ကောင်မဖြစ်နိုင်ဟု သိလိုက်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခင်မောင်တင့်သည် လူလည် လူရွပ်
တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ထိုသူမျိုးကို ဒုက္ခပေးရန် ခက်ခဲခြင်းကြောင့်
ဖြစ်၏။

မယန်းဝါသည် ခင်မောင်တင့်ကို အသိအမှတ်မပြုတော့ဘဲ
ဥယျာဉ်ပွဲ၌ သားကောင်အသစ်ကို ရှာဖွေနေလေ၏။

ဥယျာဉ်ဖျော်ပွဲစားပွဲတို့ ထုံးစံမှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ပေးခြင်းမရှိချေ။ ဥယျာဉ်ပွဲသို့ လာသည့်
လူတိုင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အဆင်ပြေသလို ဆက်ဆံကြခြင်းဖြစ်၏။

မယန်းဝါတို့သည် ဥယျာဉ်တစ်နေရာ၌ရှိသော သစ်သီးဖျော်
ရည်များရှိရာ စားပွဲသို့သွားပြီး သောက်ကြလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မယန်းဝါ၏အနီးသို့ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်
လူတစ်ဦးရောက်လာပြီး

“ဥယျာဉ်ပွဲမှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးနော်၊ ကျုပ်တို့မိတ်ပွဲ

ရအောင်၊ ကျုပ်မှာမည်အေးသိန်းလို့ခေါ်ပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ မယန်းဝါက

“ကျွန်မမှာမည် မပန်းဝါလို့ခေါ်ပါတယ်၊ ကိုအေးသိန်းက

ဒီမြို့ကပဲလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အေးသိန်းဆိုသူက

“ကျုပ်က ဒီမြို့ကပါပဲ၊ ဓာတ်ပုံလုပ်ငန်းကို လုပ်တယ်၊

ကျုပ်ရဲ့ဆိုင်က မြို့ထဲက လှကြေးမုံလေ”

ဟုပြောလေ၏။

မယန်းဝါသည် မြို့လယ်ခေါင်ရှိ အလွန်ကြီးမားခဲ့သည်သော

လှကြေးမုံ ဓာတ်ပုံဆိုင်ကို သတိရလိုက်၏။

အေးသိန်းဆိုသူသည် လှကြေးမုံဓာတ်ပုံဆိုင်၏ ပိုင်ရှင်ဆို

ပါလား။

ထိုသူသည် သူမ၏သားကောင်ဖြစ်နိုင်ချေရှိ၏။ အေးသိန်း

သည် မယန်းဝါ၏လုပ်သော ကိုယ်ခန္ဓာကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်၍

“ကျုပ်တို့အိမ်ထဲဝင်ပြီး စားသောက်ကြရအောင်”

ဟုတ်ခေါ်လေ၏။

မန်းဝါသည် အေးသိန်းနှင့်တွဲ၍ မြို့ကြီး၏ အလယ်၌ရှိသော
အိမ်ကြီးထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။

အိမ်ကြီး၏ဧည့်ခန်းထဲ၌ လွန်စွာရှည်လျားသော စားပွဲရှည်
ကြီးကို ခင်းကျင်းထားပြီး စားပွဲနှင့်အပြည့် တရုတ်စာများကို ခင်း
ကျင်းထားလေ၏။

စားပွဲရှည်ကြီး၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ ဟိုသည်သွားလာပြီး
အလုပ်ရှုပ်နေသော ပျော်ပွဲစားပွဲရုံစားပွဲထိုးများကိုတွေ့ရ၏။

စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က စားပွဲရှည်ကြီး၌ ဧည့်
သည်များကို နေရာချပေးလေ၏။

ထိုသို့ နေရာချပေးရာ၌ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ ခုံတွဲများတွဲစပ်၍
နေရာချပေးကြောင်းတွေ့ရ၏။

မကြာမီ စားပွဲရှည်ကြီး၌ ဧည့်သည်ခုံတွဲများ ခုံလင်နေပြီဖြစ်
သဖြင့် အိမ်ရှင်ခင်မောင်တင့်က ပျော်ရွှင်သောအမူအယာဖြင့်

“ဧည့်သည်များခင်ဗျား၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်နိုင်

မေတ္တာစာပေ

ပါပြီ၊ အားမကုတမ်း စားပါခင်ဗျာ၊ ကိုယ့်အိမ်လိုလဲ သဘောထား
ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ခင်မောင်တင့်သည် ဘိလပ်၌ အနေကြာခဲ့
သဖြင့် ဘိုဆန်သောအပြုအမူများကို ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ပုံရ၏။

မန်းဝါသည် ဓာတ်ပုံဆိုင်ရှင် အေးသိန်းဆိုသူနှင့်အတူ ယှဉ်
တွဲ၍ထိုင်ရ၏။

မကြာမီ တရုတ်အစားအစာ အမျိုးပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်
တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ရောက်ရှိလာလေ၏။

ထို့ပြင် ယောက်ျားများအတွက် ဝိစကီ၊ ဘရန်ဒီ စသော
အရက်ပြင်းများရှိပြီး မိန်းမများအတွက် ဝိုင်အရက်များ စီစဉ်ထား
လေ၏။

ဧည့်သည်ခုံတွဲများသည် အရက်သောက်လိုက် တရုတ်စာ
စားလိုက်နှင့် တဖြည်းဖြည်း ရီတိတိဖြစ်လာ၏။

ယောက်ျားများလည်း နှုတ်သွက်လျှာသွက်ဖြင့် အူရွှင်သော
အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

မေတ္တာစာပေ

စားပွဲဝိုင်း၌ ထိုင်နေသောစုံတွဲများအနက် ချစ်သူစုံတွဲများ
လည်း ပါရှိသဖြင့် ရှက်ရွံ့ဟန်မရှိဘဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်ယမ်း
နမ်းရှုံ့ကြလေ၏။

ဓာတ်ပုံဆရာအေးသိန်းသည် မပန်းဝါကို ပြီတီတီနှင့်ကြည့်၍
သူမ၏ပန်းပေါ်သို့ မသိမသာ လက်တင်လိုက်၏။

မပန်းဝါသည် ဓာတ်ပုံဆရာအေးသိန်းအား သူမ၏သား
ကောင်အဖြစ် ကျုံးသွင်းလိုသဖြင့် ငြိမ်သက်စွာနေလိုက်၏။

ပျော်ပွဲစားပွဲသို့ တက်ရောက်လူတိုင်းသည် အတွေ့အကြုံရှိ
ပြီးသား လူများဖြစ်သဖြင့် အမူးလွန်အောင်မသောက်ဘဲ စားကောင်း
သောက်ကောင်းရုံသာ သောက်ကြလေ၏။

စုံတွဲများအနက် မိန်းမများသည် ဝိုင်အရက်အရှိန်ကြောင့်
ယောက်ျားများအပေါ် ရဲရဲတင်းတင်းဖြစ်လာ၏။

မပန်းဝါကို ပျော်ပွဲစားပွဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာသော ရှိစီသည်
ဝိုင်အရက်အရှိန်ကြောင့် ယောက်ျားတစ်ဦး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်
နေလေ၏။

ဧည့်သည်များသည် ပျော်ပါးစားသောက်ပြီး အတန်ကြာ
သောအခါ ပျော်ပွဲစားပွဲကို စီစဉ်သော ခင်မောင်တင့်က

“ဧည့်သည်တွေကို ပျော်စရာအကောင်းဆုံးအစီအစဉ်တစ်ခု
နဲ့ပျော်ဖြေပါဦးမယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ တိုက်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်ကို ကြွ
ကြပါခင်ဗျာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စုံတွဲအသီးသီးသည် အပေါ်ထပ်သို့ တွဲဖက်
၍ တက်ကြလေ၏။

အပေါ်ထပ်အခန်းကျယ်ကြီးသို့ ဧည့်သည်စုံတွဲများ ရောက်ရှိ
သောအခါ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာကြီးများ အစီအစဉ်ချထားကြောင်း
တွေ့ရ၏။

ဆိုဖာကြီးများမှာ ကျယ်ဝန်းပြီး လူတစ်ယောက်လှအိပ်၍
ပင် ရရှိနိုင်၏။

ဆိုဖာကြီးများပေါ်၌ စုံတွဲအသီးသီး ထိုင်ပြီးသောအခါ အိမ်ရှင်
ခင်မောင်တင့်က အလုပ်သမားများကိုအခန်းထဲမှ မောင်းထုတ်၍
တံခါးကြီးကို ပိတ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် အခန်းကိုမှောင်ချလိုက်ပြီး ရုပ်ရှင်ပြစက်သံကို ကြားရပြီး နံရံ၌ ရုပ်ရှင်ကားပြသလေ၏။

ထိုရုပ်ရှင်ကားသည် အောက်နိုင်ငံမှ စုံတွဲများကာမဆက်ဆံ နေပုံများကို ပြသပြီး နောက်ပိုင်း၌ စုံတွဲအသီးသီး ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ပုံ များကို ပြသလေ၏။

ရုပ်ရှင်ပြကွက်များကို ကြည့်ပြီး အရက်ရှိန်ကြောင့် ရီစေနေ သော ချစ်သူစုံတွဲများသည် မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် ဖြစ်ပြီး ကာမ စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ကြလေ၏။

ထိုသူများကိုကြည့်ပြီး ကျန်သောစုံတွဲများသည်လည်း ရင်ခုန် နှုန်းမြန်လာ၏။ မိမိ၏တွဲဘက်ကို ကလူကစီစယ်ရန် ကြိုးစားကြ လေ၏။

မယန်းဝါသည် ယောက်ျားများကို ရွံရှာပြီး မိမိ၏သားကောင် များဟု သဘောထားသဖြင့် ရုပ်ရှင်ပြကွက်များကို မသာယာသည့် အပြင် စက်ဆုပ်ရွံရှာနေမိ၏။

ဓာတ်ပုံဆရာ အေးသိန်းသည် မယန်းဝါ၏ ပန်းပေါ်လက်တင်

ဝေတနာတပေ

ထားရာမှ နမ်းရှုံ့ပြီး မယန်းဝါ၏ပေါင်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်ရန် ကြိုးစား လိုက်ရာ မယန်းဝါက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“စိတ်ထိန်းပါ ကိုအေးသိန်း၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ မိတ်ဆွေပဲ ရှိ သေးတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဓာတ်ပုံဆရာအေးသိန်းသည် မယန်းဝါ၏ တည်ငြိမ်သောအမူအယာကို အမှောင်ထဲတွင် ရုတ်တရက် သိလိုက် သဖြင့် ရှေ့ဆက်မတိုးပုံဖြစ်သွား၏။

မယန်းဝါသည် မိမိကို တိမ်းညွှတ်နေဟန်ရှိသော ဓာတ်ပုံဆရာ ကို မိန်းမမာယာသုံး၍ ဣန္ဒြေရရ နေလိုက်ရာ အေးသိန်းသည် မယန်းဝါကို ပိုမိုစွဲလမ်းသွား၏။

အေးသိန်းသည် ပျော်ပွဲစားပွဲ ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၌ မယန်းဝါ ထံသို့ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ၍ ဝင်ထွက်၏။

မယန်းဝါကလည်း အေးသိန်း၏ ဓာတ်ပုံဆိုင်၌ ဓာတ်ပုံများ သွားရောက်ရိုက်ကူးလေ၏။

အေးသိန်းသည် မယန်းဝါကို စိတ်တိုင်းကျ ဓာတ်ပုံများ ရိုက်

ဝေတနာတပေ

ကူးပေးရင်း လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလေ၏။

မပန်းဝါသည် အပျိုစင်တစ်ဦးမဟုတ်ကြောင်း၊ လက်ဖက်တင်နှင့် တစ်ဦးနှင့်လက်ထပ်ဖူးကြောင်း၊ သို့သော် သူမ၏အိမ် ထောင်ရေး ကံဆိုးကြောင်း၊ လက်ဖက်တင်နှင့်သည် တိုက်ပွဲ၌ မျက်စိကွယ်ပြီး စိတ္တဇရောဂါခံစားရကြောင်းပြောပြလေ၏။

မပန်းဝါသည် လယ်ဝန်မောင်ကြီးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ဖူးကြောင်း အေးသိန်းအား ပြောမပြဘဲ လျှို့ဝှက်ထားလိုက်၏။ အေးသိန်း သည် မပန်းဝါကို အပျိုစင်မဟုတ်ကြောင်း သိရသော်လည်း သူမ၏ အလှကွန်ယက်ထဲမှ ရှုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘဲ လက်ထပ်ခွင့်ရရန်သာ တကချီကျီပူဆာနေလေ၏။

မပန်းဝါကမူ လက်ထပ်ရန် သဘောမတူသေးဘဲ အေးသိန်း ၏ မနုအင်အားနှင့် နောက်ကြောင်းရာဇဝင်များကို မသိမသာ စုံ စမ်းလေ၏။

ထိုအခါ အေးသိန်းသည် မိဘဆွေမျိုးများမရှိသော တစ် ကောင်ကြွက်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စည်းစိမ်ဥစ္စာအနေဖြင့် ဓာတ်ပုံ

ဆိုင်အပြင် ပန်းကန်စက်တစ်လုံးကို အနီးအနားမြို့၌ ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင် ကြောင်းသိရ၏။

နောက်ဆုံး၌ မပန်းဝါသည် အေးသိန်းကို သူမ၏သားကောင် ဖြစ်ထိုက်သူဟု သတ်မှတ်ပြီး လက်ထပ်ရန်သဘောတူလိုက်လေ၏။ လက်ထပ်ပွဲကိုမူ မပန်းဝါ၏ဆန္ဒအတိုင်း အကျဉ်းချုံး၍ စီစဉ်ရန်သဘောတူလေ၏။

အေးသိန်းနှင့်လက်မထပ်မီ ၎င်း၏နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို မေးမြန်းရာ အလှမယ်တစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ဖူးပြီး ကွဲကွာသွားဖူး ကြောင်းသိရ၏။

မပန်းဝါနှင့်အေးသိန်းတို့၏ မင်္ဂလာပွဲကို ၎င်းတို့ စတင်ဆုံတွေ့ ရာ စက်သူဌေးခင်မောင်တင့်၏ ခြံကြီး၌ပင် ကျင်းပခဲ့လေ၏။

မပန်းဝါနှင့်အေးသိန်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ချိန်မှစ၍ ရိုစီဆိုသော မိန်းမသည် မပန်းဝါကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းမရှိတော့ချေ။

ရိုစီသည် ဓာတ်ပုံဆရာ အေးသိန်းကို တစ်ဖက်သတ် ကြိုက် နှစ်သက်နေသူဟု သိရ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ရှိစီသည် မပန်းဝါအား မနာလိုဝန်တုံ့မူကြီး
စွာဖြင့် ဆက်ဆံနေလေတော့၏။

မပန်းဝါသည် နှင့် လက်ထပ်ပြီးမကြာခင် အေးသိန်းသည်
မပန်းဝါ လက်စားချေရန် တွန်းအားပေးသော အပြုအမူများကို
ကျူးလွန်၏။

အေးသိန်းသည် မပန်းဝါနှင့်လက်ထပ်ပြီး များမကြာမီ ၎င်းကို
အသေအလဲ လိုချင်နေသော ရှိစီနှင့်စုံတွဲခတ်လေတော့၏။

မပန်းဝါသည် အေးသိန်းကို ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့် လက်ထပ်
ခြင်းမဟုတ်ဘဲ လက်စားချေလိုသူဖြစ်သဖြင့် မည်သို့မျှ မတုန်လှုပ်ဘဲ
ရှိနေလေ၏။

မပန်းဝါသည် အေးသိန်းအား ရှေးဦးစွာ အသက်အာမခံ
ထားရှိရန်ကြံ၏။

ထို့ကြောင့် အေးသိန်းအား အသက်အာမခံထားရန် စည်းရုံး
သောအခါ ၎င်းကရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား...ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ အသက်အာမခံ

ထားရမှာလဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ကျန်းမာရေး သိပ်ကောင်းတယ်၊ အနည်းဆုံး
နောက်နှစ်ငါးဆယ် မသေနိုင်ဘူး”

ဟုငြင်းဆန်လေရာ မပန်းဝါသည် အနည်းငယ် အခက်ကြုံ
သွားပြီး အေးသိန်းအား အသက်အာမခံထားရန် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်
စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလေ၏။

မပန်းဝါသည် အေးသိန်းကို သိမ်းသွင်းလို့မရသဖြင့် ကိုယ့်
နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့်သာ အသက်အာမခံထားရန် ကြံစည်လေ၏။
ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆင်း၍ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု
နှင့်ဆက်သွယ်လေ၏။

သူမ လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသော အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ၌ အေးသိန်း
အား အာမခံမထားတော့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လယ်ဝန်
မောင်ကြီး၏ အသက်အာမခံအား ပြန်ဆင်ဘဏ္ဍာသား ကုမ္ပဏီ၌
ထားရှိခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

ယခု ဓာတ်ပုံဆရာအေးသိန်း၏ အသက်အာမခံကို ပြန်ဆင်
ကုမ္ပဏီ၌ ထားရှိခဲ့လျှင် မိမိအား များစွာ သံသယဝင်သွားနိုင်၏။

မပန်းဝါသည် မိမိကို အနီးမှာထား၍ မိန်းမပေါင်းစုံနှင့်
ရှုပ်ပွေနေသော အေးသိန်းအား များစွာရှုံ့ရှာမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် အေးသိန်းအား အပျောက်ရှင်းနိုင်မည့် နည်းလမ်း
များကို အားလပ်သည့်အချိန်တိုင်း ကြံဆနေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ အေးသိန်း၏ အံ့ဆွဲအတွင်း၌ ခြောက်လုံးပြု
သေနတ်တစ်လက်ကိုတွေ့ရ၍ မေးမြန်းကြည့်ရာ အေးသိန်းက

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ အပျော်တမ်း
သေနတ် ဖမ်းမြိုင်ဖို့ဝယ်ခဲ့တာပဲ၊ ကျုပ်က အမဲပစ်လဲဝါသနာပါ
တယ်”

ဟုပြောလေရာ မပန်းဝါသည် သူမ၏လင်နှစ်ယောက်စလုံး
အမဲပစ်ဝါသနာပါနေခြင်းကို အံ့သြဖွယ်သိလိုက်ရ၏။

မပန်းဝါသည် အေးသိန်းကို စူးစမ်းသလိုကြည့်၍

“ရှင်အခု အမဲမလိုက်တော့ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

အေးသိန်းက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်က အနုပညာသမားကွ၊ သေနတ်ပစ်တယ်ဆိုတာ
လူကြမ်းသူကြမ်းတွေရဲ့အလုပ်၊ အရင်တုန်းကတော့ သူငယ်ချင်းတွေ
အဆွယ်ကောင်းလို့ အမဲပစ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ပုံသမား က
ကင်မရာပဲကိုင်ချင်တယ်၊ သေနတ်ကို မကိုင်ချင်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

မပန်းဝါသည် အေးသိန်း၏ခြောက်လုံးပြုသေနတ်ကို ကြည့်
၍ ၎င်းအား လက်စတုံးစီရင်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို ကြံဆ
နေလေ၏။

တစ်နေ့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ အေးသိန်းကို လက်စတုံး စီရင်
နိုင်သည့် နည်းလမ်းကိုတွေ့လိုက်၏။

မပန်းဝါသည် ထိုနည်းလမ်းကို လက်တွေ့အကောင်အထည်
ဖော်ရန် အကြိမ်ကြိမ်အပန်ဖန် လေ့ကျင့်လေ၏။

ထိုသို့လေ့ကျင့်ပြီးနောက် အေးသိန်းကို လူ့လောကမှ ရှင်း
ပစ်ရန် နေ့ရက်ကို သတ်မှတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ကို ရုံးပိတ်ရက်စနေနေ့ကိုရွေးချယ်လိုက်လေ၏။ စနေနေ့
၌ အေးသိန်း၏ ဓာတ်ပုံဆိုင် ပိတ်လေ့ရှိသဖြင့် အေးသိန်းအိမ်မြဲ
နေတတ်၏။

ထိုနေ့သည် အေးသိန်း၏သေနေ့ဖြစ်လေ၏။

မပန်းဝါသည် ထိုနေ့နံနက်က ဈေးသို့ သူမကိုယ်တိုင် သွား၍
အေးသိန်းနှစ်သက်သည့် ဝက်ကလီစာဟင်းကို ချက်ပြုတ်လေ၏။

ဝက်ကလီစာဟင်းသည် အလွန်မွှေးပျံ့ကြိုင်လှိုင်နေသဖြင့်
အေးသိန်းသည် ထိုနေ့နေ့လယ်စာကို အားပါးတရ စားသောက်လေ
၏။ မပန်းဝါသည် အေးသိန်း စားသောက်နေပုံကိုကြည့်၍ ရင်ထဲ
၌ ကျိတ်၍ပြီးရယ်လိုက်ပြီး

“တဏှာလွှဲကောင်၊ ဒီနေ့ဟာ လောကကြီးမှာ နင်နေရမဲ့
နောက်ဆုံးနေ့ပဲ၊ တဝကြီးစားသောက်ပေတော့”

အေးသိန်းသည် ထိုနေ့ညနေ၌ အရက်နှင့်ဝက်ကလီစာကို
မြည်းစမ်းနေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မပန်းဝါသည် အေးသိန်း၏ ခြောက်လုံးပြူး

၁၆၆ မင်းသိန်းဝင်း

သေနတ်ကိုကျည်ပြည့်၍ အသင့်မြင်နေလေ၏။

ညနေ ငါးနာရီခွဲခန့်ရှိသောအခါ မပန်းဝါသည် ခြောက်လုံး
ပြူးသေနတ်ကို ကိုင်၍ အေးသိန်း၏အိပ်ခန်းသို့ထွက်ခဲ့၏။

အေးသိန်းသည် အရက်သောက်နေရာမှ သူ၏အရှေ့သို့
ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကြီးကိုကိုင်၍ ရောက်ရှိလာသော မပန်းဝါကို
အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဟ... မပန်းဝါ သေနတ်ကြီးကိုငါပြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

ဟု အေးသိန်းလိုက်ရာ မပန်းဝါက

“ရှင်နဲ့တကွာရူးဇာတ်ကို သိမ်းပေးဖို့ရောက်လာတာလေ”

ဟုပြောလိုက်ရာ အေးသိန်းသည် အမှူးပြေသွားပြီး

“ဟာ... တကွာရူးဇာတ်လဲ၊ မပန်းဝါ မင်းရူးနေသလား၊

သေနတ်ကို ကျည်ပြန်ပေးစမ်း”

ဟုပြောလိုက်ရာ မပန်းဝါက သက်ပြင်းချ၍

“ပေးမှာပါရှင်၊ ရှင်သေရင် ရှင်သေနတ်ကို ရှင်လက်ထဲ
ထည့်ပေးမှာပါ”

ဝေသာနာတပေ

သွေးသောနေ့ဟုအမိန့်စဉ် ၁၆၇

ဟုပြောလိုက်ပြီး အေးသိန်း၏ရင်ဝသို့ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်
ဖြင့် ဒိုင်းခနဲ ပစ်လိုက်ရာ အေးသိန်းသည် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံး
သွားလေ၏။

ဝေသာနာတပေ

မမန်းဝါသည် ထိုအခါမှပင် သေသူအေးသိန်း၏ လက်ထဲ
သို့ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို သေချာစွာထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

သူမသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို လက်အိတ်ဖြင့် ကိုင်
ဆောင်ခြင်းဖြစ်၏။

ပြီးနောက် သူမ၏ အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ကမန်းကတန်းပြန်ပြေးလာ
ပြီး တံခါးချက်ကို အသာအယာဖြုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အိပ်ခန်း
တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်ရာ တံခါးချက်ကျသွားပြီး အခန်းထဲ၌
လှောင်ပိတ်ခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

စေတနာစာပေ

မမန်းဝါသည် ထိုသို့ အခန်းထဲ၌ တံခါးပိတ်ပြီးဖြစ်နေစေ
ရန် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ဖူး၏။

ယခု သူမလေ့ကျင့်ထားသကဲ့သို့ ကွက်တိဖြစ်ပြီး တံခါး
ချက်ကျသွားလေ၏။

မမန်းဝါသည် ထိုအခါမှပင် ပုလိပ်ဌာနသို့ ထိတ်လန့်တုန်
လှုပ်သောအသံဖြင့် ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

“ဌာနအုပ်ကြီးရှင်၊ ကျွန်တို့အိမ်ကို အမြန်ဆုံးလာပေးပါ၊
ကျွန်မ ယောက်ျားအတွက် စိုးရိမ်လို့ပါ၊ အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါရှင်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဌာနအုပ်သည် ဖုန်းကိုနားထောင်၍

“စိတ်အေးအေးထားပြီး ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေသေ
ချာချာပြောပါ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ မမန်းဝါက

“အခုရက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မယောက်ျားဟာ မြင်းပွဲတွေရူးလွန်း
လို့ စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံရတယ်၊ ဒီနေ့လဲ ကျွန်မကို အိပ်ခန်းထဲမှာ

စေတနာစာပေ

တံခါးကိုချက်ချပြီး တစ်နေ့ကုန်လောင်ပိတ်ထားပါတယ်။ ကျွန်မ
လဲ တံခါးဖွင့်ပေးပါလို့ ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်လို့မရလို့ အိပ်ခန်း
ထဲမှာပဲနေရပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဌာနအုပ်ကြီးသည် သဘောပေါက်သွား
ဟန်ဖြင့်

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်သိပြီ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က အိပ်ခန်းထဲ
က ထုတ်ပေးရမှာလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

မပန်းဝါက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သောအသံဖြင့်

“အို...မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးမိနစ်လောက်က
ကျွန်မ တို့အိမ်ထဲက သေနတ်သံကြားရတယ်၊ ကျွန်မယောက်ျား
စိတ် ဖောက်ပြန်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ တစ်ခုခုလုပ်မှာစိုးလို့ပါ၊ ဌာနအုပ်
ကြီးတို့ ကျေးဇူးပြုပြီး အမြန်ဆုံးလာကြည့်ပေးပါ၊ ကျွန်မ စိုးရိမ်
လွန်းလို့ပါ၊ အမြန်ဆုံးလာပေးပါရှင်၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေရာ ဌာနအုပ်ကြီးခေါင်းဆောင်သောပုလိပ်

ဝေဟနဓာတပေ

များသည် ၎င်းတို့နေထိုင်ရာ ခြံရံနံခြံကြီးဆီသို့ ဂျစ်ကားကိုအမြန်
မောင်းနှင်ပြီး ရောက်ရှိလာ၏။ ပုလိပ်များသည် ခြံတံခါးကိုဖွင့်၍
အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသောအခါ အခန်းထဲ၌ သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် သွေး
အိုင်ထဲလဲနေသော အေးသိန်းကိုတွေ့ရ၏။

ဌာနအုပ်ကြီးသည် မပန်းဝါကို လှောင်ပိတ်ခံရသည်ထင်ပြီး
စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်ကြည့်ကာ

“စိတ်အေးအေးထားပြီး နားထောင်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားယောက်ျား
သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ အဆုံးစီရင်သွားပါပြီ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မပန်းဝါသည် စိတ်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် မူးမေ့
လဲဟန်ဆောင်လိုက်ရာ ဌာနအုပ်ကြီးသည် မပန်းဝါအား ဆေးရုံသို့
ပို့ရန် ကမန်းကတန်း စီစဉ်ရလေ၏။

မပန်းဝါသည် ဆေးရုံ၌ သုံးရက်ခန့်နေထိုင်စဉ် ဝမ်းနည်းစွာ
ငိုရွှိက်နေသဖြင့် ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုများပင် ကရုဏာသက်ကြ
လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် အေးသိန်းသေဆုံးသောအမှုကို ပုလိပ်များက ကိုယ့်

ဝေဟနဓာတပေ

ကိုယ်ကိုယ်သေကြောင်းကြံစည်မှုဟုဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသတင်းသည် မကြာမီ တစ်မြို့လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေရာ မပန်းဝါကို တစ်မြို့လုံးက ကရုဏာသက်ကြလေ၏။

ရန်ငြိုးရန်စ ကြီးလှသော မပန်းဝါမူ မိမိမုန်းတီးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်စားချေပြီး စည်းစိမ်ဥစ္စာများ အပိုင်သိမ်းခွင့်ရသဖြင့် ပျော်ရွှင်နေလေ၏။

မိမိမုန်းတီးရွံရှာသော ပုရိသယောက်ျားသုံးယောက်ကို လူ့လောကကြီးမှ အပြီးအပိုင် မောင်းထုတ်လိုက်နိုင်ချေပြီ။

မပန်းဝါသည် အေးသိန်း၏ ဓာတ်ပုံဆိုင်နှင့်အိမ်ကို လျှော့ဈေးနှင့် ရောင်းချလိုက်၏။

ထို့ပြင် အေးသိန်း စပ်တူလုပ်ကိုင်သော ပန်းကန်စက်မှ ရယ်ယာငွေများကို ခွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

အသက်အာမခံကုမ္ပဏီမှလည်း အေးသိန်းအတွက် ရရှိသော အာမခံငွေများကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

မပန်းဝါသည် မိမိရရှိသောငွေများကို မက္ကစင့်ဘဏ်၌ အပ်နှံ

ထားလိုက်လေ၏။

အမှန်စင်စစ် မပန်းဝါသည် ပုရိသယောက်ျားများကို မုန်းတီးရွံရှာသော စိတ္တဇဝေဒနာတစ်မျိုးကိုခံစားနေရခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ စိတ္တဇဖြစ်ရခြင်းမှာ သူမဘဝကို နင်းခြေဖျက်ဆီးသွားသော ယောက်ျားများကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

မပန်းဝါသည် လူသတ်မှုကျူးလွန်ပြီးနောက် မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူးကားဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့လေ၏။

သူမဘဝ၌ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သည့် အခါတိုင်း မုန်းတီးရွံရှာမှုကြောင့် ရင်ထဲတွင် မွန်းကျပ်နေလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူမ၏မွန်းကျပ်မှုများပြေပျောက်စေရန် မြန်မာပြည်အနှံ့ ခရီးလှည့်လည်သွားလေ၏။

ထိုသို့ ခရီးသွားလာရင်း သူမ၏သားကောင်ဖြစ်မည့် ပုရိသယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေလေ၏။

သူမသည် ယောက်ျားများကို လုပ်ကြံပြီး ရရှိသည့် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ဘဏ်၌ အပ်နှံထားသဖြင့် ဘဏ်တိုးများနှင့်ပင် အေး

အေးလူလူ စားသောက်နိုင်၏။ မပန်းဝါသည် မြို့တစ်မြို့ အင်္ဂလိပ်
စာဆရာမအဖြစ် နှစ်နှစ်မျှ လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

မပန်းဝါသည် မြန်မာပြည်အနှံ့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သော
စရိုက် လက္ခဏာရှိသဖြင့် ဆရာမအလုပ်မှ ထွက်ပြီး ပြည်မြို့သို့
ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လေ၏။ ထိုသို့နေထိုင်ရင်း သီတင်းကျွတ်လပြည့်
နေ့၌ အိမ်နီးချင်းမိန်းမပျိုတစ်စုနှင့်အတူ ရွှေဆံတော်ဘုရားသို့
သွားရောက် ဖူးမျှော်ရင်း မောင်ရွှေမြဆိုသော လူတစ်ဦးနှင့်
ဖူးစာဆုံတွေ့ခဲ့ပြန်၏။

မောင်ရွှေမြသည် မန္တလေးရှိ ဝိုးထည်တိုက်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏
သားဖြစ်၏။

မောင်ရွှေမြသည် သူမကို ဘုရားရင်ပြင်၌ပင် လိုက်လံမိတ်
ဆက်ပြီး မန္တလေးမပြန်မီ လာလည်နိုင်ကြောင်းပြောလေ၏။

မောင်ရွှေမြသည် နောက်တစ်နေ့မှာပင် မပန်းဝါ၏နေအိမ်သို့
အလည်လာပြီး ဝိုးထည်များလက်ဆောင်ပေးလေ၏။

မပန်းဝါသည် မောင်ရွှေမြ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို မသိ

မသားစုံစမ်းကြည့်ရာ မောင်ရွှေမြသည် ဝိုးထည်တိုက်ပိုင်ရှင်၏ သား
တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း အလုပ်အကိုင်မယ်မယ်ရရမလုပ်ဘဲ
အဘွားထံမှအမွေရရှိထားသော ဆန်စက်တစ်လုံးကိုပင် မန်နေဂျာ
နှင့်လွှဲထားကြောင်းသိရ၏။

မောင်ရွှေမြ၌ ကိုယ်ပိုင်တိုက်တစ်လုံးရှိကြောင်းလည်း သိ
ရ၏။ မပန်းဝါသည် မောင်ရွှေမြ၏ စီးပွားရေး အကြီးအကျယ်
မကောင်းသော်လည်း သူမ၏ သားကောင်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်
၏။ ထိုသို့ မောင်ရွှေမြ ကံဆိုးသွားခြင်းမှာ ၎င်း၏ရိုးသားမှုကြောင့်
ဖြစ်၏။

မောင်ရွှေမြကဲ့သို့ မအူမလည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
သူမ ကောင်းကောင်းလှည့်စားနိုင်လေ၏။

မောင်ရွှေမြသည် မပန်းဝါ၌ အုပ်ထိန်းသူမရှိကြောင်းသိရ
သောအခါ အိမ်သို့နေစဉ်ရက်ဆက်လာလည်ပြီး သုံးရက်မြောက်
သောနေ့တွင် အတိအလင်း ချစ်ရေးဆိုလေ၏။

မောင်ရွှေမြသည် မပန်းဝါကို ဘုရားရင်ပြင်၌ မြင်မြင်ချင်း

ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသဖြင့် အပျော်သဘော ချဉ်းကပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် နောက်ပိုင်း၌ မပန်းဝါ၏ ညှို့ငင်ရာသို့ပါလာပြီး မတွေ့ရ မနေနိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။

မပန်းဝါသည် သူမ၏ထုံးစံအတိုင်း ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ဖွင့်၍ သူမသည် လက်ဖက်ခဲနှင့်သန်းအောင်ဆိုသူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ သူမ၏အိမ်ထောင်ရေးကံမကောင်းကြောင်း နတ်သံနော့၍ပြောပြလေ၏။

လယ်ဝန်မောင်ကြီးနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာ အေးသိန်းတို့ကိုမူ သူမ၏ စာရင်းမှ ချန်လှပ်ထားခဲ့၏။

မောင်ရွှေမြ၏ မိဘများသည် ကြွယ်ဝချမ်းသာသူများဖြစ်သည့်အပြင် ဂုဏ်ရှိန်ဂုဏ်ဝါ မြင့်မားသူများဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့၏ သားကို မပန်းဝါလိုလူနှင့် သဘောမတူနိုင်ဟုဆိုကြ၏။

မောင်ရွှေမြကမူ မိဘစကားကို နားမဝင်ဘဲ ဇွတ်အတင်း ရှေ့ဆက်ရန်ကြိုးစား၏။

ထိုအခါ မောင်ရွှေမြ၏ မိခင်သည် ငွေထုပ်နှင့်အတူ မပန်းဝါ

ထံသို့လိုက်လာပြီး ငွေထုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့တင်ကာ

“ဟောဒီမှာငွေထုပ်၊ ငါ့သားလိုလူက နင့်လိုမိန်းမနဲ့ မတန်ဘူး၊ ပိုက်ဆံ ဒီလောက်ရရင် ကျေနပ်ပြီလား”

မပန်းဝါသည် ငွေထုပ်ကိုကြည့်၍ ဒေါသပူပန်ထသွားပြီး

“ကိုယ့်အသက်အရွယ်ကိုမှ မထောက်ဘဲ ကျွန်မကို လာစော်ကားနေတယ်၊ ရှင်တို့ ပိုက်ဆံထက် ဆယ်ဆလောက်ထပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံကို ပြန်ယူပြီးထွက်သွား၊ မသွားရင်တော့ ပုလိပ်ခေါ်ရလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ရွှေမြ၏မိခင်သည် မပန်းဝါ၏ ပါးကို လှမ်းရိုက်၏။ မပန်းဝါက သူမ၏လက်ကို လှမ်းချုပ်လိုက်ပြီး

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ အဘွားကြီး အသက်ကြီးမှ ပုလိပ်လက်ရောက်ချင်သလား”

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ မောင်ရွှေမြ၏မိခင်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ညည်း ငါတို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်”

ဟုကြုံးဝါးပြီး အံ့ကိုကြိတ်၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ မပန်းဝါ၏ အိမ်ရှေ့သို့ ဂျစ်ကားတစ်စီး အရှိန်ဖြင်းစွာ မောင်းနှင်လာပြီး ကားပေါ်မှ လူမိုက်များဆင်းလာကာ

“အရပ်ပျက်မ၊ ပိုင်းလုံးမ သေပေတော့”

ဟုကြုံးဝါးကာ အိမ်ထဲသို့ ခဲများဖြင့်ပစ်ပေါက်ကြလေ၏။

မပန်းဝါသည် အိမ်တံခါးကို အလုပ်ိတ်၍ ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ၏။

ထိုအခါမှပင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မခံရပ်နိုင်သူများက မောင်းနှင်ထုတ်သဖြင့် ထိုသူများ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မပန်းဝါသည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ အနီးအနားမြို့သို့ သွား၍ လက်နက်ရောင်းသူတစ်ဦးနှင့်တွေ့ဆုံပြီး ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်ကို ဝယ်ယူခဲ့၏။

ကိုလိုနီခေတ်ဦး၌ တောကြောင်များ သောင်းကျန်းလွန်းလှသဖြင့် ငွေပေးလျှင် လက်နက်အလွယ်တကူဝယ်ယူနိုင်၏။

မပန်းဝါသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို တိုက်ချွတ်ဆေး

ကြာပြီး ခြံဝန်းထဲ၌ သံဘူးနှင့်ထည့်၍ မြှုပ်ထား၏။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ မပန်းဝါထံသို့ မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် မောင်ရွှေမြ ရောက်ရှိလာပြီး

“ကျုပ်အတွက် မပန်းဝါ အရှက်ရခဲ့တယ်၊ စိတ်လဲ ဆင်းရဲခဲ့ရတယ်၊ ဒီအတွက် ကျုပ်ပြန်ပြီးပေးဆပ်ပါရစေ၊ မိဘ သဘောတူမတူ မပန်းဝါကို လက်ထပ်ခွင့်ဖြူပါ”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။ မပန်းဝါသည် ၎င်း၏မိဘများကို နာကြည်းလွန်းသဖြင့် မောင်ရွှေမြကို မရရအောင်ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၏။

သို့သော် မူယာမာယာများသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့်

“စဉ်းစားပါဦးရှင်၊ မိဘစိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တာ မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဒီဘဝ ဒီမျှခန့် နောက်ဆုတ်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်”

ဟုငြင်းဆန်လိုက်ရာ မောင်ရွှေမြသည် မပန်းဝါကို ပို၍ လိုချင်သွားပြီး လက်ထပ်ခွင့်ရရန် တကျီတကျတောင်းပန်လေ၏။

မပန်းဝါသည် နောက်ဆုံး၌ မောင်ရွှေမြ၏ တောင်းပန်မှု ကို လိုက်လျောသည့်အနေဖြင့် လက်ထပ်ရန် သဘောတူလိုက် လေ၏။

မပန်းဝါသည် မောင်ရွှေမြကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးပြီးသည်နှင့် ပြည်မြို့ရှိ သူမ ငှားရမ်းခဲ့သော အိမ်ကို အိမ်ရှင်လက်သို့ ဖြန့်အပ် လိုက်၏။

ပြီးနောက် မောင်ရွှေမြပိုင်ဆိုင်သောအိမ်ရှိရာ သာယာဝတီ မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေ၏။

ထိုမြို့၌ မောင်ရွှေမြ အမွေရထားသော ဆန်စက်လည်းရှိ လေ၏။

မောင်ရွှေမြ၏ မိဘများသည် မပန်းဝါနှင့်လက်ထပ်ကြောင်း သိလျှင် သားဖြစ်သူအား အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လိုက်၏။

၎င်းတို့၏ရှေ့နေက မပန်းဝါသည် ငွေမက်သောမိန်းမ

တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့လျှင် မောင်ရွှေမြအား စွန့်လွှတ်လိမ့်မယ်ဟု ဆို သဖြင့် အမွေပြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မောင်ရွှေမြသည် အမွေပြတ်ခံရ သဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲနေလေ၏။

မပန်းဝါအတွက်မူ မောင်ရွှေမြ အမွေပြတ်ခံရခြင်းအတွက် ထူးခြားမှု မဖြစ်ခဲ့ချေ။

သူမအတွက် ပုရိသယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်စားချေ ရန် အဓိကပင်ဖြစ်၏။

မောင်ရွှေမြက မိမိကို အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ခံရကြောင်း ဝမ်း ယန်းတနည်း ပြောသောအခါ မပန်းဝါက ငွေရေးကြေးရေးကို စိတ် မဝင်စားဟန်ဖြင့်

“အမွေရတာ မရတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်နေရင် ရှိတာလေးနဲ့ စားလို့ရတာပဲ”

ဟူ ပြောလိုက်ရာ မောင်ရွှေမြသည် မပန်းဝါကို ပိုမို၍ နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်းဖြစ်ရလေ၏။

မယန်းဝါသည် လက်ထပ်ပြီး တစ်လပြည့်သောအခါ သူမ၏
လက်စားချေရမ်းစီမံကိန်းကို စတင်လေ၏။

မယန်းဝါသည် မောင်ရွှေမြ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့တိုးဝင်၍

“ကိုရွှေမြရယ်၊ ကျွန်မတို့လက်ထပ်တာ တစ်လပြည့်ပြီနော်၊

ဒါပေမဲ့ ရှိရဲ့လုပ်ငန်းတွေအကြောင်း ကျွန်မ ဘာမှမသိသေးဘူးနော်”

ဟု လိုက်ရာ မောင်ရွှေမြသည် မယန်းဝါ၏မေးခွန်းကြောင့်

“ဟုတ်ပါရဲ့ ယန်းဝါရယ်၊ ယန်းဝါဘာသိချင်လဲ၊ ကျုပ် အကုန်

ဖြေပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ ၎င်းပိုင်ဆိုင်သော ဘဏ်စာအုပ်၊ သစ်စက်

လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်စာရင်းကို ဖွင့်ပြလေ၏။

မယန်းဝါသည် စာရင်းအင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင်သူ

တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် တစ်ရက်ခန့်အချိန်ယူစစ်ဆေးလိုက်သည်နှင့်

အဖြေပေါ်သွားပြီး မောင်ရွှေမြကို ခေါ်ကာ

“ကိုရွှေမြရယ်၊ ရှင်ရဲ့သစ်လုပ်ငန်းက အရင်လို ဂါးသောင်း

မတန်တော့ဘူးရှင်၊ သုံးသောင်းလောက်ထိ တန်တော့တယ်၊ ရှင်ရဲ့

လုပ်ငန်းက အရုံးပေါ်နေပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် မောင်ရွှေမြ၏အတွင်းပစ္စည်းများ
စာရင်းကိုဆက်လက်စစ်ဆေးရာ တစ်သောင်းမျှပင် မရှိတော့သဖြင့်
ခေါင်းခါယမ်း၍

“ရှင်မှာ အတွင်းပစ္စည်းတွေလဲ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ဘဏ်
စာအုပ်ထဲမှာလဲ ငွေတွေများများစားစားမရှိဘူး၊ ရှင်ရဲ့သစ်စက်ကလဲ
မန်နေဂျာ လူလည်ကျနေတယ်ထင်တယ်၊ ဝင်ငွေနည်းပြီး ထွက်ငွေ
တွေက များနေပါလား”

ဟုပြောလေရာ မောင်ရွှေမြသည် မယန်းဝါကို ဇေဓဝေါဖြင့်
ကြည့်၍

“ဟုတ်ရဲ့လား ယန်းဝါရယ်၊ မန်နေဂျာ ကျုပ်သူငယ်ချင်း
လူယုံတစ်ယောက်ကို ထားတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ယန်းဝါက မောင်ရွှေမြကို သနားစရာ
သတ္တဝါတစ်ဦးကဲ့သို့ကြည့်၍

“လောကမှာ လူယုံသတ်လို့သေတယ်ဆိုတာ ရှင်မကြား

ဖူးဘူးလား၊ ရှင်သေတော့မယ်”

ဟုပြောကာ မယန်းဝါသည် မောင်ရွှေမြ၏ အတွင်းမဉ္ဇူညွန်းများ ထားသော မီးခံသေတ္တာသော့ကို သူမကိုယ်တိုင်သိမ်းလေ၏။

မောင်ရွှေမြ၏ သစ်လုပ်ငန်းရှိရာသို့ သူမကိုယ်တိုင်ဆင်း၍ မန်နေဂျာကိုစစ်ဆေးလေ၏။

ထိုအခါ မန်နေဂျာ မရိုးသားကြောင်းပေါ်လွင်နေသဖြင့် မယန်းဝါက နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုလျှင် အလုပ်ထုတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်သတိပေးလေ၏။

မန်နေဂျာသည် မယန်းဝါ၏ခြိမ်းခြောက်ခြင်းကို အောင့်သက်သက်နှင့်ခံနေရ၏။

မန်နေဂျာသည် ထိုမကျေနပ်ချက်ကို မောင်ရွှေမြနှင့် အရက်သောက်သည့်အခါ ပေါက်ကွဲထွက်လေ၏။

“ဒီမှာကိုရွှေမြ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ကျောင်းတုန်းကတည်းက အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပါဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ကြားမှာ ခင်ဗျား မိန်းမက ဝင်ပါနေတာလဲဗျ”

ဟုပြောလေရာ မောင်ရွှေမြသည် ဖြေဆိုရန်ကိပြီး အကြောင်းကြောင်ဖြစ်နေစဉ် မယန်းဝါသည် အိပ်ရာထဲထွင် အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေရာမှ ထ၍

“ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပါနေရသလဲဆိုတော့ ကျွန်မက ကိုရွှေမြရဲ့တရားဝင်ဇနီးမယားဖြစ်နေလို့ပေါ့ရှင်၊ ရှင်ကိုနောက်တစ်ကြိမ်စစ်ဆေးလို့ ကျွန်မ မကျေနပ်ရင် အလုပ်ထုတ်မှာပဲဆိုတာ သိထားပါ၊ ကိုရွှေမြက လုပ်ငန်းအားလုံးကို ကျွန်မ လုပ်ကိုင် သွယ်ပေးထားပြီးပြီ၊ မယုံရင် သူ့ကိုမေးကြည့်ပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကိုရွှေမြသည် အရက်တစ်ခွက်လုံး ငဲ့သောက်ရင်း မန်နေဂျာကို အားနာဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဟုတ်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ ကျုပ်မိန်းမကို အစစအရာရာလွှဲပြီးသားပါ”

ဟုပြောလေ၏။

မယန်းဝါသည် သစ်စက်မှအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မောင်ရွှေမြ၏ နေအိမ်၌ မှီခိုစားသောက်နေသော ဆွေမျိုးနှစ်ယောက်ကို

လည်း အိမ်မှ နှင်ထုတ်လေ၏။

ကိုရွှေမြသည် ၎င်း၏တူမနှစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်တင်၍ ကျွေးမွေးထားလေရာ မပန်းဝါသည် ၎င်းတို့ကို အိမ်မှပြောင်းရွှေ့ စေလိုက်ရာ မောင်ရွှေမြ၏ တူမနှစ်ယောက်သည် မကျေမချမ်းဖြင့် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားလေ၏။

မောင်ရွှေမြသည် သူ၏တူမနှစ်ယောက်ကို အလွန်ချစ်ခင်သူ ဖြစ်လေရာ မပန်းဝါ၏အပြုအမူကို ကန့်ကွက်ချင်သော်လည်း မပန်းဝါက အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းခြင်းဖြစ်သဖြင့် ငြိမ်သက်နေ လိုက်၏။

ထို့ပြင် ပိုက်ဆံပေါသော မောင်ရွှေမြကို ညှာဝါးစားသောက် နေသော သူငယ်ချင်းများကို မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ရွှေမြ၏ သူငယ်ချင်းများသည် မပန်းဝါကို မကျေမချမ်းဖြစ်ပြီး မောင်ရွှေမြထံသို့ လာရောက်ခြင်းမရှိတော့ချေ။

အိမ်မှ ထွက်ခွာကာနီး၌ မောင်ရွှေမြ၏တူမများသည် ဦးလေး ဖြစ်သူထံသွား၍

“ဦးလေးမိန်းမ၊ မိန်းမလည်ကြီးနဲ့နေခဲ့ပေတော့၊ ဒီမိန်းမဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့အိမ်ကို သူ့လက်ခုပ်ထဲရောက်အောင်လုပ်နေတယ်၊ ဦးလေး သတိသာထားပေတော့၊ ကျွန်မတို့ သွားမယ်၊ အဆောင် တစ်ခုခုရှာပြီး သွားနေမယ်”

ဟုဆိုကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မပန်းဝါက မောင်ရွှေမြကိုခေါ်၍

“ဒီကောင်မတွေဟာ ရှင့်ကို ညှာစားသောက်ပြီး ရှင့်စည်း စိမ်တွေကိုဖြုန်းမဲ့လူတွေ၊ သူတို့အိမ်မှာရှိနေတာ ဖွတ်တက်တာထက် တောင်ဆိုးသေးတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မောင်ရွှေမြသည် မပန်းဝါလုပ်သမျှ ကောင်းနေသူဖြစ်သဖြင့် တားဆီးခြင်းမရှိချေ။

မပန်းဝါက တည်ငြိမ်လေးနက်ဟန်ဖြင့်

“စီးတဲ့ရေ ဆယ်တဲ့ကန်သင်းဆိုတဲ့စကားရှိတယ်၊ အိမ် ထောင်ရှင်မဆိုတာ မဖိတ်သင့်တာ မဖိတ်ရအောင် ထိန်းရတယ်နဲ့”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

မောင်ရွှေမြသည် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် စီးပွားရေးကို စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်ဘဲ မပန်းဝါနှင့် ချစ်တင်းနှီးနှောပြီး ရေခဲစိမ့်ဘီယာသောက်ရလျှင် ကျေနပ်နေသူဖြစ်၏။

မောင်ရွှေမြ၏အိမ်၌ မိမိုးဆိုသော အစေခံမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိ၏။ မပန်းဝါသည် မိမိုးရှိလျှင် သူမ၏အကြံအစည်များ အကောင်အထည်ဖော်ရန် ခက်ခဲသဖြင့် မိမိုးကိုခေါ်၍

“ဟဲ့မိမိုး၊ ဟောဒီမှာ နှင့်အတွက် တစ်လစာ၊ အထုပ်အပိုး ပြင်ပေတော့”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိမိုးက မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့်

“ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာပဲ ဆက်ပြီးနေလို့မရဘူးလားအစ်မရယ်”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ မပန်းဝါက ခေါင်းခါယမ်း၍

“အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ရှိတဲ့အိမ်မှာ အစေခံမလိုဘူးဟဲ့၊ ငါ့ယောက်ျားကို ငါကောင်းကောင်းပြုစုနိုင်တယ်၊ နှင့်ကိုမလိုဘူး”

ဟုဆိုကာ အစေခံမိမိုးကို မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။ ထိုအခါ

ဝေတနာစာပေ

မောင်ရွှေမြသည် မယားဖြစ်သူ၏ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းလိုစိတ်ကို ပိုမိုအထင်ကြီးလေးစားမိ၏။

မိမိ ကံကောင်းထောက်မရှု မယားအလိမ္မာရသည်ဟု ယူဆနေလေ၏။

မပန်းဝါသည် အိမ်၌ ဆက်သွယ်ရေးတစ်ခုရှိရန် လိုသည်ဆိုပြီး တယ်လီဖုန်းတပ်ဆင်လိုက်၏။

မောင်ရွှေမြမှာမူ မပန်းဝါ လုပ်သမျှ တားဆီးခြင်းမရှိဘဲ အရက်သောက်လိုက်၊ ကာမစည်းစိမ်ခံစားလိုက်ဖြင့် ပျော်ရွှင်နေလေ၏။ မပန်းဝါသည် မောင်ရွှေမြ ဝါသနာပါသော ကာမစည်းစိမ်ကို လိုလေသေး မရှိအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးလေ၏။

မပန်းဝါသည် သူမ၏အိပ်မက်ဆိုးများကို မကြာခဏ မြင်မက်ဆဲဖြစ်၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ သူမ ယူခဲ့ဖူးသောယောက်ျားများက ဝိုင်းဝန်း၍ အဓမ္မပြုကျင့်ကြ၏။

သူမသည် အိပ်မက်ဆိုးမှ လန့်နိုးသည့်အခါတိုင်း ရှိကိစ္စိယောက်ျားများကို မုန်းတီးရှုံ့ရှာနေမိ၏။

ဝေတနာစာပေ

မပန်းဝါသည် အရက်အလွန်အကျွံသောက်သော မောင်ရွှေမြ
၏ ကျန်းမာရေးကို စိတ်မချဟုဆိုကာ ကုလားဆရာဝန်ကြီးကို
ခေါ်ယူ စစ်ဆေးပေးလေ၏။

ကုလားဆရာဝန်ကြီးသည် မောင်ရွှေမြကို သေချာစွာ
စစ်ဆေး၍ အရက်ကိုလျှော့သောက်ရန်၊ ဆေးလိပ်ဖြတ်ရန်တို့ကို
ညွှန်ကြားလေ၏။

မပန်းဝါသည် မောင်ရွှေမြကို ဒုက္ခပေးရန် အကြံရှိသူဖြစ်
သဖြင့် အေးဆေးစွာ နေထိုင်တတ်သော မောင်ရွှေမြကို အမဲပစ်တတ်
အောင် မြှောက်ပင့်ပေးလေ၏။

“ဒီမှာကိုရွှေမြ၊ ဒီနေ့ခေတ်က ယောက်ျားမှန်ရင် အမဲလိုက်
ဖူးရတယ်၊ တောနက်ထဲဝင်ပြီး သားကောင်ကြီးတွေ မမစ်ရင်တောင်
ငှက်ကလေး ဘာလေးတော့ ပစ်တတ်ရတယ်ရှင်၊ ရှင်ကိုကြည့်ရတာ
အမဲလိုက်ဖို့မပြောနဲ့ ငှက်ဝစ်ဖို့တောင် သေနတ်တစ်လက်မရှိဘူး၊
အင်္ဂလိပ်အစိုးရခေတ်မှာ သေနတ်လိုင်စင်ရောက်ပြီး ငှက်ဝစ်ဖို့ သေနတ်
လေးဘာလေး ဝယ်စမ်းပါ”

ဟုတိုက်တွန်းလေရာ မောင်ရွှေမြသည် မပန်းဝါ၏ တိုက်
တွန်းမှုကြောင့် စိတ်မပါဘဲ ရိုးကုမ္ပဏီမှ ငှက်ပစ်သေနတ်တစ်လက်
ကို ဝယ်ယူ၍ အစိုးရထံတွင် လိုင်စင်ဖြုတ်လေ၏။

မပန်းဝါသည် ကုမ္ပဏီ၌ မောင်ရွှေမြအတွက် အသက်အာမခံ
ကို တစ်သောင်းနှင့် အပေါင်ခံထားလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ အသက်အာမခံထားပြီးနောက် သူမ၏ တတိယ
သားကောင် ဓာတ်ပုံဆရာအေးသီန်းကို အပြတ်ရှင်းလိုက်သော
ကာလကို ပြန်တွက်ကြည့်ရာ ၄-နှစ်မျှ ကွာခြားနေကြောင်းတွေ့ရ၏။

သူမ၏ စတုတ္ထသားကောင်ဖြစ်သော မောင်ရွှေမြကို လူ
လောကမှ အပြီးတိုင် မောင်းနှင်ရန် အချိန်ကျရောက်နေချေပြီ။

သူမသည် ယခင်က မြင်မက်လေ့ရှိသော အိပ်မက်ဆိုးကြီး
ကို ယခုရက်ပိုင်း၌ မကြာခဏ မြင်မက်နေလေ၏။ အိပ်မက်ထဲ၌
ယောက်ျားများက မတရားပြုကျင့်ကြ၏။ ရိုက်နှက် ညှဉ်းပန်းကြ၏။

ထိုအိပ်မက်များကို မြင်မက်သည့်အခါတိုင်း ယောက်ျားများ
ကို မုန်းတီးရွံ့ရှာနေမိ၏။

မပန်းဝါသည် မောင်ရွှေမြကို လုပ်ကြံပြီး အာမခံငွေများ ရရှိရန် ရည်ရွယ်ထားသဖြင့် ကုမ္ပဏီ၌ အာမခံကိုဖြင့်ရန် ကြံစည် ၏။ ထိုအခါ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီပိုင် ဆရာဝန်ကြီးက မောင်ရွှေ မြ၏ ကျန်းမာရေးကို စစ်ဆေး၍ အာမခံငွေ ငါးသောင်းကို ထား ရှိရန် ငြင်းဆိုလေ၏။

မပန်းဝါသည် ဆရာဝန်ကြီးကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်၍
 “ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မယောက်ျားရဲ့အသက်ကို ငါးသောင်းထား လို့မရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးကခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်ကိုကုမ္ပဏီက ငှားရမ်းထားတာဖြစ်တဲ့အတွက် ကုမ္ပဏီ အကျိုးကိုပဲဆောင်ရွက်ရမယ်၊ ကိုရွှေမြရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ ကျုပ်တို့ စိတ်တိုင်းကျလောက်အောင် မကောင်းသေးဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ မပန်းဝါက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ကျွန်မတို့ သူ့ကျန်းမာရေးကောင်းအောင် အမြဲကြိုးစားပြီး လုပ်နေတာပဲ၊ ငါးသောင်းမရရင်တော့ လေးသောင်းတော့ရအောင်

လုပ်ပေးပါ၊ မရဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်မက အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ ပြောင်းမှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ဆရာဝန်ကြီးသည် အာမခံကုမ္ပဏီပြောင်းမှာ စိုးသဖြင့် မောင်ရွှေမြ၏အသက်အာမခံကို လေးသောင်းထားရှိရန် သဘောတူလိုက်၏။

မပန်းဝါသည် မောင်ရွှေမြကို ရှင်းပစ်ရန် အချိန်နီးကပ်နေ သဖြင့် အသက်အာမခံကို တိုးမြှင့်ရန် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်၏။

မပန်းဝါသည် မောင်ရွှေမြကို အသက်အာမခံထားရှိရန်မက အိမ်၌ရှိသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကိုပင် အာမခံထားလို၏။ မောင်ရွှေမြ၏ အဘွားလက်ထက်ရှိ နန်းတွင်းသုံးကြေးမုံပြင်ကိုပင် အာမခံထားရှိလေ၏။

မောင်ရွှေမြသည် အဘွားထံမှ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတော် တော်များများကို ရရှိထား၏။

မပန်းဝါသည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ယွန်းသေတ္တာ ထဲမှ သေချာစွာထုပ်၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ကာ အာမခံကုမ္ပဏီ၌ အပေါင်း

ထားလေ၏။ မောင်ရွှေမြသည် မယန်းဝါ၏အပြုအမူကို နားမလည်
ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဒီလိုပစ္စည်းအဟောင်းတွေကို ဘာဖြစ်လို့အာမခံထားနေရ
တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မယန်းဝါက မောင်ရွှေမြကို မျက်မှောင်
ကြုတ်ကြည့်၍

“ရှင်တော်တော် ဗဟုသုတနည်းတာပဲ၊ ရှင်အဘွားလက်
ထက်က နန်းတွင်းကြေးမုံပြင်ကို ကျွန်မက ကုမ္ပဏီမှာ သမိုင်း
ဇာန်နီး ဂျာနယ်ဆိုပြီး ငွေတစ်သောင်းနဲ့အပေါင်ခံထားရတယ်၊ ကျွန်မ
အပေါင်ခံထားတဲ့ ကြေးမုံပြင်ကို မီးလောင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူခိုးခိုး
ခံရတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကုမ္ပဏီက ကျွန်မကို ငွေတစ်သောင်းအလျော်
ပေးရမယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်ရွှေမြက

“အဲဒီလို ငွေတစ်သောင်းအလျော်ရအောင် ကျုပ်ကို အာမခံ
ကြေးပေးရသေးတာပဲ၊ တစ်လ တစ်လ အာမခံကြေးတွေ ပေးရတာ

မနည်းဘူးနော်”

ဟုပြောလေ၏။ မယန်းဝါက ကိုရွှေမြကို မကျေမချမ်းကြည့်၍

“ရှင်ဟာ အတော် အမျှော်အမြင်နည်းတဲ့ယောက်ျားပဲ၊
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ကိုယ့်ဘဝအနာဂတ်ကို ဘာမှ
တွေး မထားဘူး၊ ကျွန်မ အာမခံကြေးတွေ သွင်းနေတာ ရှင်မကျေနပ်
ဘူးလား”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်ရွှေမြသည် မယန်းဝါ၏ကာမအာရုံ၌
မြှောပါနေသဖြင့်

“ကျေနပ်ပါတယ်ဗျာ၊ ယန်းဝါကြိုက်သလိုလုပ်ပါ၊ ကျုပ်
ဘာမှ မမြှောပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မောင်ရွှေမြ၏ လုပ်ငန်းများမှ ရရှိသော ငွေ
အနည်းငယ်မျှသည် အာမခံကုမ္ပဏီတွင် အာမခံကြေး သွင်းလိုက်
သောအခါ သုံးစွဲစရာပင် မကျန်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် မောင်ရွှေမြတို့လင်မယားသည် စားဝတ်နေရေး

တဖြည်းဖြည်း ကျပ်တည်းလာလေ၏။

မယန်းဝါသည် မောင်ရွှေမြကို လူ့လောကကြီးမှ ရှင်းလင်းပစ်ရန် အကြံရှိသဖြင့် အာမခံကြေးများစွာထားရှိခြင်းဖြစ်၏။

မယန်းဝါသည် အိမ်၌ အစေခံမရှိသဖြင့်အိမ်မှကုန်များကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ကိုင်ရ၏။

ထို့အပြင် မောင်ရွှေမြအပေါ် မယားဝတ္ထုများမပျက်အောင်လည်း ကြိုးပမ်းလေ၏။ မယန်းဝါသည် မောင်ရွှေမြအတွက် လိုလေဆေးမရှိအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ရွှေမြသည် မယန်းဝါ ပင်ပန်းဆင်းရဲကြောင်းတွေ့ရသဖြင့်

“အိမ်မှာ အစေခံမရှိတဲ့အတွက် ပန်းဝါ ပင်ပန်းနေရတယ်။ အစေခံတစ်ယောက်လောက် ခေါ်ရင်ကောင်းမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မယန်းဝါသည် သူမ၏ဆင်ကွက်ထဲသို့ မောင်ရွှေမြ ဝင်ရောက်လာသဖြင့်

“ကျွန်မတို့မိသားစုရဲ့ဝင်ငွေနဲ့ အိမ်စေခေါ်နိုင်လောက်တဲ့

အခြေအနေမှာမရှိဘူးရှင်၊ ရှင့်နဲ့သစ်လုပ်ငန်းအရုံးပေါ်နေတယ်။ မန်နေဂျာကလည်း အများကြီးဖြတ်စားထားတယ်။ အိမ်အလုပ်တွေက မိန်းမအလုပ်ပဲ ကျွန်မ လုပ်နိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ရွှေမြသည် မယန်းဝါ ပင်ပန်းစွာ လုပ်ကိုင်နေခြင်းကို စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့်ရှိနေ၏။

မယန်းဝါသည် မောင်ရွှေမြ ဤသို့ထင်မြင်စေရန် အိမ်အလုပ်များကို သိမ်းကျုံးလုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ မယန်းဝါက မောင်ရွှေမြကို ကြည့်၍

“ကျွန်မ ပင်ပန်းတာ မကြည့်ရက်လို့ အိမ်စေခေါ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့မှာ နည်းလမ်းတစ်ခုပဲရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်ရွှေမြက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

“ဘယ်လိုနည်းလမ်းလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မယန်းဝါက မောင်ရွှေမြ၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ဒါပေမဲ့ ဒီနည်းလမ်းက နည်းနည်းတော့ စွန့်စားရတယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်ရွှေမြက

“ပြောမှာသာပြောစမ်းပါကွာ၊ စွန့်စားသင့်ရင် စွန့်စားရမှာပေါ့။”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မပန်းဝါက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ရှင်အဘွားဆီက အမွေရထားတဲ့ ရှေးဟောင်းကြေးမုံကြီးကို သူခိုးခိုးသွားရင် ကျွန်မတို့မိသားစု ငွေတစ်သောင်းအလှော်ရမယ်ရှင်”

ဟုပြောလေရာ မောင်ရွှေမြက ခေါင်းညိတ်၍

“ဒါတော့ ကျုပ်လဲသိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှန်ကြီးကို ဘယ်သူက ခိုးမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်း၏။

ထိုအခါ မပန်းဝါက မောင်ရွှေမြကို မခိုးမခန့်ကြည့်၍

“လောကမှာ အရာရာ ရိုးသားနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါး ခေါင်းသုံးရတာလဲရှိတယ်၊ သူခိုးအစစ်က မခိုးဘူးဆိုရင်လဲ

ကိုယ့်ဘာသာခိုးတယ်လို့ထင်အောင် လုပ်လို့ရတာပဲ”

ဟုပြောလေရာ မပန်းဝါ၏စကားကို မောင်ရွှေမြက သဘောပေါက်သွားပြီး

“ကျုပ်တို့က သူခိုးခိုးတယ်လို့ ဟန်ဆောင်ရမှာပေါ့၊ အာမခံကုမ္ပဏီက သိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူတို့မသိစေရဘူး၊ အားလုံး ကျွန်မတာဝန်ထားပါ၊ ရှင် ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း တစ်သေမတိမ်း လုပ်မယ်ဆိုရင် အောင်မြင်မှာ သေချာတယ်”

မပန်းဝါ၏စကားကြောင့် မောင်ရွှေမြသည် အဘွားလက်ထက်က အမွေရရှိထားသော ကြေးမုံမြင့်ကြီးကို ဈေးကွက်ဖျက်ပစ်ရန် စိတ်အားထက်သန်နေလေ၏။

မပန်းဝါသည် လာမည့်စနေနေ့ည၌ ၎င်းတို့၏ အစီအစဉ်
ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ရက်သတ်မှတ်ထားလေ၏။

မပန်းဝါသည် ထိုရက်မတိုင်မီ သူမလျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်း
ထားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို သေချာစွာတိုက်ချွတ်ဆေး
ကြောလေ၏။

ထိုသို့ တိုက်ချွတ်ပြီး ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို မျက်နှာ
ကျက်ပေါ်၌ ဖွတ်ထားလိုက်လေ၏။

စေတနာတပေ

မပန်းဝါသည် ထိုနေ့ညမှာပင် ထိတ်လန့်ဖွယ်အိပ်မက်ဆိုး
ကြီးကို မြင်မက်ပြန်၏။

အိပ်မက်ထဲ၌ သူမ၏ အသက်အရွယ်မှာ အလွန်ငယ်ရွယ်
ပြီး ဌာနအုပ်ကြီးနှင့် လက်ဖက်နှင့် သိန်းအောင်တို့သည် သူမကို
အနိုင်အထက်ပြုကျင့်နေလေ၏။

မပန်းဝါသည် ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန် အိပ်မက်မှလန့်နိုးပြီး
အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်လိုက်၏။

သူမတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျဆင်းနေ
လေ၏။

မောင်ရွှေမြက မပန်းဝါကို ပွေ့ဖက်၍

“ဘာဖြစ်တာလဲ ပန်းဝါ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မပန်းဝါက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မ မက်နေကျ အိပ်မက်ဆိုးတွေ
မက်တာ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မောင်ရွှေမြသည် မပန်းဝါကို ရေတစ်ခွက်

စေတနာတပေ

ခပ်ပေးပြီး တခေါ်ခေါ် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

မယန်းဝါသည် တခေါ်ခေါ် အိပ်ပျော်နေသော မောင်ရွှေမြ
ကို ကြည့်၍ အံ့ကိုကြိတ်ကာ

“နင်တို့ကို ငါကလွဲစားချေရမယ်၊ ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမ
ကို အမြဲအနိုင်ကျင့်စော်ကားချင်ကြတယ်၊ နင်တို့ဟာ ငါတို့မိန်းမ
တွေကို အထင်အမြင်သေးတယ်၊ ငါတို့ကို နင်တို့ လက်အောက်ခံ
တွေလိုပဲ သဘောထားတယ်၊ နင်တို့ကို လက်စားချေကိုချေမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏။

မယန်းဝါတို့နေထိုင်သောအိမ်သည် မြစ်ကမ်းပါးအနီး၌ တည်
ရှိလေ၏။

စနေနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ မယန်းဝါတို့သည် ညည
အတော်နက်သည်အထိစောင့်ပြီးနေကြ၏။

မောင်ရွှေမြသည် ယနေ့ည ကြေးမုံမှန်ကြီးကို ဖျောက်ဖျက်
ပစ်တော့မည် ဆိုသဖြင့် စိတ်စောနေဟန်ရှိ၏။

ညညနက်သောအခါ မယန်းဝါတို့သည် ခြံထဲသို့ဆင်း၍ ပတ်

ဝန်းကျင်ရှိ လူသူအရိပ်အယောင်ကို အကဲခတ်ကြ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းနေသောအခါ မယန်းဝါက
လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ကျွန်မတို့ အစီအစဉ်ကို စကြမယ်၊ လောလောအာယ် ဗီရိ
ထဲက အစိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို အိတ်တစ်လုံးနဲ့ထည့်ကြမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ရွှေမြသည် သားရေအိတ်ထဲသို့ ဗီရိ
ထဲရှိ ပစ္စည်းအချို့ကို ထည့်လေ၏။

မောင်ရွှေမြက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“သားရေအိတ်ထဲကို ပစ္စည်းတွေထည့်ပြီးပြီ၊ ဘာဆက်
လုပ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မယန်းဝါက

“ဒီအိတ်ကို ခြံထဲမှာ သွားချထားလိုက်ပါ၊ ဒါမှ အိမ်ထဲကို
သူခိုးဝင်တယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ရွှေမြသည် သားရေအိတ်ကို
သယ်ပိုး၍ ခြံဝင်းထဲ၌ ပစ်ထားလိုက်လေ၏။

မောင်ရွှေမြ ပြန်လာသောအခါ မမန်းဝါက

“ရှင် အိတ်သွားချတာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်က အယ်သူမှ
မမြင်ပါဘူးနော်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ရွှေမြက

“မမြင်ပါဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မမန်းဝါက

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ ပုလိပ်ဌာနကို ဖုန်းဆက်ကြမယ်၊
ကျွန်မ အရင်ဆက်မယ်၊ ရှင်က ကျွန်မနောက်ကနေလိုက်ပြီးပြောပါ၊
အရေးကြီးတာက အမှန်တကယ် အိမ်ထဲကို သူခိုးဝင်နေတယ်ဆိုတဲ့
အမူအယာမျိုး ပေါက်အောင်ပြောရမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ရွှေမြက အိပ်ခန်းထဲရှိ ရှေးဟောင်း
ကြေးမုံမှန်ကြီးကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်၍

“ဒီမှန်ကြီးကို ရေဆိပ်မှာသွားပြီး ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရဦးမယ်
လေ၊ ဒါမှ ပုလိပ်တွေမလာမီ ကျုပ်တို့မှာ အချိန်ရမှာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်၏ မမန်းဝါက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ရှင် ကျွန်မစကားကိုသာ နားထောင်စမ်းပါ၊ လောလော
ဆယ် ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးထက် ပုလိပ်တွေကို ဖုန်းဆက်ဖို့က ပို
အရေးကြီးနေတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

မမန်းဝါသည် အကြံကြီးသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့်
ကြေးမုံမှန်ကြီးကို သူခိုးခိုးခံရသည်ဟု အာမခံကုမ္ပဏီက အထင်
ရောက်စေပြီး ငွေထုတ်ယူရုံလောက်ကို စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်ချေ။

သူမသည် တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် ပွပေါက်ကြံပြီး သူဌေးဖြစ်
ရန် ရည်မှန်းထား၏။

အသိဉာဏ်မဲ့သော မောင်ရွှေမြသည် မမန်းဝါ၏ လောဘ
စိတ်ကို ခိုပိစားမိဟန်မရှိချေ။

မမန်းဝါသည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တက်ကာ တယ်လီဖုန်းအနီး
၌ စိတ်ကိုငြိမ်သက်စွာ ထားပြီး ခဏထိုင်နေ၏။

ပြီးမှ ပုလိပ်ဌာန၏ဖုန်းနံပါတ်ကို ကောဇာဆက်လိုက်၏။

ဖုန်းရရှိသောအခါ မဝန်းဝါက

“ဌာနအုပ်ကြီးလားရှင်၊ ဌာနအုပ်ကြီးရှိလား”

ဟု ထိတ်လန့်သောအမူအယာဖြင့်ဆက်လိုက်ရာ တစ်ဖက်မှ
အိပ်ချင်မူးတူးလေးသံဖြင့်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အချိန်မတော်ကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မဝန်းဝါက စိတ်လှုပ်ရှားသောအမူအရာဖြင့်

“ကျွန်မတို့အိမ်ကို သူခိုးဝင်နေလို့ပါ၊ အိမ်အောက်မှာ သူခိုး
ရောက်နေလို့ပါ၊ သူခိုးက ရန်မူမဲ့အနေအထားရှိပါတယ်၊ သူ့မှာ
လက်နက်ပါတယ်ထင်တယ်၊ အမြန်လာခဲ့ပေးပါရှင်၊ ဟောဒီမှာ
ကျွန်မယောက်ျား ပြောပါလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုလိုက်ပြီး မောင်ရွှေမြ၏လက်သို့ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို
ထိုးထည့်လိုက်၏။ မောင်ရွှေမြကလည်း အရေးကြီးသောအမူအယာ
ဖြင့်

“ဌာနအုပ်ကြီး၊ ကျုပ်ရွှေမြပါ၊ ကျုပ်တို့အိမ်အောက်မှာ သူခိုး

ဝင်နေတယ်၊ သူ့မှာလက်နက်ပါတယ်ထင်တယ်၊ သူခိုးပုံစံက တော်
တော်ရဲတယ်၊ ကျုပ်တို့ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဌာနအုပ်ကြီးက

“သူခိုးက ရန်မူမဲ့အနေအထားရှိရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ အိမ်
အောက်ကို မဆင်းပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့အမြန်ဆုံးလာခဲ့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့
မှာလက်နက်တွေဘာတွေရှိသလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ရွှေမြသည် မဝန်းဝါသင်ပြထားသည့်
အတိုင်း

“ကျုပ်မှာ အမဲလိုက်ဖို့ဝယ်ထားတဲ့ သေနတ်တစ်လက်တော့
ရှိပါတယ်၊ ဒီသေနတ်ကို ကိုင်ပြီးအောက်ထပ်ဆင်းကြည့်မယ်၊
ခင်ဗျားတို့ အမြန်လာခဲ့”

ဟုဆိုကာ မဝန်းဝါက ဖုန်းကိုချခိုင်းသဖြင့် ခွပ်ခနဲချလိုက်
လေ၏။ ဌာနအုပ်ကြီးက

“အောက်ကိုမဆင်းနဲ့”

ဟုတားဆီးသော်လည်း မဝန်းဝါတို့က ဖုန်းကိုချလိုက်သဖြင့်

ငှင်း၏အသံကို မကြားရတော့ချေ။

မောင်ရွှေမြက မပန်းဝါဘက်သို့လှည့်၍

“ဘယ်လိုလဲ ကျုပ်စကားပြောတာ ပီရိတယ်မဟုတ်လား၊

ကြေးမုံပြင်ကြီးကိုဖျောက်ဖျက်ရအောင်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မပန်းဝါက ခေါင်းခါယမ်း၍

“လောလောဆယ် ကျွန်မပြောတာကို လုပ်စမ်းပါ။ ရှင်
သေနတ်ကိုင်ပြီးအောက်ထပ်ကို ဆင်းသွားပေတော့၊ ကျွန်မ လိုက်
လာခဲ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်၏ မပန်းဝါ၏စကားကြောင့် မောင်ရွှေမြသည်
သေနတ်ကိုကိုင်ပြီးအောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

မပန်းဝါသည် အဆွဲထဲရှိ လက်အိတ်ကို သူမ၏လက်တွင်
စွပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကျက်၌ ဖြူထားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်
ကို ယူလိုက်၏။

ပြီးနောက် သေနတ်ကို ခါးကြားမှာထိုး၍ မောင်ရွှေမြ
အနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။

အိမ်အောက်ထပ်၌ သေနတ်ကိုင်၍စောင့်နေသော မောင်ရွှေမြ
ကိုတွေ့ရ၏။

မပန်းဝါသည် အောက်ထပ်ရှိ ကျွန်းမီရိုကြီးကို ဖွင့်ခိုင်းလိုက်
ပြီး မီရိုထဲရှိပစ္စည်းများကို သူ့ခိုးမွှေနောက်သည့်ဟန်မျိုး ပြုလုပ်
ခိုင်းလေ၏။ ပြီးနောက် မီရို၏တံခါးကို မောင်ရွှေမြအား ပြသ၍

“ရှင်ရဲ့သေနတ်နဲ့ မီရိုတံခါးကို လှမ်းပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ပုလိပ်
တွေလာရင် အိမ်အောက်ထပ်ကို သူ့ခိုးဝင်လို့ ရှင်က သေနတ်နဲ့
လှမ်းပစ်တဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်သွားမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ရွှေမြသည် စောဒကမတက်ဘဲ မီရို
ကြီးကို အမဲလိုက်သေနတ်ဖြင့် ဒိုင်းခနဲပစ်လိုက်၏။

ထိုအခါကျမှ မပန်းဝါသည် မောင်ရွှေမြ၏ ရှေ့တည့်တည့်
သို့လျှောက်သွားပြီး ခါးကြားမှ ခြောက်လုံးပြူးကိုဆွဲထုတ်၍ ရင်ဝ
သို့ချိန်လိုက်၏။ မောင်ရွှေမြသည် မပန်းဝါ၏အမူအယာကိုကြည့်၍

“ဟင်...ပန်းဝါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ လက်ထဲကသေနတ်က
ဘယ်ကရသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မပန်းဝါက မခိုးမခန့်ရယ်မော၍

“ဒီသေနတ်က ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပိုင်သေနတ်ရှင့်၊ ယောက်ျားတွေကို ကျွန်မ အဆုံးစီရင်တဲ့အခါ အသုံးပြုတဲ့လက်နက်ပေါ့၊ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေကို အမြဲအထင်သေးတယ်၊ နိုင်လိုမင်းထက်လုပ်ကြတယ်၊ ရှင်တို့ရဲ့အနိုင်ကျင့်တာကို အားနဲ့တဲ့မိန်းမတွေက အခြေခံနေရတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင်တို့ကို လက်စားချေရမယ်”

ဟုဆိုကာ မောင်ရွှေမြ၏ရင်ဝသို့ သေနတ်ဖြင့် ဒိုင်းခနဲ ပစ်ချလိုက်ရာ မောင်ရွှေမြသည် ပွဲချင်းပြီးသောဆုံးသွားလေ၏။

မပန်းဝါသည် ထိုအခါမှပင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ခြံဝင်းထဲ၌ ပစ်ချ၍ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် သူမ၏အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်၍ တံခါးချက်ကို အသာအယာဖြုတ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး အထဲမှ တံခါးကိုဆောင့်ပိတ်လိုက်ရာ တံခါးချက်ကျသွားပြီး အခန်းထဲတွင် ပိတ်လှောင်

သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

မပန်းဝါသည် ဤကဲ့သို့ အခန်းထဲတွင် တံခါးပိတ်ပြီး ဖြစ်နေစေရန် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်လှေ့ကျင့်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သောလေးနှစ်ကျော်က သူမ၏တတိယမြောက် ယောက်ျား ဓာတ်ပုံဆရာ အေးသိန်းကို သတ်ဖြတ်ခဲ့စဉ်ကလည်း ထိုနည်းလမ်းကိုပင် အသုံးပြုခဲ့၏။

မပန်းဝါတို့အိမ်ရှိ အိပ်ခန်းတံခါးမှာ မင်းတုပ်ကို ကြမ်း၌ ဖောက်ထားသော အပေါက်ထဲသို့ထည့်ရသော တံခါးမျိုးဖြစ်၏။

မပန်းဝါသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ပုလိပ်ဌာနသို့ ဖုန်းဆက်ပြန်၏။ ပုလိပ်ဌာနက ‘ဖုန်းကိုင်သောအခါ မပန်းဝါက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့်

“ပုလိပ်တွေ မြန်မြန်လာကြပါရှင်၊ အခုထိ မရောက်သေးဘူးလား”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ပုလိပ်ဌာနရှိ တာဝန်ခံဂါတ် စာရေးတ

“ဖုန်းဆက်တဲ့ နေရာကို ပုလိပ်တွေ လာနေပါပြီ၊ ရောက်

တောမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။ မပန်းဝါက တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့်

“အိမ်အောက်ကို ကျွန်မယောက်ျား ဆင်းသွားတယ်။
သေနတ်သံလည်းကြားရသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ မသိဘူး
ကျွန်မ ကြောက်လိုက်တာ၊ မြန်မြန်လာကြပါရှင် ကျွန်မကိုလဲ
ယောက်ျားက တံခါးပိတ်ထားခဲ့လို့ အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ခန်းမှာ
ပိတ်မိနေပါတယ်။ မြန်မြန်လာကြပါရှင်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တာဝန်ကျသူက

“အိမ်ခန်းထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပါ။ ပုလိပ်တွေ ရောက်လာ
တော့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မကြာမီ ပုလိပ်များ ရောက်ရှိလာပြီး အိမ်အောက်ထပ်၌
သေဆုံးနေသော မောင်ရွှေမြ၏ အလောင်းကို ရွှေ့ရ၏။ ဌာနအုပ်
ကြီးသည် အမအပေါ်သို့ တက်ပြီးမပန်းဝါကို အိမ်ခန်းထဲမှ ထုတ်၍

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ အောက်မဆင်းမီ ခေါင်းအေးအေးနဲ့

နားထောင်ပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မပန်းဝါက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“အိမ်အောက်ထပ်မှာ ဘာဖြစ်နေသလဲ။ ကျွန်မယောက်ျား
ဘယ်မှာလဲ။ သေနတ်ပစ်သံတွေ ကြားရလို့ စိုးရိမ်လိုက်တာ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ဌာနအုပ်ကြီးက
စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်

“အိမ်အောက်ထပ်မှာ မပန်းဝါရဲ့ ယောက်ျား သေနတ်မှန်ပြီး
သေဆုံးသွားပါပြီ။ သူခိုးက သူ့မှာပါလာတဲ့ သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး
ထွက်ပြေးသွားတယ်။ သူ့သေနတ်ကိုလဲ ခြံထဲမှာ တွေ့ပါတယ်။
ဟုပြောလိုက်ရာ မပန်းဝါသည်

“အမလေး ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုရွှေမြရဲ့ ကျွန်မကို”ထား
သွားပြီပေါ့”

ဟု အော်ဟစ်ကာ မေ့မြောသွားလေ၏။ ထိုအခါ ပုလိပ်များ
သည် မပန်းဝါ သတိပြန်မလည်လာသဖြင့် ဆေးရုံသို့ပို့ကြလေ၏။
မပန်းဝါသည် မေ့မြောချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆေးရုံသို့တက်နေ

ခြင်းဖြစ်၏။

သူမသည် ဆေးရုံသို့ရောက်သာအခါ၌လည်း ငိုယိုနေသဖြင့် လူအများက သနားကရုဏာသက်ကြ၏။ မပန်းဝါသည် ဆေးရုံ တက်ပြီး သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ဌာနအုပ်ကြီးသည် ဆေးရုံသို့ ရောက်လာပြီး စစ်ဆေးလေ၏။

ထိုသို့စစ်ဆေးရင်း မောင်ရွှေမြအတွက် အာမခံကုမ္ပဏီ၌ အသက်ပေါင်လေးသောင်း ထားရှိခြင်းကို ဌာနအုပ်ကြီး သိရှိသွားပြီး အံ့သြဟန်ဖြင့်

“မောင်ရွှေမြအတွက် အသက်အာမခံ လေးသောင်းတောင် ထားတယ်ဆိုတော့ အတော်များတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အာမခံငွေကို ဒီလောက်ထားရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ မပန်းဝါကငိုယိုနေလျက်ပင်

“ကျွန်မယောက်ျား သူ့ကျန်းမာရေး မကောင်းတဲ့အတွက် မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့တိမ်းပါးသွားခဲ့ရင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လူ့လောကအလယ်မှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြစ်ပြီး ကျန်နေမှာစိုးလို့

အသက်အာမခံကို များများထားသွားတာပါရှင်။ တကယ်တော့ ကိုရွှေမြဟာ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါရှင်၊ သူတစ်နေ့နေ့ ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း သိလို့ ကျွန်မအတွက် ကြိုတင်ပြီး စီစဉ်ပေးထားသလားလို့ ထင်ရ ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မပန်းဝါသည် ဌာနအုပ်ကြီးသံသယမဖြစ် အောင် လိမ္မာပါးနပ်စွာ သရုပ်ဆောင်နေရသည်။ ဌာနအုပ်ကြီးက မပန်းဝါကို မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“အသက်အာမခံကုမ္ပဏီမှာ အာမခံထားတာ ကိုရွှေမြရဲ့ ဆန္ဒနဲ့လား မပန်းဝါရဲ့ဆန္ဒကြောင့်လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေရာ မပန်းဝါက ငိုယို၍

“ကိုရွှေမြရဲ့ ဆန္ဒကြောင့်ပါရှင်၊ ကျွန်မက သူ့လို အမျှော် အမြင်မရှိပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေရာ

“ဌာနအုပ်ကြီးက မပန်းဝါကအရင်တုန်းက အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီမှာအလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ ဗြိတိန်မှာ ပြောသံ ကြားသလိုပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မဖန်းဝါသည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

မဖန်းဝါသည် အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ၌ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ပြီး ထားရှိခဲ့၏။ ထိုသတင်းသည် အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်သနည်း ဟုသိသွားသနည်း။ အာမခံကုမ္ပဏီ၌ လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးကြောင်း မောင်ရွှေမြသာ သိရှိ၏။ မောင်ရွှေမြထံမှ ပေါက်ကြားခြင်း ဖြစ်နိုင်သဖြင့် မဖန်းဝါက ငြင်းဆန်လိုက်၏။

“ကျွန်မဘယ်အာမခံကုမ္ပဏီမှာမှ မလုပ်ဖူးပါဘူး။ အာမခံကုမ္ပဏီမှာ လုပ်ချင်တယ်လို့ ကိုရွှေမြကို အပျော်သဘောနဲ့ မကြာခဏ ပြောဖူးပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဌာနအုပ်ကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“အာမခံကုမ္ပဏီမှာ သွားလျှောက်တော့ ကိုရွှေမြ တစ်ယောက်တည်းပဲလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မဖန်းဝါက ငိုယို၍

“ကိုရွှေမြ ကျန်းမာရေးကို စိတ်မချတဲ့အတွက် ကျွန်မလဲ

လိုက်သွားပါတယ်။ ကိုရွှေမြ အရက်အလွန်အကျသောက်တယ်ဆိုတာ ဌာနအုပ်ကြီးတို့ အသိပါရှင်၊ သူ့ကျန်းမာရေးကို တစ်ဖြူလုံးက လူတွေသိပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အားမရတာနဲ့ အသက်အာမခံကို အများကြီးသွားထားတာပါ။ ဒီအတွက် ကျွန်မကိုသံသယမဝင်ပါနဲ့ရှင်၊ သူ့အသက်နဲ့လဲပြီး သွားခဲ့တဲ့အတွက် ငွေတွေကို ကျွန်မမလိုချင်ပါဘူး လောကမှာ ကိုယ်ယောက်ျား ကလွဲရင် ဘယ်အရာမှ တန်ဖိုးမရှိပါဘူး။ ကျွန်မကို စစ်ဆေးပြီး အချိန်ကုန်နေတာနဲ့ ကျွန်မယောက်ျားကို ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ကြံသွားတဲ့ သူခိုးကို မမိမှာစိုးလို့ပါရှင်”

ဟုပြောလိုက်လေရာ ‘ဌာနအုပ်ကြီးသည် မဖန်းဝါကို နှစ်သိမ့်၍ ဆေးရုံမှ ပြန်သွားလေ၏။ ဌာနအုပ်ကြီးသည် မောင်ရွှေမြအတွက် အသက်အာမခံများစွာ ထားရှိသဖြင့် မဖန်းဝါကို အနည်းငယ် မသက်တံ့စိတ်ပေါ်ပြီး စစ်ဆေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားသောညက မဖန်းဝါ ကိုယ်တိုင် အခန်းထဲ၌ ပိတ်လှောင်ခံထားရသဖြင့် သံသယဖြစ်စရာမရှိချေ။

ဌာနအုပ်ကြီးသည် မင်းသိင်္ခ၏ ထွက်ဆိုချက်များကို ကျေနပ်လောက်
 အောင် စစ်ဆေးပြီးနောက် မောင်ရွှေမြ၏ အလောင်းအနီး၌
 တွေ့ရသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို စစ်ဆေးရလေသည်။
 ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်၏ နောက်ကြောင်းရာစဝင်ကို စစ်ဆေးနိုင်
 လျှင် လူသတ်တရားခံကို သိလွန်စေရနိုင်၏။

ဌာနအုပ်ကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့ရှိ သေနတ်ရောင်းသော ကုမ္ပဏီ
 သို့ သွား၍ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်၏ ရာစဝင်ကို စုံစမ်းရန်
 ကြံစည်လိုက်သည်။

သေနတ်သည် အတော်အတန် ဟောင်းနွမ်းနေသော်လည်း
 အမျိုးအစားကောင်းသော သေနတ်ဖြစ်ပုံရ၏။ သေနတ်ပေါ်ရှိ
 အမှတ်တံဆိပ်ကို ဖတ်ယူကြည့်လိုက်ရာ သေနတ်ဖြုလုပ်သော
 ကုမ္ပဏီနှင့် သေနတ်နံပါတ်များကို တွေ့ရှိလေ၏။

ဌာနအုပ်ကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့ရှိ သေနတ်ကုမ္ပဏီသို့ သွား
 ရောက်၍ လူသတ်မှုအကြောင်းပြောဆိုကာ သေနတ်နှင့်
 ပက်သက်၍ စုံစမ်းလေ၏။ ထိုအခါ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို

ရှမ်းပြည်နယ်ရှိ လက်ဖက်ခြောက်ကုန်သည်ကြီး တစ်ဦးဝယ်ယူခဲ့ပူး
 ကြောင်းသိရ၏။

ဌာနအုပ်ကြီးသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်၏ နောက်ကြောင်း
 ကို ခွဲသန်သန်ဖြင့် စုံစမ်းလိုက်ရာ လက်ဖက်ခြောက်ကုန်သည်ကြီး
 မှ တဆင့် မိုးကုတ်ကျောက်တွင်း သူဌေးထံသို့ ပြန်လည် ရောင်းချ
 ကြောင်းသိရသည်။

ဌာနအုပ်ကြီးသည် မိုးကုတ်သူဌေးကို သေနတ်နှင့် ပက်သက်
 ၍ စုံစမ်းပြန်လေရာ သူဌေးကြီးသေဆုံးပြီး သေနတ်ကိုလည်း
 အိမ်သို့ခါးပြတိုက်ရာမှ ဓားပြလက်သို့ ပါသွားကြောင်းသိရ၏။
 ထိုအခါ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်၏ နောက်ကြောင်းကို လိုက်ရန်
 လမ်းစ ပျောက်သွားလေ၏။

ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်၌ ထူးခြားချက် တစ်ခုသာရှိ၏။
 ထိုထူးခြားချက်မှာ သေနတ်၏ မောင်းကျိုးပြတ်သွားသောကြောင့်
 ကြေးဝါဖြင့်မောင်းအသစ်ပြန်လည်အစားထိုးကြောင်း သိရသည်။

နောက်ပိုင်း၌ ပုလိပ်များသည် လူသတ်မှုနှင့် ပက်သက်၍

မင်းဝါ အပေါ်သံသယဝင်စရာအချက်မတွေ့ရသဖြင့် မောင်ရွှေမြ
သေဆုံးခြင်းအပေါ် မည်သို့မျှသံသယရှိကြောင်း ထောက်ခံရေးသား
လေ၏။

မင်းဝါသည်သူမ၏ လက်ထဲသို့ ပုလိပ်ဥာန၏ ထောက်ခံစာ
ရရှိသောအခါ ရင်ထဲတွင် အလုံးကြီးကျသွားလေ၏။ ထိုထောက်ခံ
စာကို ပြသပြီး ရန်ကုန်မြို့တက်ကာ အာမခံငွေများကို ထုတ်ရ
ပေမည်။

မင်းဝါသည် ရန်ကုန်မြို့သို့တက်၍ ထောက်ခံစာကို
ပြသကာ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီမှ ငွေလေးသောင်းကို ထုတ်ယူ
လေ၏။ အာမခံကုမ္ပဏီမှ ငွေထုတ်ပြီးနောက် သာယာဝတီမြို့သို့
ပြန်လာပြီး မောင်ရွှေမြ၏ အိမ်ကိုရောင်းချလေ၏။ ထိုပြင် မောင်ရွှေမြ
၏ သစ်စက်ကိုလည်း ဈေးနှုန်းများစွာ လျော့၍ ရောင်းချလိုက်၏။

မင်းဝါသည် မောင်ရွှေမြနှင့် ပက်သက်သော ငွေကြေးများ
ကို ပိုက်၍မြို့မှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

သူမသည် ရန်ကုန်မြို့သို့တက်၍ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု၌

တည်းကာ သုံးဖြန်းပျော်ပါးနေလေ၏။ ထိုသို့ ပျော်ပါး၍ဝသော
အခါ မြန်မာပြည်အနှံ့ လှည့်လည်သွားလာနေတော့၏။ သူမ၏
ပုရိသမုန်းသော စိတ်ဝေဒနာကြောင့် ယောက်ျားလေးယောက်ကို
သတ်ဖြတ်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ သတ်ဖြတ်ပြီးနောက် ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေ၏။

ထိုထူးခြားချက်မှာ သူမ၏ ထိတ်လန့်ဖွယ် အိမ်မက်ဆိုးကြီး
ကို မမက်တော့ခြင်းဖြစ်၏။ မင်းဝါသည်အိမ်မက်ဆိုးကြီး ရပ်ဆိုင်း
သွားသဖြင့် ယောက်ျားများကို လက်စားချေလိုခြင်း မရှိတော့ချေ။
ထို့ကြောင့် မြို့တစ်မြို့၌ အခြေချနေထိုင်ပြီး သူမဝါသနာပါသော
အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မင်းဝါသည် မြန်မာပြည်အနှံ့သွားလာရင် ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့
ရောက်သောအခါ ရာသီဥတုအေးမြပြီး သစ်ပင်ပန်းမန် များစုံလင်
လှသဖြင့် ထိုအရပ်၌ အခြေချနေထိုင်နိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မင်းဝါသည် ပြင်ဦးလွင်မြို့၌ အိမ်တစ်လုံးဝယ်ရန် လိုက်လံ
ရှာဖွေလေ၏။

ထိုသို့ရှာဖွေရင်း တစ်ထပ်တိုက်ပုလေး တစ်လုံးနှင့် အိမ်
အောက်၌ စိုက်ခင်းပါရှိသော အိမ်ကိုရောင်းမည်ဆိုသဖြင့် သွား
ရောက် ကြည့်ရှုလေ၏။ အိမ်ကို ရောင်းချမည့်သူမှာ အသက်အရွယ်
ကြီးရင့်နေသော တရုတ်အဘွားကြီးဖြစ်၏။ တရုတ်မကြီးသည်
ပြုံးရွှင်သော ဈာန်နှင့် မြန်မာစကားကို ကောင်းမွန်စွာ ပြောဆိုနိုင်
၏။ တရုတ်မကြီးသည် ဈေးစကားပြောဆိုပြီး အိမ်ရောင်းရန်
ဈေးတည့် သွားသောအခါ တရုတ်မကြီးက

“အန်တီရဲ့ အိမ်အောက်မှာ စိုက်ခင်းလေးတစ်ခုရှိတယ်။
ဒီစိုက်ခင်းကိုဦးဘကြိုင်ဆိုတဲ့ မြန်မာလူမျိုး အဘိုးကြီး ကလုပ်ပေး
နေတယ်။ ဦးဘကြိုင်ဟာ ရိုးသားပြီး သစ္စာရှိတဲ့သူပါ။ သူ့မှာ
လူမမယ် မြေးမလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့မြေး အဘိုးမှာ
စိုက်ခင်းကလွဲလို့ နေရာမရှိရှာဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ မပန်းဝါသည် အိမ်အောက်သို့ သွား
ရောက် ကြည့်ရှုလေရာ စိုက်ခင်း၌ ဂေါ်ဖီ၊ ခရမ်းချဉ်သီး စသည်
တို့ကို စိုက်ပျိုးထားကြောင်း တွေ့ရပြီး အိမ်၏အောက်၌ စိုက်ခင်း

လေး ရှိနေခြင်းသည် တစ်မျိုးတစ်စုံသာယာသည်ဟု ယူဆ၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်ကို ဝယ်ပြီး စိုက်ခင်းကို ဆက်လက်ထားရှိ
ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အိမ်အောက်၌ စိုက်ခင်းကို လုပ်ကိုင်နေသည်ဆိုသော
ဦးဘကြိုင်ဆိုသူ၏ တံငယ်လေးရှိ၏။

မပန်းဝါက အိမ်ကိုဝယ်ယူပြီး စိုက်ခင်းကို ဆက်လက်
ထားရှိမည်ဟု ပြောလိုက်သောအခါ တရုတ်မကြီးက ပြုံးရွှင်သော
အမူအယာဖြင့်

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မပန်းဝါရယ်၊ စိုက်ခင်းကို ဆက်ပြီး
ထားမယ်ဆိုရင် ဦးဘကြိုင်ဝမ်းသာမှာပါ”

ဟုပြောပြီး မပန်းဝါနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်ရန် ယာသမား ဦးဘကြိုင်
ဆိုသူကို ခေါ်လိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် ဦးဘကြိုင်ဆိုသောယာသမားသည်
မပန်းဝါ တို့ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။

မပန်းဝါသည်ဦးဘကြိုင်ကို မြင်သောအခါ သူမ၏ရင်ထဲက

ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သွေးများပွက်ပွက်ဆူလာသလို ခံစားရလေ၏။
ဦးဘကြိုင်ဆိုသူမှာ သူမငယ်စဉ်ဘဝကို တစ်စစီ ဖျက်ဆီးသွားသော
ဌာနအုပ် ဦးဘကြိုင်ဆိုသူ ဖြစ်၏။

ငယ်စဉ်က ဖခင်ဖြစ်သူကို ပုလိပ်များ ဖမ်းဆီးခဲ့စဉ် ဖခင်
အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ကြီးစွာဖြင့် လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။
ထိုစဉ်က ဌာနအုပ်ဘကြိုင်သည် အဖျိုအရွယ် မိန်းကလေးကို
သားသမီးချင်းမစာနာဘဲ ရက်ရက်စက်စက် အဓမ္မ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထိုအဖြစ်ဆိုးကြောင့် ဖခင်သည် ဌာနအုပ်ဘကြိုင်၏ တပည့်
ဝင်းစိုးကို သတ်ဖြတ်မိပြီး တစ်သက်တစ်ကျွန်းသို့ အပိုခံခဲ့ရသည်။
နောက်ပိုင်း၌ ထိုကျွန်း၌ ဖခင်သေဆုံးကြောင်း သတင်းသဲ့သဲ့ ကြား
ရ၏။

ယခု တဏှာရူးကြီး ဦးဘကြိုင်သည် သူမ၏ ရှေ့မှောက်၌
ယာသမား တစ်ဦးအနေဖြင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးစွာ ရောက်ရှိနေလေ၏။
တဏှာရူးကြီးသည် သူမကို မှတ်မိပုံ မရချေ။ တဏှာရူးကြီးသည်
မပန်းဝါကို ရိုးကျိုးဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ကျုပ်တို့မြေးအတွားကို စိုက်ခင်းမှာ ဆက်ပြီး နေခိုင်းတဲ့
အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့စိုက်ခင်းကို အကောင်းဆုံး
ကြိုးစားပြီး လုပ်ပေးမှာပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မပန်းဝါက ဦးဘကြိုင်ကို ရွံရှာဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဦးဘကြိုင်က အရင်ကတည်းက ယာသမား လုပ်ခဲ့
တာလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဦးဘကြိုင်သည် မပန်းဝါ၏ အမေး
ကြောင့် မျက်နှာကွတ်ခနဲပျက်သွားပြီး

“အရင်ကတော့ ယာသမား မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး၊ ရုံးဝန်ထမ်း
လုပ်ခဲ့ပြီး အငြိမ်းစားယူခဲ့တာပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မပန်းဝါသည် တဏှာရူးကြီး ဦးဘကြိုင်
အငြိမ်းစားယူခဲ့ခြင်းကို ယုံကြည်မှု မရှိချေ။ ဌာနအုပ်ဘဝမှ လာဘ်
ပေးလာဘ်ယူလုပ်မှုဖြင့် ရာထူးကျခဲ့ပုံရ၏။ မပန်းဝါသည် ဦးဘကြိုင်
ကိုရွံရှာစွာဖြင့် ကြည့်၍

“ ကျွန်မရဲခြံထဲမှာ ဦးဘကြိုင် ဆက်ပြီး အလုပ်လုပ် နိုင်ပါ

တယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မပန်းဝါသည် ဦးဘကြိုင်၏ မျက်နှာကို ဆက်၍ မကြည့်နိုင်တော့သဖြင့် ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့မိ၏။

မပန်းဝါသည် ထိုနေ့ညသို့ ရောက်သောအခါ သူမ၏ အိမ်မက်ဆိုးကြီးကိုပြန်လည်မြင်မက်လာသည်။ ထိုအိမ်မက်ဆိုးကြီးကို မမြင်မက်သည်မှာ လပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီဖြစ်လေ၏။ မပန်းဝါသည် အိပ်ရာမှလန်နိုးပြီး ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများနဲ့ စိုရွှဲနေ၏။ မပန်းဝါသည် တကွာရူးကြီး မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေသဖြင့်

“တကွာရူးကြီး၊ ရှင့်ကို သတ်မယ်၊ ကျွန်မဘဝအတွက် လက်စားချေမယ်။”

ဟု တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေလေ၏။

မပန်းဝါသည် သူမဝယ်ယူထားသော အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီး နေထိုင်လေ၏။ သူမသည် ပြင်ဦးလွင်မြို့၌နေထိုင်ကာ အင်္ဂလိပ်စာသင်ကျောင်းဖွင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုသို့နေထိုင်ပြီးနောက် သူမ၏ အိမ်မှကိစ္စများကို လုပ်ကိုင်ရန် အိမ်စေမိန်းကလေးတစ်ဦးကို ဌားရမ်းထားလေ၏။

ပြင်ဦးလွင်မြို့၌ ငါးရက်တစ်ရက်မျှရှိသဖြင့် သူမ၏စားဝတ်နေရေးအတွက် ငါးရက်တစ်ရက်သို့သာ သွားရ၏။ ပြင်ဦးလွင်မြို့၌

သာသနာပြုကျောင်းများရှိသော်လည်း ထိုကျောင်းမတက်လိုသူများ
သည် မိမိ၏ အင်္ဂလိပ်စာသင်ကျောင်းသို့ တက်မည်ထင်၏။

မမန်းဝါသည်ထိုရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အင်္ဂလိပ် စာသင်ကျောင်း
ဖွင့်ရန် ပြင်ဆင်ရလေ၏။

သူမသည် အိမ်အနောက်ရှိ စိုက်ခင်းသို့ မသွားဒီစေရန်
စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားလေ၏။

မမန်းဝါသည် လူယုတ်မာ ဦးဘကြိုင်ကို လက်စားချေ
တိုက်ခိုက်လိုစိတ် မရှိတော့သဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာသင်ကျောင်း ဖွင့်ရန်
သာ စိတ်ကို နှစ်မြှုပ်ထား၏။

မမန်းဝါသည် လူယုတ်မာ ဦးဘကြိုင်ကို လက်စားမချေရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သော်လည်း လူယုတ်မာကြီးနှင့် တွေ့သည့်အကြိမ်
တိုင်း မုန်းတီးရွံ့ရှာစွာဖြင့် ကြည့်ရမိ၏။

မမန်းဝါ၏ မျက်လုံးများကို ဦးဘကြိုင်ရိပ်စားမိလေ၏။
ထို့သို့ ရိပ်စားမိခြင်းသည် ဦးဘကြိုင်အတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်
ကျခြင်းပင်ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် ဦးဘကြိုင်သည် မမန်းဝါ စား

သောက်ရန် ဂေါ်ဖီထုပ်များကို လက်ဆောင်ပေးရင်း

“မမန်းဝါကို ကျုပ်မေးခွန်း တစ်ခုလောက်မေးချင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မမန်းဝါသည် ဦးဘကြိုင်ကို ရွံ့ရှာစွာ
ကြည့်၍

“ဘာမေးချင်တာလဲ၊ မေးပေါ့”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဦးဘကြိုင်က မမန်းဝါကို ဇေဓဇဝါဖြင့် ကြည့်၍

“မမန်းဝါကို ကျုပ်မြင်ဖူးသလိုပဲ။ ဘယ်မှာမြင်ဖူးလဲ
မသိဘူး။ မမန်းဝါက ကျုပ်ကို မှတ်မိနေသလား မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ မမန်းဝါသည် ရင်ထဲတွင်မီးတောက်
ကြီးတောက်လောင်သွားသကဲ့သို့ ခံစားရပြီး

“ရှင်ကို ကျွန်မ မှတ်မိနေသလားမသိဘူးဟုတ်လား၊ သိပ်
မှတ်မိတာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မရင်ထဲတွင် ရှင်လိုလူကို ဘယ်တော့မှ
မျှောက်ဖျက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ဆယ်
လောက်က ဌာနအုပ်ကြီးဘဝနဲ့ အပျိုဘော်ဝင်စ မိန်းကလေး တစ်

ယောက်ရဲ့ အပျိုစင်ဘဝကို ရက်ရက်စက်စက် နင်းခြေ ဖျက်စီးခဲ့တယ်။ ကျွန်မအဖေဟာ ရှင်အတွက်ကြောင့် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျွန်မအသက်ဆုံးခဲ့ရတယ်။ ရှင်တပည့် ဝင်းနိုးကို ကျွန်မ အဖေ သတ်ခဲ့တယ်လေ။ ရှင်ရဲ့တထွာရှေးတပည့်ကလဲ ကျွန်မကို နေ့တွင်းကို တွန်းပို့ခဲ့တယ်လေ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်မမေ့ထားတာကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်က ပြန်ပြီး အစဖော်လိုက်တော့ မေ့လို့မရတော့ဘူး။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မရန်ကြွေးကို ရှင်းမှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောရင်း မန်းဝါသည် ဗီရိထံမှ သေနတ်ကို ထုတ်၍ ဦးဘကြိုင်၏ ရင်ဝသို့ချီန်လိုက်သည်။ ဦးဘကြိုင်သည် မန်းဝါ၏ စကားများကို စိတ်မသက်သာစွာ နားထောင်းရင်း

“ကျုပ်သိပ်မှားခဲ့တယ်၊ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်မှ နောင်တလဲ ရနေပါပြီ၊ မန်းဝါ ကျုပ်ကို သတ်ချင်သတ်လိုက်ပါ။ ကျုပ်အပြစ်အတွက် ကျုပ်သေခံပါတယ်။ ကျုပ်ကို လက်စားချေလိုက်ပါ။ သတ်ချင်သတ်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောဆိုပြီး မန်းဝါပစ်ခတ်မှုအချိန်ကို စောင့်နေလေ၏။

မန်းဝါက သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်ထားရာမှ ပြန်လည်ရယ်သိမ်းလိုက်ပြီး အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ

“ကျွန်မရှင်ကိုမသတ်တော့ဘူး၊ ရှင်ဘဝဟာ ရှင်ရက်နဲ့ သေရမယ်။ ရှင်မိုက်မြစ်တွေကို ရှင်ခံပေတော့”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးဘကြိုင်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ကျုပ်မှာ အပြစ် ရှိပါတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့သတ်လိုက်ပါ မန်းဝါရယ်၊ ကျုပ်ကို သတ်လိုက်ပါ”

ဟုတောင်းဆိုပြန်လေသည်။

မန်းဝါကသေနတ်ကို ဗီရိထံသို့ပြန်လည်ထည့်လိုက်ပြီး

“ရှင်ရဲ့ မိုက်မြစ်တွေကို ရှင်တစ်သက်လုံး တန်နဲ့တွေးပြီး နေလေတော့၊ ရှင်လို လူယုတ်မာကို ကျွန်မလက်နဲ့ သတ်ဖို့ မတန်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးဘကြိုင်သည် လွန်စွာ စိတ်ဆင်းရဲဟန်ဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

ထိုနေ့ညမှာပင် ဦးဘကြိုင်သည် နှလုံးရောဂါ အပြင်းအထန်

ဆိုင်အမှတ်(၇)မှတ်တမ်းစာရင်း၊ ငွေရှာငွေဖြုန်းချေးမှု၊ စာရင်းအကျဉ်းချုပ်

ထော့နာမည်

သူမသည် စာသင်ရင်း မကြာခဏ မောပန်းနွမ်းနယ်နေ

— ၆၀၆ —

သဖြင့် ကုလားဆရာဝန်ကြီးနှင့် ပြကြည့်ရာ နှလုံးရောဂါ ခံစားနေရကြောင်းသိရ၏။

ကုလားဆရာဝန်ကြီးက မပန်းဝါကို အင်္ဂလိပ်စာသင်ကြားခြင်းကို လျော့၍ အနားယူရန် ပြောလေ၏။

သို့သော် မပန်းဝါသည်စာပေသင်ကြားရန် အလွန်ဝါသနာပါသဖြင့် အနားယူခြင်းမရှိချေ။

မပန်းဝါမွေးထားသော ဦးဘကြိုင်၏ မြေးမလေး မသူစာသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်လာပြီး အပျိုပေါက်အရွယ်သို့ပင် ရောက်ရှိနေလေ၏။

မသူစာသည် ကျန်းမာရေးမကောင်းသော မပန်းဝါကို အနီးကပ်ပြုစု စောင့်ရှောက်နေလေ၏။ မပန်းဝါသည် မွေးစားသမီး မသူစာအား သမီးအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်နေပြီး ဖြစ်၏။ မသူစာကလည်း မပန်းဝါကို မိခင်အရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြင်နာဟန်ရှိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ သာယာဝတီမြို့၌ စက်သူဌေး ဦးချမ်းသာ၏ နေအိမ်ပေါ်သို့ ဝါးပြတိုက်ခြင်းခံရလေ၏။ ဦးချမ်းသာ အိမ်သို့ ဝါးပြတိုက်ရာ၌ လက်ဝတ်ရတနာများသာမက သေနတ်တစ်လက်လည်း ပါသွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် ဝါးပြများတိုက်ပွဲ ဖြစ်ရာ ဝါးပြ ၃ ယောက်ကို အသေဖမ်းဆီးရမိ၏။

ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးသည် ဝါးပြတိုက်ခံရသော

သေနတ်ကို ပြသရန် သူဌေးဦးချမ်းသာအား ပုလိပ်ဌာနသို့ ဆင့်
ခေါ်လိုက်လေ၏။ ဦးချမ်းသာသည်ရာဇဝတ်အုပ် ပြသသော
သေနတ် ဗီရိုထဲမှ သေနတ်ကို ဆွဲယူပြနိုင်၏။

“ဒီမှာကျွန်တော် သေနတ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်သည် ဦးချမ်းသာ၏ သေနတ်
ဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားလေ၏။ သူဌေးဦးချမ်းသာသည် သူ၏
သေနတ်ကို ယူပြလိုက်ရုံမက ဗီရိုတွင် ရှိသော ခြောက်လုံးပြူး
သေနတ်ကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဟင်...ဒီသေနတ်ကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းသိတယ်၊
ခါတ်ပုံဆရာ ဆေးသိန်းရဲ့ သေနတ်က ဘာဖြစ်လို့ဒီမှာ ရောက်နေတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် သူဌေးဦးချမ်းသာ၏
စကားကို အလွန်အံ့ဩသွားပြီး

“ဦးချမ်းသာက ဒီသေနတ်ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ဦးချမ်းသာက

“ဟောဒီခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ရဲ့ မောင်းကိုကြည့်လေ
ဗျာ။ ကြေးနီနဲ့ လုပ်ထားတာ တွေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီသေနတ်ရဲ့
မောင်းပြတ်ထွက်သွားလို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခါတ်ပုံဆရာရဲ့ သေနတ်
ကို ကြေးနီနဲ့ပြန်ပြင်ပေးခဲ့တာပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေရာ ရာဇဝတ်အုပ်က ဦးချမ်းသာကို မျက်
မှောင်ကြုတ်၍

“အဲဒီ ခါတ်ပုံဆရာဘယ်လောက်သွားပြီလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ သူဌေးဦးချမ်းသာက

“ဓာတ်ပုံဆရာသေပြီဗျာ။ အဲဒီဓာတ်ပုံဆရာ သေဆုံးတာဟာ
ပမောဠိတစ်ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရလောက်အောင် စိတ်ညစ်
စရာမရှိပါဘူး။ သူ့စီးပွားရေးအောင်မြင်နေတာပဲ။ သူ့မိန်းမ အခြား
ယောက်ျားနဲ့ ဖောက်ပြန်လို့လားတော့မသိဘူး။ မိန်းမကို အိမ်ခန်း
ထဲမှာ ချက်ချထားပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေသွားတယ်။ သူသေ
တော့ အသက်အာမခံတွေ အများကြီးရသွားအတွက် သူ့မိန်းမကို ပုလိပ်
တွေ မသင်္ကာဘူး။ ဒါပေမဲ့ မသင်္ကာစရာအချက်ရှာမတွေ့လို့ သူ့မိန်းမ

လွတ်သွားတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေရာ ရာဇဝတ်အုပ်သည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှား
ဟန်ဖြင့်

“သူ့မိန်းမနာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟုမေးလိုက်ရာ သူဌေးဦးချမ်းသာက ခေါင်းခါယမ်း၍ သူ့
မိန်းမနာမည်ကျပ်မသိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်လှတယ်ဗျာ ရုပ်ရည်
ရော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရော တစ်စက်ကလေးမှ အပြစ်ငြောစရာ
မရှိဘူး၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြောလည်း သိပ်ကောင်းတာပဲ။ နေပါဦး
သူ့မိန်းမနာမည်က”

ဟုဆိုလိုက်လေရာ ရာဇဝတ်အုပ်က

“မပန်းဝါလား”

ဟုပြောလိုက်၏။ သူဌေးဦးချမ်းသာက

“သိပ်ဟုတ်တာပဲဗျာ၊ မပန်းဝါ၊ မပန်းဝါ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို
လုပ် သိနေသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်သည်။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် မပန်းဝါ၏

လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကျူးလွန်သော လူသတ်မှုများကို ရိပ်စားမိလေ၏။
မပန်းဝါသည် ဓာတ်ပုံဆရာကို လုပ်ကြံပြီး အာမခံငွေများကို
ထုတ်ယူ၏။ ထို့ပြင် မောင်ရွှေမြကိုလည်း လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့၏။
ဓာတ်ပုံဆရာနှင့်မောင်ရွှေမြတို့ကို လုပ်ကြံသောနည်းလမ်းနှစ်ခုမှာ
ဆင်တူနေလေ၏။

ထို့ကြောင့် မပန်းဝါ၏ သတင်းအနက်ခံ၍ လူသတ်မှုတရားခံ
အဖြစ် ဖမ်းဆီးရန် စတင်ကြိုးပမ်းလေသည်။

မပန်းဝါကို ပုလိပ်များသဲလွန်စသွားခြင်းမှာ မပန်းဝါကဆိုး
သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ မပန်းဝါသည် ဓါတ်ပုံဆရာ အေးသိန်းကို
လုပ်ကြံခဲ့သောသေနတ်ကိုပုလိပ်အဖွဲ့မှ သိမ်းဆည်းခဲ့၏။ ထိုသေနတ်
သည် လက်နတ်ပုန်းရောင်းသောလူတစ်ဦး၏လက်သို့ ရောက်ရှိသွား
ပြီး မပန်းဝါသည် ထိုသေနတ်ကို ကံဆိုးစွာဖြင့် ဝယ်လျက်မိသားဖြစ်
နေသည်။

ထိုသေနတ်ကြောင့် ပုလိပ်များက မပန်းဝါတို့ သဲလွန်စရ
မိခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ် ခေါင်းဆောင်သော ပုလိပ်အဖွဲ့

သည် မပန်းဝါရှိမည့်အရပ်ကို တစ်ဖြူပြီးတစ်ဖြူ စုံစမ်းလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ပုလိပ်များသည် မပန်းဝါ ပြင်ဦးလွင်မြို့၌ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်း ဖွင့်လှစ်ထားကြောင်း ရိပ်စားမိသွား၏။ ထို့ကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ် ခေါင်းဆောင်သော ပုလိပ်များသည် မပန်းဝါ၏ ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် ပုလိပ်များသည် ကားကိုရပ်၍ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သော ခြံလေးသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ ခြံတစ်ခုလုံး နှင်းဆီပန်း များ ပွားပွင့်နေကြ၏။

နှင်းဆီခင်း၏ နောက်တွင် အနီရောင်တိုက်ပုလေးရှိ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် ပုလိပ်များ၏အရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားပြီး

“မပန်းဝါ၊ မပန်းဝါရှိသလား”

ဟုအသံပြုလိုက်၏။ သို့သော် အိမ်ထဲမှ မညှိသည့်အသံမျှ မကြားရသဖြင့် ရာဇဝတ်အုပ်က ထပ်မံ၍

“မပန်းဝါ ရှိသလား ၊ မပန်းဝါ၊ မပန်းဝါ”

ဟုအသံပြုလိုက်၏။ ထိုအခါမှပင် မဟော်ဂနီရောင်

တံခါးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့မြည်အောင် တဖြည်းဖြည်း ပွင့်ဟသွား၏။ ရာဇဝတ်အုပ် ခေါင်းဆောင်သောပုလိပ်များသည် ဧည့်ခန်းထဲရှိ ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့လိုက်၏။ ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဘီးတပ် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ မျက်လုံးများမှိတ်၍နေသော ချောမောလှပသည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် သူမအခန်းတွင် ခူးထောက်၍ တအင့်အင့် ရှိုက်ငိုနေသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် ငိုယိုနေသော မိန်းမပျိုကို မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကလေးမ၊ ကျုပ်တို့မပန်းဝါနှင့် တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိန်းမပျိုက ရှိုက်ငိုနေရာမှ ရာဇဝတ်အုပ် ဘက်သို့လှည့်၍

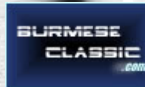
“တီချယ်ဝါ ခုလေးတင်ဆုံးသွားပါပြီရှင်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရာဇဝတ်ခေါင်းဆောင်သော ပုလိပ်များ သည် မိမိတို့ အလာကောင်းသောလည်းအခါနှောင်းသွားကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်ပြီး သက်ဖြင်းကိုယ်စီချလိုက်ကြ၏။

သွေးဆာနေသော မိန်းမ၏ နိဂုံးကား မလှပပဖြစ်ခဲ့ရလေ။

အမှန်စင်စစ် မယန်းဝါသေဆုံးခြင်း၏ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ရာဇဝတ်
အုပ်ခေါင်းဆောင်သော ပုလိပ်များသိရှိသွားခြင်းမရှိချေ။ ပုလိပ်များ
သည် အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ ဒူးကုပ်ငိုယိုနေသော မိန်းမပျို၏လက်ထဲသို့
သေချာစွာကြည့်ပါက ဖြစ်ရပ်မှန်ကို သိရှိသွားနိုင်သည်။

မိန်းမပျို၏ လက်ထဲတွင် သေနတ်တစ်လက်ကို ကျစ်ကျစ်
ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။

ထိုနေ့က မယန်းဝါသည် ဘုရားခန်းထဲ၌ ဖုန်းရေချမ်း ဆီးမီး
များ ကပ်လှူပူဇော်၍ ရှည်လျားစွာ ဘုရားရှိခိုးနေသော သူ့ဇာကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

မယန်းဝါသည် မွေးစားသမီး သူ့ဇာကို သမီးအရင်းကဲ့သို့
ချစ်ခင်မြတ်နိုးသဖြင့် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင်
ရှိ၏။ မယန်းဝါသည် သူ့ဇာတစ်ယောက် ထူးဆန်းစွာ ဘုရားရှိခိုး
နေခြင်းကို အတန်ကြာအောင် စောင့်ကြည့်လေ၏။

သူ့ဇာဘုရားခန်းထဲမှ ထွက်လာသောအခါ မယန်းဝါက
“သူ့ဇာဒီနေ့ ထူးထူးခြားခြား ဘုရားကို ဖုန်းရေချမ်း ဆီးမီး
တွေကပ်ပြီး အကြာကြီးရှိခိုးနေပါလား။ ဒီနေ့ငါသမီးအတွက် အမှတ်
တရနေ့များ ဖြစ်နေလို့လား။”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ သူ့ဇာက မယန်းဝါကို စိမ်းကားသော
မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်၍ မည့်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုဘဲ ဘီးတစ်
ကုလားထိုင်ကို ဧည့်ခန်းဆီသို့ တွန်းသွားလေ၏။

မယန်းဝါက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ဒီနေ့ သူ့စာမွေးနေ့လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ထူးထူး
ခြားခြား ဘုရားရှိခိုးနေရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သူ့စာက အံ့ကို ကျိတ်၍
“တီချယ်ဝါ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမေးခွန်းကို အထပ်ထပ်အခါခါ
မေးနေရတာလဲ၊ သူ့စာမပြောချင်လို့ ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားပေမဲ့
မရတော့ဘူး။ အောက်ခွဲပစ်မှတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ မပန်းဝါ၏အရှေ့သို့ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး တင်း
မာသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေလေရာ မပန်းဝါက အံ့သြ
သွားပြီး

“သူ့စာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊
ဘာတွေဝမ်းနည်းစရာရှိလို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေသည်။ သူ့စာက မပန်းဝါကို မုန်းတီး
စွဲရာစွာ ကြည့်၍

“ဒီနေ့ ကျွန်မအဘိုးသေတာ ၁၀ နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့လေ၊ ဒီလို
နေ့မျိုးမှာ သူ့စာဝမ်းမနည်းရင် ဘယ်လိုနေ့မျိုးမှာ ဝမ်းနည်းရမှာလဲ၊

တကယ်တော့ အဘိုးဟာ မသေသင့်ဘဲ သေခဲ့ရတာပဲ”

ဟုဆိုလိုက်လေရာ မပန်းဝါသည် မျက်နှာကွတ်ခနဲ ပျက်သွား
လေ၏။ မပန်းဝါက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“သမီးဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်ရာ သူ့စာဆို သောမိန်းမပျိုက မျက်နှာကွက်မဲ့

“အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်တဲ့လူကို အနီးရခက်တယ် တီချယ်
ဝါ၊ နှလုံးရောဂါ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရတဲ့ အဘိုး
သေတန်နဲ့ ရင်ဘတ်ကို ချိန်ပြီး စိတ်ထိခိုက်ခဲ့စကားတွေ ပြောနေတာ
ဘယ်သူလဲ၊ ဒီမြင်တွင်းကို ကျွန်မ မျက်စိနဲ့တပ်အပ်မြင်ခဲ့တာရှင်၊
ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်ပြီး ဒေါသခိုးတွေ ဝေနေတဲ့ တီချယ်ဝါ
မျက်လုံးတွေက ပြတင်းပေါက်က ချောင်းကြည့်နေတဲ့ ကလေးတစ်
ယောက်ကို ဘယ်မြင်ပါ့မလဲ”

ဟုပြောလိုက်လေရာ မပန်းဝါသည် မျက်လုံးများဖြာ
သွားပြီး ရင်ခုန်နှုန်းများ မြန်ဆန်လာ၏။ သူ့စာဆိုသောမိန်းမပျို
မပန်းဝါကို မုန်းတီးစွာကြည့်၍

“တီချယ်ဝါသိပ်ရက်စက်တယ်။ နှလုံးရောဂါဖြစ်ထန်နေတဲ့ အဘိုးကို သေနတ်နှင့် ချိန်ပြီး ရက်ရက်စက်စက် ပြောဆိုခဲ့တယ်။ တကယ်တော့အဘိုးဟာ အကြီးအကျယ်နောင်တရနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ တီချယ်ဝါရဲ့ ရက်စက်မှုကြောင့် မသေသင့်ဘဲ သေခဲ့ရတယ်။

ဒီချယ်ဝါကို လက်စားချေမဲ့နေ့ကို ကျွန်မစောင့်နေတာရှင်၊ ဒီနေ့ ဟာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကို ရောက်ပြီ”

ဟုဆိုကာ ခါးကြားထိုးထားသော သေနတ်ကို ထုတ်၍ မပန်းဝါကို ချိန်လိုက်၏။ ထိုသေနတ်သည် မပန်းဝါသေချာစွာ သိမ်းဆည်းထားသော သေနတ်ပင်ဖြစ်သည်။ မပန်းဝါသည် မိမိက သမီးအရင်းကဲ့သို့ သဘောထားသော သူ့စာက မိမိကိုနှစ်ပေါင်း များစွာ မုန်းတီးရှုံ့ရှာနေကြောင်း ရိပ်စားမိသွားပြီး၊ ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွားကာ

“သူ့စာက တီချယ်ဝါကို နှစ်ပေါင်းများစွာ မုန်းတီးနေခဲ့တာ ကိုး၊ တကယ်တော့ တီချယ်ဝါမှားခဲ့တာပါ။ ယောက်ျားတွေကို ရန်ငြိုးရန်စ ကြီးစွာထားပြီး အမှားတွေ အများကြီးလုပ်ခဲ့တယ်။

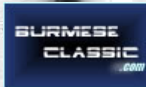
ဒီအသက်အရွယ်ရောက်မှ တီချယ်ဝါမှားပြီးဆိုတာ သိရတယ်။ တီချယ်ဝါမှာ အပြစ်တွေအများကြီးရှိတယ်။ သူ့စာ တီချယ်ဝါကို မုန်းတီးတာ မမှားပါဘူး၊ ပစ်လိုက်ပါ။ တီချယ်ဝါသေရဲပါတယ်၊ တကယ်တော့ တီချယ်ဝါ အပြစ်တွေ အများကြီးပါ။ ပစ်လိုက်ပါ သမီး ပစ်လိုက်ပါ”

ဟုတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေလေ၏။ ထိုအခါသူ့စာသည် မပန်းဝါကို မုန်းတီးရှုံ့ရှာစွာဖြင့် ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ကျွန်မ တီချယ်ဝါကို မသတ်တော့ဘူး၊ တီချယ်ဝါ အပြစ် တွေအတွက် ရှင်လျှောက်နဲ့သေရတဲ့ဘဝမျိုးရောက်စေရမယ်၊ ဒါဟာ အမုန်းတရားတွေကြီးမားလွန်းပြီး သွေးဆာရောဂါ မိန်းမတစ် ယောက်ရဲ့ရလဒ်ပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မပန်းဝါသည် ရင်ထဲတွင် မချီတင်ကဲ ခံစား လွန်းသဖြင့်

“ပစ်လိုက်ပါသမီး၊ တီချယ်ဝါကို ဒီအတိုင်းမထားပါနဲ့၊ တီချယ်ဝါ လူ့လောကမှာ မနေသင့်တော့ဘူး”

ဟုတတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုရင်း ရင်ထဲတွင်စူးနေ ဖြစ်ကာ
အသက်ရှူကျပ်သလိုခံစားရပြီး လူ့လောကကြီးကို အပြီးတိုင်
ရော့ခိုင်းသွားလေ၏။

ထိုအခါမှပင် သူ့စာသည် မိခင်အရင်းကဲ့သို့ ချစ်ရသော
မပန်းဝါအနီး၌ ခူးထောက်ထိုင်ချပြီး

“သမီး မပစ်ရက်ပါဘူး တီချယ်ဝါရယ်”

ဟုဆိုကာ တရုံရုံ ငိုယိုနေလေတော့၏။

ဤသည်ပင်လျှင် အမှန်းတရားကြီးမားလွန်းသော မိန်းမ
တစ်ယောက်၏ ဘဝနိဂုံး အဆုံးသတ်ပင်ဖြစ်၏။

အရာအားလုံးပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

ဘာမှမသိသော

မင်းမြတ်သူရ

- ၁။ ဆားပုလင်းဆင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၂။ ဆားပုလင်းဆင်းအောင်နှင့် ခုနစ်စင်ကြယ်စား
- ၃။ ဆားပုလင်းဆင်းအောင်နှင့် နေမင်း၏သမီးတော်
- ၄။ ဆားပုလင်းဆင်းအောင်နှင့် ရွှေမိုးအငွေမိုး ရွာဝေခြင်း
- ၅။ ဆားပုလင်းဆင်းအောင်နှင့် ဘက်ထူရင် လူမရွေးဘူး
- ၆။ ဆားပုလင်းဆင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူစာရှာပုံတော်
- ၇။ ဆားပုလင်းဆင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၈။ ပွဲကျောင်းသားဆိုးကောင်း
- ၉။ ရွှေတိုက်၌နှင့် တန်ခိုးရှင်
- ၁၀။ မိုးမခရတနာသိုက်
- ၁၁။ ခြေငါတောင်နှုတ်မင်း
- ၁၂။ ကမ္ဘာ့တံတစ်ထောင်
- ၁၃။ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းလှမ်းနှင့် နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း
- ၁၄။ ဆားပုလင်းဆင်းအောင်နှင့် တာနောယကွ
- ၁၅။ လင်းဒီတောင်ကျွန်းစာ
- ၁၆။ ဇီဝိဒီရေလှိုင်းထဲ
- ၁၇။ ဆားပုလင်းဆင်းအောင်နှင့် သခင်မြိုင်
- ၁၈။ လနတ်သမီး
- ၁၉။ ခေါင်းမင်းရာဇာ
- ၂၀။ နေနှင့်လနတ်ပင်ဆိုင်
- ၂၁။ စောင်နံရုနတ်တော်
- ၂၂။ ပျောက်သောသူ ရာလွှင်တွေ့
- ၂၃။ မိုးကြိုးထဲမှ
- ၂၄။ ပွဲသက်စောင်နှစ်

